

REAL EVENT CRIME MAGAZINE

အင်း အင်း မဂ္ဂဇင်း

NO.9
**S
E
P
T
E
M
B
E
R**
2014

BURMESE
CLASSIC

အင်းမဂ္ဂဇင်း

ဝါဇ်ကရုဏအားတိုးဆေး

- ပိန်သုဝဗျိုး အလှတိုးမည်။
- အင်အားပြည့်စုံ အဟောလုံအားမကုန်နိုင်စွာဆေး။ (အလုပ်ကြမ်းသမားများ၊ အားကစားသမားများ၊ သိသိသာသာ အားတိုးသည်။)
- ကိုက်ခဲညောင်းညာ အကြောနာကောင်းစွာပျောက်သည်။ (ဒုလ္လာရောဂါ၊ ပီးယပ်ရောဂါ၊ အထိုင်များသူများ)
- စားကောင်းအိပ်ပျော်သည်။ ဆီးဝမ်းသွား၍ကောင်းသည်။ ပျက်စေကြည်သည်။
- ဖီးယပ်စိန်၊ ပီးယပ်ခြောက် သွေးဆုံးရောဂါပျောက်သည်။

အလုံး / အမှုန်
နှစ်မျိုး ထုတ်သည်။

ခံပေး ရေစာနာပွင့်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွက်၊ ဧပြီလကလေးမ တောင်ဒဂုံ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဓနိုး-၀၁-၅၀၀၀၀၀ ၀၃-၅၀၀၁ ၇၀၁ ၀၆-၀၀ ၆၆၀၀၀

ဖုန်းနံပါတ်
TMR-009504 (0115)

ထုတ်လုပ်ခွင့်ရိုင်စင်းအမှတ်
၁ / ၂ / ၂၀၀၀ / ၀၁၀၀၀၀၀၀

www.burmeseclassic.com

- ★ အယ်ဒီတာချုပ်
အောင်ကျော်စော
- ★ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc.Physics)
- ★ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ဦးရဲလွင် (ရဲဘိုင်ဆို)
ညိုမိအောင် (B.A.Myanmar)
- ★ အေးအေးဆိုင်
ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်လွင် (၀၄၁၄၉)
- ★ ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြင့်ဦး(၀၁၅၈၃)
သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၁၉/၁၂-၃၄လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ★ မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်
မင်းထက်မိုင်း၊ ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)
နီနိုင်း
ဧည့်သူကျော်
ကွန်ပျူတာစာပီး နေမျိုးအောင်
တန်ဖိုး - ၃၀၀
အုပ်စု - ၁၀၀၀
- ★ ကုံ့ကော်ပျင်စာပေ
အမှတ်(၉၄-က)၊ (၃၉)ထမ်း၊ ကျောက်တံတား
ရန်ကုန်တိုင်အေသေကြီး။
ဖုန်း-၃၀၅၃၆၅၅ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၀

BURMESE CLASSIC

ဆောင်းပါး

- ကိုကို (ငယ်ရွှစ်) --- ၁၃
(ရိုးမကိုသက်သေတည်၍)

နိုင်ငံတကာသတင်း
ဆောင်းစာမန် --- ၁၅၃

ဗေဒင် အောင်

- ထက်ထက်ဦးဝေ --- ၃၀
(တုနိုင်းပဲ့ပေတ္တာခွေ) [အခန်းလျက်ဝတ္ထုရှည်]

မှခင်းဝတ္ထု

- ထင်းမြတ် (မြန်မာစာ) - - - ၂၃
(ဆုံးဖြတ်မှုအမှန်)
- ကိုစိုး (ရွှေပြည်သာ) - - - ၅၃
(အဆိပ်သင့်ပုံပြင်)
- မောင်သာမန် (မီးကျန်း) - - - ၆၄
(မွန်း)
- ဝင်းဦး (ပုတီးကျန်း) - - - ၇၅
(အဗ္ဗပါလီလိုပိန်းကလေး)
- မောင်ထည်ဝါ (ပျော်ဘွယ်) - - - ၈၇
(အရောင်ဆိုးတိမ်တောင်)
- ဓမ္မအလွန် - - - ၉၄
(သံယောဇဉ်ပဲ့တင်သံ)
- ဓမ္မမယ်စော် - - - ၁၁၉
(မျိုသိပ်ခြင်း၊ ချဲ့တစ်ဖက်မှာ)
- ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာစာ) - - - ၁၂၈
(မိုးတစ်ည၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်)
- ချောယဉ်ချစ် - - - ၁၃၄
(တင်းလွန်းတဲ့အမှန်းကြီး)
- ကောသီမိုးသူ - - - ၁၄၄
(သူတည်းတစ်ယောက်)

ကာတွန်း

သူရိန်၊ ကျော်ဝင်းခိုင်၊ မောင်တင်ယု

ကဗျာ

ကဗျာမင်းဝေ၊ ထရောင်မိုးပြည့်၊ မောင်ခင်မိုင်း (ချောက်)၊ ထမင်းသစ္စာ၊
ညီလွမ်းရင့်၊ သရက်တန်းဖိုးရွှေ (မြစ်ငယ်)၊
လှိုင်ခင်ဆန်း (အမရပူ)၊ ထက်ကောင်းလတ် (မင်းဘူး)

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြပါစို့

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
  - အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
  - အထူးအဖွဲ့(ပန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
  - အထူးအဖွဲ့(လွယ်လွယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
  - အထူးအဖွဲ့(မုဆယ်) (မုဆယ်မှတစ်ဆင့်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
  - အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်း) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
  - အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၀၇/၀၉၅၂၇၅၆၂
  - အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၀၄၉၁၇
  - အထူးအဖွဲ့(ကချင်တုံ) ၀၈၄-၂၀၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
  - အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
  - အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
  - အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
  - အထူးအဖွဲ့(ကော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
  - အထူးအဖွဲ့(ဗြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
  - အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၀၁၉
  - အထူးအဖွဲ့(ရန်ကုန်) ၀၁-၂၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
  - အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၀၀၃၀/၂၀၂၅၉
  - အထူးအဖွဲ့(စစ်တွေ) ၀၄၃-၂၆၂၅
  - အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
  - အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
  - အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
  - အထူးအဖွဲ့(ပိဏ္ဍိလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
  - အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
  - UNIAF ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃
- အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

မူခင်း ပုဂံ အမြင်

အစိုးကြိုက်သူများ

BURMESE CLASSIC

ထမင်းဝိုင်းနားကရွေး
 မျှော်ငေးစောင့်စား
 အသားရိုးများ ဝါးရမလား
 ငါးရိုးများဝါးရမလား
 သွားရည်တမြားမြား။
 ထမင်းဝိုင်းထဲကလူများ
 အရိုးမှန်သမျှ မရှောင်အား
 တက်ညီလက်ညီဝါး
 ချဉ်ပေါင်ရိုးများ
 ကန်စွန်းရိုးများ။ #

မောင်ခင်မိုင်း (ဆရာကံ)

မူဝင်း ပုံစံအပြင်

ငြိမ်းချမ်းသောဘုံထဲမှာ

ဒီနပ်ပါးတစ်ခုနဲ့
 နွမ်းထားဆစ်အဝတ်
 ပေါ့ရွတ်တဲ့အိတ်ထောင်
 ခပ်ချောင်ချောင်လှည့်ထား
 ဒါပေမဲ့.....
 အတွေးများတော့ လတ်ဆတ်ပါသေးတယ်၊
 ဆူညံတဲ့ဝန်းကျင်
 တစ်ညညှို့တဲ့ခုက္က
 အပြင်ကအတ္တယာ
 ဆန္ဒမာယာရထားလား
 အပြင်လေးတွေ သန်းနေပါသေးတယ်
 ငြိမ်းချမ်းမှုသာ နိဗ္ဗာန်ဆိုလျှင်
 ငါ့ကိုယ်တွင်ပြန်ပွား
 ကျားများသွေးဖြစ်
 အတွေးဆစ်စားသုံး၊
 ရင်နှလုံးအေးစွာ
 တေးမှာသာစာရွက်ချ
 ဘောလ်ပင်လှလှနဲ့နေ
 ကျားလေးပွင့်အနီ
 စိတ်ထဲမှာပွဲတင်ထပ်
 ပီတိဓာတ်လျှက်
 ငါ့လည်ဆေး.....
 ဆင်းရဲပေးမယ့် လောကနိဗ္ဗာန်ထဲမှာသာ၊

သရက်တန်ဆိုးရွှေ (ငြိမ်းချမ်း)

မူခင်း ပုံအိမ် အမြင်

ဒိုင်ယာရီလေးပြန်သွားပြီ

ရုတ်တရက်မို့
 နှုတ်ထိတ်ကြောင့်
 တိတ်တိတ်ပိုပိုဆင်တဲနေ
 ဆဲဒီနေ့
 ဘယ်ခါမေ့
 တွယ်တာယနေ့တိုင်
 သိနေဦးမယ်.....ဝိုင်
 မုတ်ခိနေမလား ထပ်သိလေလား
 ဒွီတစ်တဲတွေ ခြေသိန်နေလည်း
 ယစ်ပူးရတတ်သိ၊
 ပျားရည်ဆင်းလို့
 တိတ်တိတ်လေးလည်း.....နမ်းဖူးတယ်
 ဒါကြောင့်မို့လည်း
 မေ့သည့်ပန်း
 ငွှားဖိပန်းကို
 ရွယ်သာရွယ်ခဲ့
 မေ့တတ်လို့.....ဝိုင်လယ်
 တိတ်တိတ်လေးပါချစ်တော့မယ်။

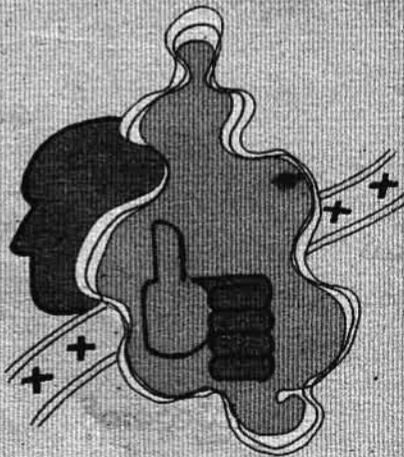
ညိုလွမ်းရင့်

မူခင်း ပုဂံ အပြင်

ညာတတ်သူ

တချို့က.....
 နို့လို့ကြား။
 တချို့က.....
 သံလို့ကြား။
 တချို့က.....
 တတ်လို့ကြား။
 နို့လို့ပဲကြားကြား
 သံလို့ပဲကြားကြား
 တတ်လို့ပဲကြားကြား
 အကြားနောက်မှာရှိနေဖို့
 အကြားနောက်မှာသိနေဖို့
 အကြားနောက်မှာတတ်နေဖို့။
 အဲဒီလိုမှမဟုတ်
 အကြားနောက်မှာ ဘာမှမရှိ
 အကြားနောက်မှာ ဘာမှသိ
 အကြားနောက်မှာ ဘာမှတင်ရင်တော့
 ခင်ဗျားရဲ့အနာဂတ်ကို
 “ညာတတ်သူ” ဆိုတဲ့သမိုင်းက
 အပိုင်းပိုင်းဖြတ်တောက်သွားမယ်ကွယ်။ ။

မူခင်း: PORN အမြင်

ကဗျာဆရာရဲ့ခံစားချက်

ကဗျာတွေ ချရေးပြခဲ့ပေမယ့်
 မြင်အောင် မကြည့်တတ်ခဲ့တော့လည်း
 ငါ ကဗျာဆရာ ဖြစ်လာရုံကလွဲလို့
 ငါ့ခံစားချက်တွေ ဘာမှအရာမထင်သေးဘူး။
 တကယ်ပဲ မမြင်ခဲ့တာလား.....
 တမင်ပဲ မမြင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာလား
 သေချာတာကတော့
 နှင်ခဲ့ငါ နီးနီးလေးနဲ့ ဝေးနေတုန်းပဲ။
 တစ်ယောက်ရင်ထဲ တစ်ယောက်မြင်နေရပေမယ့်
 ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိမရှိတဲ့ ငါ့အတွက်
 ငါ ချရေးပြတဲ့ ကဗျာလေးတွေ ဖတ်ရှုရင်း
 ငါ့ခံစားချက်တွေကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါဦး ချစ်သူရယ်။
 အခုထက်ထိတော့
 နှင့်အကြောင်း တွေးလိုက်တဲ့အခါတိုင်း
 ကဗျာတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်လာတယ်
 ငါ့အချစ်တွေ နိဒါန်းမပျိုးရသေးဘူး။ ။

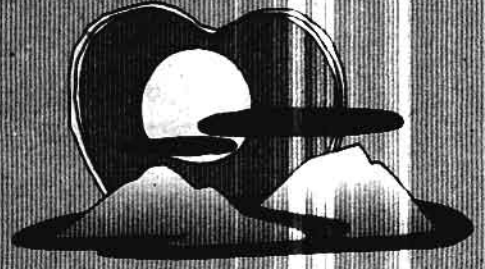
ကဗျာမင်းဝေ

မူဝင်း ပုဂံအမြင်

အနိုင်းယုဒေတ္တာ

စိန်စိန်စိန်စိန်
 အေးမြပေးသည့်
 စီးထွေးရာ
 ကြည်နူးရာ
 လင်ဆရာတို့ဖြာ
 ဝမ်းပစ္စာဖြင့်
 ရင်မှာအေးမြ
 ကြည်နူးရာ
 စမ်းရေပူပူ
 လရောင်ပူနှင့်
 အပူပေးတ္တာ
 ဘယ်သောခါမှ
 ကြည်နူးရာ အေးမရာ
 သို့ပေးမည်လေ.....
 စမ်းရေအေးကာ ကေးကြည်မိခြင်း
 ပူပူနေပြင်း
 အေးမြခြင်းဖြင့် အနိုင်းယု
 စန္ဒာလပင်း
 ဝင်းမခြင်းကာ
 အလင်းအေးမြ
 လွှမ်းခြုံခြင်း အနိုင်းယု
 ပြုစင်ပေးတ္တာ
 အေးမြစွာက

နိုင်းရာမတူ
 အပူအေးလုံး
 သိမ်းကရုံးလွှမ်းခြုံ
 ပြီးပြည့်စုံခြင်း အနိုင်းယု
 ပေးတ္တာအေးမြ
 စွမ်းထက်ထက်
 ဘဝသာယာ ကြည်နူးစွာ

ထက်ကောင်းလတ် [အနိုင်းယု]

မူဝင်း ပုံနှိပ် အမြင်

သူတို့ ဆုံကြတဲ့အခါ

ဟိုတိုင်း၊ သည့်တိုင်း၊
 နွယ်လိုယိုင်းသည့်
 မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၊
 ဟိုခွေ သည့်ခွေ
 တွင်းထိနေသည့်
 ခြေပွေးတစ်ကောင်၊
 ဆိုင်တွေ့ရင်ခြေဆေး
 ခြေတွေ့ရင်မိမ်း
 ရမ်းရမ်းကာကာ၊
 ယောက်ျားတစ်ယောက်၊
 သူတို့တစ်တွေ ဟိုတောင်ခြေမှာ
 နေထိုင်ချိုးဖျက် ဆုံကြတဲ့အခါ.....။

လှိုင်ခင်အုန်း (အမေရိကန်)

မူခင်း ပုံပန်း အဖြူ

ပြန်ရုပ်လို့ မရတဲ့ မိုးတိုက်

ပြန်အိပ်လို့မရဘူး
မက်ပြီးသွားတဲ့
အိပ်မက်ဆိုး။

ပြန်နှိပ်လို့မရဘူး
ကြည့်ပြီးသွားတဲ့
အလွမ်းခန်း။

ပြန်ပိတ်လို့မရဘူး
ဖွင့်ပြီးသွားတဲ့
အမုန်းသေတ္တာ။

ပြန်တိတ်လို့မရဘူး
ကျပြီးသွားတဲ့
မျက်ရည်စက်။

ပြန်မှိတ်လို့မရဘူး
သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့
အချစ်။ ။

လရောင်မိုးပြည့်

ကိုကို (ငယ်ချစ်)

စိုးမကို

သက်သေတည်၍

ယနေ့ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ အင်တာနက် မီဒီယာများတွင် ထိပ်တန်းရောက်နေသောသတင်းများ၊ အချက်အလက်များများ၌ နေရာယူလာသော သတင်းများတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးဖမ်းဆီးရမိမှုသတင်းများ အတော်များများပါလာသည်။

ဘယ်တိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်နယ်တို့တွင် မူးယစ်ဆေးဝါး ဘယ်လောက်များများ၊ စိတ်ကြွရှူးသွပ်ဆေး ဘယ်လောက်များများကို မည်သည့်အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးရမိကြောင်းများ ပါလာတတ်သည်။

ကျွန်တော် ဖမ်းဆီးသတင်းများဖတ်ကြည့်မိတိုင်း သာသနာရေးဖြစ်မိသကဲ့သို့ အားကျစိတ်လည်းအမှန် ဖြစ်ပါ၏။ စာရှုသူ မိတ်ဆွေအနေဖြင့် ကျွန်တော် အဖွဲ့အစည်းများရှိသူ၊ ဉာဉ်ဆိုးရှိသူဟု ထင်ကောင်း ထင်မိလိမ့်မည်။

သူတစ်ပါးဖမ်းဆီးခံရပြီး ဒုက္ခရောက်ခြင်း မျက်

ရည်ကျခြင်းများကို ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသူ၊ အားကျ စိတ်ရှိနေသူဟု ဆိုလေမည်လား။ ကျွန်တော် အဆိုး မြင်ဝါဒီသမားတစ်ဦးတော့မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မျိုးချစ်စိတ်ရှိရမည်၊ စွမ်းရည်ရှိရမည် ခေတ်မီရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ၏ သင်တန်းအမှတ်အသား၊ လက်ကိုင်ဆောင်ပုဒ်ရှိ ပါသည်။ သစ္စာ၊ သမာဓိ၊ သတ္တိသည် ကျွန်တော်တို့ ၏ Trade Mark ဖြစ်ပါ၏။ သစ္စာရှိရပါမည်။

သမာဓိတရားလက်ကိုင်ထား၍ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ကို စောင့်ထိန်းရပါမည်။ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံရပါ မည်။

ကျွန်တော် သတိပြုမိသော အချက်တစ်ချက်ရှိပါ ၏။

ဝိဝါဒ မကွဲပြား၊ လွဲမှားသော အယူအဆနှင့်

သံ တူကြောင်းကွဲများတော့ရှိပါသည်။ အရပ်သုံး
ဝေါဟာရနှင့် ပြောရပါလျှင် ရဲဆိုသည်မှာ သစ္စာ
ရှိရမည်၊ သမာသမတ်ကျရမည်၊ သမာဓိရှိရမည်။
ဘက်မလိုက်ရ၊ မျှတရမည်။ ထိုသို့ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော် တွေးဆကြည့်မိသည်။
သစ္စာရှိရမည်။ ဘာကိုသစ္စာရှိရမည်နည်း။
နိုင်ငံတော်ကိုလား၊ အစိုးရကိုလား၊ မိမိအလုပ်

အကိုင်ကိုလား။
တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအပေါ်ကိုလား၊ အမှန်တရား
ကိုလား။

တိကျသေချာသော ဝေါဟာရတို့နှင့် ထိထိမိမိ
ရှင်းပြရန်ကား ခက်လှပါ၏။

တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအပေါ်ကို သစ္စာရှိရမည်မှာ
အကြွင်းမဲ့ဖြစ်၏။

နိုင်ငံတော်အပေါ် သစ္စာရှိရန်သည် မိမိ၏ ကျေး
ဇူးတရားသိတတ်မှု၊ မိမိစိတ်နှလုံးခံယူတတ်မှု၊ ကိုယ်
ကျင့်သိက္ခာ စောင့်ထိန်းမှုတို့အပေါ် များစွာမူတည်ပါ
၏။

အချို့အချို့သည် နိုင်ငံတော်နှင့်အစိုးရ မကွဲမပြား
ရှိတတ်၏။ အချို့အချို့နေရာများတွင် ခွဲခြားမရ။ တစ်
ဆက်တစ်စပ်တည်း မှန်ကန်နေ၏။ ပြည်သူကို ကိုယ်
စားပြုသော အစိုးရသည် နိုင်ငံတော်ဖြစ်၏။ ပြည်သူ
ကို ကိုယ်စားမပြုသော အစိုးရသည် နိုင်ငံတော်မဖြစ်
ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ငံတော်သည် ပြည်
သူနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီနယ်ချဲ့လက်ထက်က ပုလိပ်တပ်
ဖွဲ့၊ ပုလိပ်အဖွဲ့အစည်းသည် နယ်ချဲ့အစိုးရ၏ သစ္စာ
ရှိအဖွဲ့အစည်းဖြစ်၏။ နယ်ချဲ့အစိုးရ၏ သစ္စာခံပြီး ခိုင်း
စေသည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများမှန်သမျှ ဦးလည်မသုန်၊
ကျောကျော့ပွန်ပွန်၊ ရွပ်ရွပ်ရွံ့ရွံ့လုပ်ခဲ့၏။

သို့သော် နယ်ချဲ့အစိုးရသည် မြန်မာပြည်သူ

လူထုကို ကိုယ်စားမပြုသဖြင့် နိုင်ငံတော်မဖြစ်ခဲ့ပေ။
နိုင်ငံတော်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြည်သူလူထု
ကိုယ်စားမပြုသော ကိုလိုနီနယ်ချဲ့၏ သစ္စာရှိလူ
ယုံဖြစ်ရုံ၊ တာဝန်ကျော့ပွန်ရုံမျှနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့အစည်း
သည် အမျိုးသားသစ္စာဖောက်၊ ကိုလိုနီလက်ကိုင်
တုတ်သာဖြစ်ခဲ့၏။

နိုင်ငံတော်နှင့်အစိုးရကို ခွဲခြားမသိခဲ့သော ကိုလို
နီခေတ်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့သည် တာဝန်ကျော့ပွန်သော်ငြား၊
သစ္စာရှိသော်ငြား ပြည်သူချစ်သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ သမိုင်းတစ်ခေတ်တွင် အကြွေးတစ်
ကြွေးသာ တင်နေခဲ့ပါ၏။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
အတွက် အရိပ်ဆိုးကြီး အုပ်စိုးနေပြီး အတိတ်တစ္ဆေ
ခြောက်လှန်ခြင်းကို ခံနေရပါ၏။ တစ်ဖန် ၁၉၈၈ ခုနှစ်
တုန်းဆီက မြန်မာနိုင်ငံ၌ဖြစ်ပွားခဲ့သော ၈၈ အရေး
အခင်းသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
အတွက် အကြွေးတစ်ကြွေး ထပ်တင်စေခဲ့ပြန်သည်။

“သူ့ဆန်စား ရဲမှ”ဟူသောစကားသည် ကျွန်
တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအတွက် အဆိပ်ပင်ရေလောင်
ပညာမဲ့လူမိုက်စကားများပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာစကား
အကြွင်းမဲ့ယုံစားပြီး ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည် ဘာတစ်
ခုမှမစဉ်းစား၊ မပယ်ရှားခဲ့လေသော အဟိံသကသတ်
သားသည် တပည့်လိမ္မာမဖြစ်ဘဲ အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသား
စားပြလုံးလုံးဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ပါရမီရင့်သန်၍ အဆုံးသတ် ဇာတ်ပေါင်းသေ
ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းကား ရှိစေတော့။ ဤကား စကား
ချပ်ဖြစ်၏။

ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ်ကာလသည် ကျွန်တော်

တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအတွက် သမိုင်းကြေး များ ကျေသင့်သလောက်ကျေ။ ပြေသင့်သလောက် ပြေလောက်ပါပြီ။ အကြွေးထပ်မတင်ဖို့ရန် အလွန် သတိထား လုပ်ဆောင်ရပေမည်။

မျက်စိလျက်လျင်၊ နားရှင်ရှင်နှင့် မျက်စိကျယ် ကျယ်၊ နားကျယ်ကျယ် ထားရပါမည်။ ပြောင်းလဲလာ သော ခေတ်စနစ်နှင့်အညီ လိုက်လျောညီထွေရှိရပါ မည်။ နိုင်ငံရေးအမြင်၊ စစ်ရေးအမြင်၊ စီးပွားရေးအမြင်၊ အုပ်ချုပ်ရေးအမြင်နှင့် နိုင်ငံတကာအမြင်တို့ ရှိရပါမည်။ နေ့ရိုးစွဲပြီး တရားသေဝါဒ လုပ်၍မရ။ လှေကားထစ် လုပ်၍မဖြစ်တော့။ အမြင်များ၊ အလုပ်အကိုင်များ၊ အတွေးအခေါ်၊ အကြံအစည်များ၊ အပြုအမူ၊ အကျင့် အကြံများ ပြင်သင့်တာပြင်၊ ပြောင်းသင့်တာများ ပြောင်းရတော့မည်။

ထိုနေရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကားတို့ လားလားကြီးဆန့်ကျင်သွားတတ် ခြင်းမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါ၏။ သို့သော် သံတူကြောင်းကွဲ များဖြစ်ပြီး စေ့စေ့တွေးသော် ရေးရေးပေါ်၏။ ကျွန် ဆော်တို့ အလေးထားပြီး သေချာလေ့လာကြည့်ပါက တူညီသော တူညီခြင်းများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ကာမသုခလ္လိက နယောဂဟူသော အစွန်းနှင့် အတ္တကိလမထ နယောဂဟူသော အစွန်း နှစ်ဖက်ကိုရှောင်ကြဉ်၍ မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာ အလယ်အလတ် အနိစ္စကို ကျင့်ကြံသော ဝါဒဖြစ်သည်။

ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ရှိရမည်ဟူသော ဆိုသော စကားရပ်နှင့် မှောက်ချည်လှန်ချည် ပြုလုပ်လွယ်သော သက်ဝါဒကဲ့သို့ မကျင့်နှင့်။ ခြေဖဝါးကဲ့သို့ တစ်သမတ် သည်း ကျင့်ရမည်ဟူသော စကားတို့သည် စုစည်း သည့်ပြင်ဖြင့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆန့်ကျင်နေသော်ငြား သက်ဆိုင်ရာ အပိုင်းကဏ္ဍအလိုက်တွင် အံဝင်ခွင်ကျ နိဗ္ဗာန်နေသော သစ္စာတရား၊ ကပ္ပဋီတိတရားများ

ဖြစ်နေပါ၏။
အခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး၊ အမိန့်နှစ်မျိုး မဟုတ်ပါ။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သစ္စာရှိရမည်၊ သမာသမတ် ရှိရမည်၊ ဘက်မလိုက်ရ။ ထိုစကားတို့သည် တရား ပြိုင်နှစ်ဦးအတွက် မှန်ပါ၏။ တရားလိုနှင့် တရားတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် ဆန္ဒ၊ ဒေါသ၊ ဘယာ၊ မောဟတည်း ဟူသော အဂတိတရား(၄)ပါးကင်းလျက် သမာသမတ် ကျကျ တွေးခေါ်ကြံဆ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရပါမည်။

သို့သော် လော်လီဖောက်ပြားသော မမှန်တရား နှင့် မှန်ကန်သော သစ္စာတရားတို့ကြားတွင်တော့ ကျွန် တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကြားနေဝါဒ ရပ် တည်နေ၍မရပါ။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်၊ ငါ့အလုပ်မဟုတ်၊ သူ့အလုပ်ဟု ပြောနေရုံနှင့်၊ ရပ်နေ၍မရပါ။ ဘက် လိုက်ရပါမည်။ အမှန်တရားဘက်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးရပါမည်။

သို့မှသာ သစ္စာတရားမည်ပေ၏။
ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် တစ် ဦးကောင်း၊ တစ်ယောက်ကောင်းအတွက် လွန်သင့် လျှင် လွန်သွားပါလိမ့်မည်။ ထိုသူ နှစ်နာကောင်း နှစ် နာသွားပါလိမ့်မည်။

သို့သော် အများပြည်သူ၏ အကျိုး၊ တိုင်းပြည် နှင့်လူမျိုးအတွက် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ထိုသူ၏ နှစ် နာမူသည် မပြောပလောက်တော့ပေ။ အမြဲမှန်ကန် သော တရား၊ ဓမ္မစစ်နှင့် ချိန်ထိုးတိုင်းတာကြည့်ပါက ထိုသူသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ ဘုံရန်သူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သည် တစ်ဦး တစ်ယောက်ကောင်းအတွက်၊ လူမျိုးစုတစ်စုအတွက်၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအတွက် ဖွဲ့စည်းထားသော တပ်ဖွဲ့ မဟုတ်ပါ။ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကို ကိုယ်စားပြုသော၊ ပြည်သူလူထုကို ကိုယ်စားပြုသော တပ်ဖွဲ့ဖြစ်ပါ၏။

နိုင်ငံတော်မှ လိုလားသောရဲ့ တစ်ဖွဲ့မှ လိုလား
သောရဲ့ ပြည်သူလူထုမှ လိုလားသောရဲ့များ ဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်ဆိုလိုသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော
သူဆိုသည်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ထိုမူးယစ်ဆေးဝါး
ကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူး သယ်ယူပို့ဆောင်သောသူ၊ ဝယ်
ယူစုဆောင်းသောသူ၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသောသူ
များကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုသူများသည် အမျိုးမျိုးပျက်သောသူ၊ မိမိတစ်မျိုး
သားလုံးကို လူညွန့်တုံးစေသောသူ၊ သေမင်းတမန်၏
ပစ္စံတပ်သားများဖြစ်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ ဘုံရန်သူ
များဖြစ်ပါသည်။

နေရာအတော်များများ၊ လူအတော်များများထဲမှ
မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ် အတော်ကြီးမား ကြောက်
စရာကောင်းကြောင်း ပြောနေသံများ ကြားနေရသော်
လည်း ထိုသူများမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်ကို
တကယ်ကြောက်သည်ဟု မယူဆနိုင်သေးပါ။

တကယ်ကြောက်၍ တကယ်မုန်းလာပြီ၊ တကယ်
ရန်သူကြီးအဖြစ် မြင်လာကြပြီဆိုပါက ထိုသို့ပင် ပြော

အပြစ်ပြတ်မကင်းဆိုင်သေးပေ၊ ရှေ့နောက်ပေါ်
ဦးကနင်းပဲ့ကထောင်၊ ပဲ့ကနင်းဦးကထောင်
ဖြစ်နေသေးသည်။
နိုင်ငံတော်၏ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှုဖြင့်
တစ်မျိုးသားလုံး ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးမှ
အားကြီးမာန်မာန်...

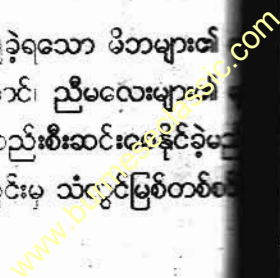
နေတော့မည်မဟုတ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးပပျောက်ရေး
အတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် အမှန်တကယ် ကြိုးပမ်း
ဆောင်ရွက်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ပြန်မာနိုင်ငံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးဆ
ကျင်ရေးများ၊ တိုက်ဖျက်ရေးများ၊ ကင်းစင်ပပျောက်
ရေးများ ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ကုန်းဘောင်
ခေတ်မှစ၍ ယနေ့မျက်မှောက်ကာလအထိ ခေတ်
အဆက်ဆက်တိုင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေဆဲဖြစ်ပါ
သည်။

အပြစ်ပြတ် မကင်းစင်နိုင်သေးပေ။ ရှေ့နောက်
ပေါ်၊ ဦးကနင်း၊ ပဲ့ကထောင်၊ ပဲ့ကနင်း၊ ဦးကထောင်
ဖြစ်နေသေးသည်။ နိုင်ငံတော်၏ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်
မှုဖြင့် တစ်မျိုးသားလုံး၊ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး
အားကြီးမာန်တက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေချိန် စီး
ရေး ဝိသမလောဘသားများက သစ္စာဖောက်ပြန်
ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ကြ၊ အားပေးအားမြှောက်
ပြုကြ၊ ကိုယ်တိုင်သယ်ယူပို့ဆောင်ကြ၊ ရောင်းဝယ်
ဖောက်ကားကြနှင့် ဥပဒေကိုဆန့်ကျင်၊ တစ်မျိုးသား
လုံးကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် အတ္တကြီး
နေကြ၏။ ဘယ်သူသေသေ တေမာပြီးရော ဖ
ရက်ကြ၏။

မူးယစ်ဆေးဝါး ကင်းစင်ပပျောက်ရေးအတွက်
အသက်၊ သွေး၊ ခွေး စတေးခဲ့ကြသော ညီအစ်
မောင်နှမများ၊ တိုင်းပြည်၏ သူရဲကောင်းများမျက်
ကို မထောက်ထားကြတော့။ မူးယစ်ဆေးဝါး၏ န
ကောင်ဖြစ်ခဲ့ကြရသော အပြစ်မဲ့ပြည်သူများ၊ က
တော်တို့၏ သွေးချင်းညီနောင်များ၏ ဘဝများကို
မသနားကြတော့ပြီလော။

ထိုသူတို့အတွက် ကုခဲရသော မိဘများ၏
ရည်၊ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ မောင်၊ ညီမလေးများ၏
ရည်များကို တစ်ပေါင်းတည်းစီးဆင်းစေနိုင်ခဲ့မည်
ပါလျှင် ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်းမှ သံလွင်မြစ်တစ်စ

င်မက ရှိချေတော့မည်။ ခန္ဓာကြော မြေခ၍ သေကြေ
ခဲ့ကြရသော သွေးချင်းတို့၏ အရိုးပေါင်းများစွာတို့က
သည်း မောရှမ်းမြေတစ်ခွင် လက်ညှိုးထိုးမလွဲသည်ကို
သည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး အသိပင်ဖြစ်ပါ၏။

မူးယစ်ဆေးဝါး၏ သမိုင်းနောက်ခံကို ပညာရှင်
များ သမိုင်းဆရာများ၊ သုတေသီများက ရေးသား
ဆင်ပြုခဲ့သည်မှာ ဖန်တစ်ရာတေ အပ်ကြောင်းထပ်မျှ
ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့၏
အမွေဆိုးပင်ဖြစ်ပါ၏။

သမိုင်းဆိုသည်ကား နိုင်သူတို့က ရေးကြစတမ်း
ဖြစ်၏။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သေမင်းတမန် မိစ္ဆာနတ်ဆိုး
ဘု ဆိုကြသော်လည်း ကိုယ်ကျိုးရှာသမားတို့က ဝေ
ခန်းကို ရွှေပန်းအဖြစ် အမြတ်တန်း ပန်ဆင်လိုကြ၏။
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သူများ သမိုင်းအစဉ်အဆက်
မူးယစ်ဆေးဝါးကို တိုက်ဖျက်ခဲ့ကြ၏။

ကုန်းဘောင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်မှ အင်္ဂလိပ်ကိုလို
နီခေတ်အထိ မြန်မာပြည်သူတို့ မိမိတို့တတ်နိုင်သည့်
အတိုင်းအတာအထိ ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်ခဲ့ကြ၏။
သွတ်လပ်ရေးရပြီးသော်လည်း တရုတ်ဖြူများ၊ ရောင်
စုံသောင်းကျန်းသူများကြောင့် တစ်ဖက်က တိုင်းပြည်
တိုကာကွယ်ရ တစ်ဖက်က မူးယစ်ဆေးဝါးဆန့်ကျင်
ဆရာများ ဆောင်ရွက်ကြရနှင့် အလွန်ဒုက္ခများကြရ
သော ကာလဖြစ်၏။

တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရလက်ထက်တွင် မူး
ယစ်ဆေးဝါးထိန်းချုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်စာချုပ်
တို့ ကုလသမဂ္ဂ၌ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ပြီး ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊
ဆေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေး
ဖြစ်စေတတ်သောဆေးဝါးများဥပဒေကိုလည်းကောင်း၊
ဥပဒေကို ထိရောက်စွာ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်
ရွက်နိုင်ရန် နည်းဥပဒေကိုလည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပါ
သည်။

ကုန်းဘောင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်မှ
အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီခေတ်အထိ
မြန်မာပြည်သူတို့ မိမိတို့တတ်နိုင်သည့်
အတိုင်းအတာအထိ ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်ခဲ့ကြ၏။
သွတ်လပ်ရေးရပြီးသော်လည်း
တရုတ်ဖြူများ
ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများကြောင့်.....

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီအစိုးရလက်ထက်
တွင် တစ်ပတ်တော်မှ စစ်ဆင်ရေးများဖြင့် ဘိန်းစိုက်ပျိုး
ထုတ်လုပ်မှုများအား ချေမှုန်းခဲ့ရာ မဲလုံး၊ နှင်းပန်း၊
ပေါက်ပန်း၊ တောင်ထိပ်ပန်းနှင့် ဟေမန်ဦးစစ်ဆင်ရေး
များအပြင် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၈၈ ခုနှစ်အတွင်း
မိုးဟိန်းစစ်ဆင်ရေး အဆင့်(၁)မှ (၁၂)ထိလည်းကောင်း၊
တောင်ရန်ရှင်းစစ်ဆင်ရေး အဆင့်(၁)မှ (၄)အထိလည်း
ကောင်း၊ တောင်ထိပ်ပန်းစစ်ဆင်ရေးပြင်လည်းကောင်း
မူးယစ်ဆေးဝါး၊ တားဆီးနှိမ်နင်းရေးလုပ်ငန်းအား စစ်
ဆင်ရေးတာဝန်တစ်ရပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

လက်ရှိ နိုင်ငံတော်၏ ဒီမိုကရေစီကူးပြောင်း
ကာလတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးတားဆီးနှိမ်နင်းရေးသည်
လည်း အသွင်သစ်ကူးပြောင်းသွား၏။ ပြည်သူလူထု
တစ်ရပ်လုံးမှ အမျိုးသားရေးတာဝန်တစ်ရပ်အဖြစ် ခံ
ယူ၍ လူထုလှုပ်ရှားမှုအသွင်ဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါး
ပပျောက်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်များဖြစ်သည့် ထုတ်ဖော်မှု
ပပျောက်ရေး သုံးစွဲမှုပပျောက်ရေး တားဆီးနှိမ်နင်း

ရေး၊ နယ်မြေလူထု ပူးပေါင်းပါဝင်လာအောင် စည်းရုံးဆောင်ရွက်ရေး၊ နိုင်ငံတကာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးတို့ကို ချမှတ်အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးကင်းစင်ပျောက်ရေးအတွက် တားဆီးနှိမ်နင်းရေး လုပ်ငန်းတစ်မျိုးတည်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေရုံဖြင့် ပြီးပြည့်စုံစွာ အောင်မြင်မှုရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဘိန်းစိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သော ဒေသများ၏ စီးပွားရေးနှင့် လူနေမှုဘဝတိုးတက်မြှင့်တင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမှသာလျှင် မူးယစ်ဆေးဝါး စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်မှု တဖြည်းဖြည်းပျောက်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာတွင် မူးယစ် ဆေးဝါး အများဆုံးထွက်ရှိသောနိုင်ငံသည် အာဖရိကနက္ခတ်နိုင်ငံဖြစ်ပြီးလျှင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဒုတိယအများဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်အနေဖြင့်လည်း ဘိန်းစိုက်ပျိုးရာဒေသများဖြစ်သည့် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကချင်ပြည်နယ်၊ ကယားပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်တို့အနက် ရှမ်းပြည်နယ်သည်ဘိန်း အများဆုံးထွက်ရှိရာ ဒေသဖြစ်ပါသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ဘိန်းစိုက်တောင်သူများ၏ အခြေအနေကို လေ့လာလျှင် ဝမ်းစာမဖူလုံ

မှု ၆၀%၊ ဘိန်းစိုက်ပျိုးပါက ဝင်ငွေပိုမိုရရှိမှု ၃၅%၊ ဘိန်းအစားထိုးသီးနှံများ စျေးကွက်မရရှိမှု ၅% တို့ကြောင့် ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုများအား လွယ်ကူစွာ စွန့်လွှတ်နိုင်မှုမရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဘိန်းစိုက်တောင်သူများ၏ ဘဝသည် လည်း မစားသာလှ။ ပင်ပန်းသလောက်၊ အရင်းအနှီး များသလောက် အကျိုးခံစားခွင့် နည်းလှပါသည်။ တွက်ရေးနှင့် စက်သူဌေးဖြစ်သော်လည်း တွက်ကြည့်တော့ စက်မရှိတော့ပါ။ ဘိန်းစိုက်ကေ တစ်ကေ (ရသိမ်သို့မဟုတ် ရတိုင်)လျှင် ထယ်သုံးကြိမ် ထိုးရသည်။ ကုန်ကျစရိတ် တစ်သိန်းကျော်၊ ဓာတ်မြေဩဇာ ၄ အိတ်ခန့်၊ နှစ်သိန်းကျော်၊ ဘူဘာဝမြေဩဇာအဖြစ် ကြက်ချေး အိတ် ၂၀၊ ခြောက်သောင်းကျော်၊ စိုက်ခင်း

လေးသိန်းကျော်၊ ပေါင်းမြက် ၂ ခါလိုက်၊ ရှစ်သိန်း ကျော် တစ်ခါတစ်ရံ ၃ ခါလိုက် ဖြစ်သည်လည်းရှိ၏။ ဘာလေတာ (စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာ) ရောက်၍ ခြစ်တော့ မည်သို့လျှင် ငါးသိန်းကျော် အားသုံးပေါင်းလျှင် တစ်ကေ သိန်း(၂၀)ကျော်မျှ ရင်းသော်လည်း တကယ်တမ်း ဘိန်းစိုက်ထွက်ပါက ကော်လျှင် လေးပိဿာခန့်သာ မန်သုံးပိဿာခန့် ထွက်ပြီး မကောင်းလှသွားခေ။ ဘိန်းစိုက် ဝယ်လိုလျှင် ဒေသပေါက်ဇာ (ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပို

www.burmeseclassic.com

တွင်)လေးငါးဆယ်သိန်း
 ဟုဆိုသော်လည်း ဆီဆိုင်၊
 ဝင်လောင်း၊ ဖယ်ခုံတစ်
 နှင်တွင် တစ်ကီလိုလျှင် လေး
 ငါးသိန်းခန့်သာရှိသည်။ မိုး
 ဘိန်းဆိုလျှင် ထိုလောက်ပင်
 ဆေးမရ။ ထိုသို့သော အခြေ
 အနေမျိုးနှင့် ဘိန်းစိုက်
 ဆောင်သူတို့ သူဌေးမဖြစ်နိုင်။
 ဆိုင်စင်ပါသော ကားကောင်း
 ဆောင်းဝယ်မစီးနိုင်။ သို့သော်
 ဘိန်းမစိုက်သော ငွေရှင်
 မြေးရှင်တို့ကသာ ဝယ်ယူ
 ရဆောင်းခြင်း၊ ရောင်းဝယ်
 ဆက်ကားခြင်းဖြင့် ကြီးပွား
 ချမ်းသာကုန်ကြ၏။

သည်။
 မူးယစ်ဆေးဝါး ကင်းစင်
 ပပျောက်ရေးအတွက် နိုင်ငံ
 တော်အစိုးရမှ (၁၅)နှစ်စီမံကိန်း
 ချမှတ်အကောင် အထည်ဖော်
 ဆောင်ရွက် သျှက် ရှိ ရာ
 (၁၉၉၉-၂၀၀၀) မှ (၂၀၁၃-
 ၂၀၁၄)တွင် စီမံကိန်းကာလ
 ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သော်လည်း ဒေသ
 အကျိုးကို ရှေးရှု၍ ဘိန်းစိုက်
 ပျိုးမှုလျော့ချပြီး အစားထိုး
 သီးနှံများအပြည့်အဝစိုက်ပျိုး
 နိုင်ရေးအတွက် စီမံကိန်း
 ကာလကို နောက်ထပ်
 (၅)နှစ်တိုးမြှင့်ကာ ၂၀၁၈-

ထို့ကြောင့် မူးယစ်ဆေး ဝါးထုတ်လုပ်မှု၊ သုံးစွဲမှု
 ပျောက်ရေးအတွက် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း၊
 နွေမြူရေးလုပ်ငန်း၊ လမ်း/ တံတားတည်ဆောက်
 လုပ်ငန်း၊ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ စွမ်းအင်
 လုပ်ငန်း၊ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ကျန်းမာရေးလုပ်
 ခန်း၊ ပညာရေးလုပ်ငန်း၊ ပညာပေးရေးလုပ်ငန်း၊
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် တားဆီးနှိမ်နင်း
 လုပ်ငန်း၊ နိုင်ငံတကာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေး
 လုပ်ငန်းများကို ဘက်ပေါင်းစုံမှ အရှိန်အဟုန်
 ဖြင့်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး ကင်းစင်ပပျောက်
 အတွက် ဘိန်းခင်းများ ဖျက်ဆီးနေရုံ၊ မူးယစ်
 ဆေးဝါးများ ဖမ်းဆီးနေရုံ၊ တားဆီးနေရုံ၊ ပညာပေး
 ဆောင်ရွက်နေရုံဖြင့် လုံးဝ အောင်မြင်နိုင်မည်မဟုတ်
 ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ လေ့လာသိရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါ

၂၀၁၉အထိသတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖက်မှလည်း တစ်ဖက်တော်၊ ရဲတပ်ဖွဲ့၊ ဌာန
 ဆိုင်ရာများ၊ ပြည်သူလူထုနှင့် အပစ်အခတ်ရပ်စဲထား
 သောအဖွဲ့များ၊ ဌာနပြည်သူ့စစ်များ ပူးပေါင်း၍
 ဘိန်းခင်းဖျက်ဆီးမှုများ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ၂၀၁၂-၂၀၁၃
 ခုနှစ် ဘိန်းစိုက်ရာသီတွင် ရှမ်းပြည်နယ်၌ ဘိန်းစိုက်
 ခင်းဧက စုစုပေါင်း ၂၉၄၂၅ ဒသမ ၅၅ ဧက၊ ၂၀၁၃-
 ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဘိန်းစိုက်ရာသီတွင် ဘိန်းစိုက်ခင်းဧက
 စုစုပေါင်း ၂၉၅၃၈ ဒသမ ၀၄ ဧကတို့ကို ဖျက်ဆီး
 နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆီဆိုင်မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် တာ
 ဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိရာ ဆီဆိုင်မြို့နယ်၊ ဘန်းယဉ်
 နယ်မြေရဲစခန်းအနေဖြင့်လည်း ၂၀၁၂-၂၀၁၃ ခုနှစ်
 ဘိန်းစိုက်ရာသီတွင် ဘိန်းစိုက်ခင်းဧက စုစုပေါင်း
 ၅၅၈၃ ဒသမ ၉၅ ဧက၊ ၂၀၁၃-၂၀၁၄ ခုနှစ်
 ဘိန်းစိုက်ရာသီတွင် ဘိန်းစိုက်ခင်းဧက စုစုပေါင်း

၆၆၃၇ ကေတုကို ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါး ဖမ်းဆီးရမိမှုများအနေဖြင့် ယခင် နှစ်တစ်နှစ်လုံး မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုပေါင်း (၁၅) မှုသာ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီး ယခုနှစ်တွင် ပထမ (၄) လပတ်ကျော် အတွင်း မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုပေါင်း (၂၈) မှု ဖမ်းဆီးနိုင် ခဲ့သဖြင့် များစွာတိုးမြှင့်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးအမှု များများဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းကို ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူကြွားဝါနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုမူးယစ် ဆေးဝါးများအား ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အယောက်ပေါင်းများစွာသော ကျွန်တော်တို့၏ သွေး ချင်းညှီနှောင်များ၏ ဘဝ၊ အသက်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပိုင် ဆိုင်မှု၊ လူသားတစ်ယောက်၏ စွမ်းအားအရင်းအမြစ် များစွာကို ကျွန်တော်တို့ ကာကွယ်လိုက်နိုင်ခြင်းအပေါ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် ဘဝပျက် ကြွေလွင့်ခဲ့ရ သော လူသားပေါင်းများစွာတို့၏ ဒုက္ခမျက်ရည်၊ ထို သူတို့အတွက် ပူဆွေးခဲ့ရသော ကျန်ရစ်သူတို့၏ သောကမျက်ရည်တို့သည် ပေါင်းစုံစီးဆင်းပါလျှင် မည် မျှများပြားခဲ့မည်ကို ဘန်းယဉ်၊ ဟိုပုံး၊ နမ့်စန်၊ မောက် မယ်တို့အား ပိုင်းခြားစီးဆင်းနေသည့် ပွန်ချောင်းရေ အလျဉ်တို့က သက်သေခံပါလိမ့်မည်။

ထို့အတူ ခန္ဓာကြွေ မြေခဲခဲ့ရသည့် ဇီဝရုပ်ကြွင်း ပေါင်းများစွာတို့၏ ဖြစ်တည်မှုကိုလည်း လွယ်မော တောင်ကြောကြီးက သူ၏ခြံထု ထုထည်ကြီးကိုပြု၍ ခိုင်မာသော သက်သေသက္ကာယတို့ ပြသနေပါလိမ့် မည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၊ လူမျိုးစုတစ်စု၊ အဖွဲ့တစ် ဖွဲ့ ကောင်းစားဖို့အတွက် ပြည်သူပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝနှင့် အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ရမည်ဆိုလျှင် မထိုက် တန်ပါ။ သို့ပါ၍ နိုင်ငံတော်အတွက်၊ တပ်ဖွဲ့အတွက်၊ ပြည်သူလူထုအတွက် ကျွန်တော်တို့၏ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်

**မူးယစ်ဆေးဝါးအမှု
များများဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းကို
ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူကြွားဝါနေခြင်း
မဟုတ်ပါ။
ထိုမူးယစ်ဆေးဝါးများအား
ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ခြင်းအားဖြင့်
အယောက်ပေါင်းများစွာသော ကျွန်တော်တို့၏
သွေးချင်းညှီနှောင်များ၏
ဘဝ၊ အသက်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပိုင်ဆိုင်မှု၊
လူသားတစ်ယောက်၏.....**

စွမ်းအားဖြင့် ကျရာအခန်းကဏ္ဍမှ အကျိုးပြုခွင့်ရလျှင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အဆိုးမြင်ဝါဒမရှိပါ။ မူးယစ်ဆေး ဝါးဖမ်းဆီးရမိ၍ ထိုသူဒုက္ခရောက်လျက် ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာပီတိ မဖြစ်မိသော်လည်း ထိုသူ၏လက်တွင်းမှ မရထ ဝေတမန်များအား အချိန်မီ ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖျက်ဆီးလိုက်နိုင်ခြင်းတို့အပေါ် ကြည်နူးနှစ်သက် မိသည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ မူးယစ်ဆေးဝါးဟု အလွယ်ခေါ်
ဆိုက်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံမှာ မူးယစ်
ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ
ဖြစ်ပါသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးများမှာ ဘိန်းပင်၊ ကိုကင်း
ယင်၊ ဆေးခြောက်ပင်နှင့် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနက
အမိန့်ကြော်ငြာစာထုတ်ပြန်၍ မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်သည်
ဟု ကြေညာထားသည့် အပင်တစ်မျိုးမျိုး၊ ယင်းအပင်
တစ်မျိုးမှ ထွက်ရှိသော(သို့မဟုတ်) ထုတ်လုပ်သော
ဆရာဝတ္ထုများ၊ ဆေးဝါးများဖြစ်ပါသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးအမျိုးအစား (၁၂၆)မျိုးရှိပြီး မူးယစ်
ဆေးဝါး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆေးဝါးတစ်ခုခုကို သုံးစွဲ
ဆိုက်ပါက သုံးစွဲသူ၏ (၁) အာရုံကြောနှင့် ဦးနှောက်
ကို ထိခိုက်စေပြီး မူးယစ်ထုံထိုင်းစေသည်။ (၂) ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေ
သည်။ (၃) သုံးစွဲသူသည် ထိုဆေးဝါးအပေါ် စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ စွဲလမ်းလာပြီး မသုံးစွဲဘဲ မနေနိုင်အောင်

ဖန် တီးတတ်သောကြောင့် မူးယစ်ဆေးဝါးဟု
ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်
ထုံထိုင်းပြီး နှေးကွေးလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ထုံထိုင်း
လာသည့်အခါ စိုးရိမ်ပူပန်မှုသောကများပျောက်ပြီး
ပျော်ရွှင်သလို ခံစားလာခြင်းကိုပင် လူတို့က စွဲလမ်း
ကာ ဆက်လက်သုံးစွဲရာမှ ဆေးစွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ဆေးသုံးစွဲမှု များလာသည့်အခါ အသက်ရှူမှု၊ နှလုံး
ခုန်မှု နှေးလာပြီး အသက်သေဆုံးနိုင်ပါသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူတို့သည် စိတ်ဂနာ
မငြိမ်နှင့် ဆေးသုံးလိုစိတ် ပြင်းထန်နေပြီး စိုးရိမ်စိတ်
များခြင်း၊ စိတ်တို၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ ရန်ပြုလိုစိတ်
ဖြစ်ပေါ်ခြင်းတို့ကို တွေ့ရပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ရင်း
ထလာပါက မကြာခဏ သန်းဝေပြီး နာရည်များယို
လာသည်။ ကြက်သီးများထကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်
များ ထွက်လာပါသည်။ ကိုယ်လက်များကိုက်ခဲပြီး
ဗိုက်အောင့်ခြင်း၊ ပျို့အန်ဝမ်းလျှော့ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်
ပါသည်။ ရဲစခန်းအချုပ်များတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံး
စွဲသူများ ချုပ်ထားပါက အလွန်သတိထားရပါသည်။
ပျို့အန် ဝမ်းလျှော့လွန်ပြီး သေတတ်ပါသည်။
ရေခွေးကြမ်းခါးခါး တိုက်ပြီး ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းများသို့
အချိန်မီပို့ရလေသည်။ ဆေးသမားဘဝ လူဖြစ်ရှုံးလှ
သည်ကို ကျွန်တော်တို့ ရင်နာစွာ တွေ့မြင်ခံစားရ
ပါ၏။

စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုသည်
ကား စိတ်ကြွရှူးသွပ်ဆေးပြားများ၊ အိုက် (Ice)၊ အာရုံ
ပြောင်းစေး (L.S.D)၊ မြူးပျော့ခေါင်းခါဆေး(ခ)အက်
တဆီ (Ecstasy) ဆေးပြားများကဲ့သို့သော ကျန်းမာ
ရေးဝန်ကြီးဌာနက အမိန့်ကြော်ငြာစာထုတ်ပြန်ကာ
စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးဖြစ်သည်ဟု ကြော်

ညာထားသည့် ဆေးဝါးများကို ဆိုလိုသည်။

စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများအဖြစ် ကြော်ငြာထားသည့် ဆေးဝါးအမျိုးပေါင်း (၄၁)မျိုးဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပြောင်းဆေးဝါးတစ်မျိုးမျိုးကို သုံးစွဲလိုက်ပါက စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထိခိုက်စွဲလမ်းစေပါသည်။ သုံးစွဲသူ၏ သိခြင်း၊ မှတ်ခြင်း၊ ခံစားရမှုနှင့် အပြုအမူတို့အား ပြောင်းလဲစေခြင်းဖြစ်၏။

မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်စေ၊ စိတ်ပြောင်းဆေးဝါးဖြစ်စေ မည်သည့်အရာမျှ ကောင်းကျိုးမပေးပေ။ အဆုံးစွန်သော ဆိုးကျိုးများကိုသာ ပေးတတ်သဖြင့်လည်း ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအစိုးရမှ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥပဒေအမှတ် ၁/၉၃ အရ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေကိုလည်းကောင်း၊ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁/၉၅ အရ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် နည်းဥပဒေကိုလည်းကောင်း ထုတ်ပြန်ပြီး ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်များအနေဖြင့် ထောင်ဒဏ် အနည်းဆုံး (၃)နှစ်မှ အများဆုံး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ သေဒဏ်ဖြစ်စေ ချမှတ်ရန် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းနှင့် အရှေ့ပိုင်းတို့ရှိရာ မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် ဘိန်းဖြူအမှုများ အများဆုံးဖမ်းမိပြီး အရှေ့ပိုင်းတွင် စိတ်ကြွေးသွပ်ဆေးပြားများ၊ ထိန်းချုပ်ဓာတုဆေးဝါးများ၊ အီဒရင်း (Ephedrine) ဆူဒိုအက်ဖီဒရင်း (Pseudo Ephedrine) စသည့် ကုန်ကြမ်းများ အများဆုံးဖမ်းဆီးရပါသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် ဘိန်းစိမ်းများသာ ဖမ်းဆီးရမိမှုရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ ထိုသို့မဟုတ်တော့ပြီ။

စိတ်ကြွေးသွပ်ဆေးပြားများအား ရှမ်းပြည်နယ်သာမက မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ပြည်နယ်/တိုင်းဒေသကြီး အတော်များများတို့တွင် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိနေပြီး တန်းစားမရွေး၊ အလွှာမရွေး လူမျိုး/ဘာသာမရွေး ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ပေး၊ အန္တရာယ်အကြီးမားဆုံးပေးလျက်ရှိသဖြင့် အဆိုပါဆေးဝါးများအား မြန်မာ့မြေထဲမှသာမက ကမ္ဘာ့မြေပေါ်အထိ လုံးဝချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ကွယ်သွားစေရေး လူသားအားလုံးမှ လက်တွဲညီညွတ်စွာ တိုက်ဖျက်သွားကြပါစို့ဟု ဆန္ဒပြု တိုက်တွန်းအပ်ကြောင်း။

ကိုကို (ငယ်ရ)

www.burmeseclassic.com

လင်းမြတ် (၆၄၈၈)

ဆုံးဖြတ်ပါ
အဖန်

သုံးပြတ်မှုဆုမှန်

လင်းမြတ် (မြန်မာစာ)

မာကျူရီမီးတိုင်က ဖြာလွင့်လာသည့် အလင်းပျော့ပျော့ကိုအားကိုးကာ လျှောက်လှမ်းလာသော မောင်မောင်၏ခြေလှမ်းများမှာ ခပ်မှန်မှန်လေး လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

သွားနေကျလမ်းမို့ မောင်မောင်၏ခြေလှမ်းများမှာ သွက်လက်နေရသည်။ အိမ်ကိုရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့။ ရှေ့တစ်ကွေ့ဆိုရောက်ပြီဖြစ်သည်။ မောင်မောင်က ဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုမှာ ဒီဇိုင်းပညာရှင်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဂျာနယ်ဖောင်ပိတ်ရက်များ၌ အိမ်ပြန်ချိန်နောက်ကျလေ့ရှိသည်။

ဒီနေ့လည်း ဂျာနယ်ဖောင်ပိတ်ရက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ည ၉ နာရီကျော်မှ အလုပ်မှဆင်းရသည်။ အိမ်နားရောက်ခါနီးတော့ ၁၀ နာရီပင်ခွဲလှပြီ။ စေ့ရုံစေ့ထားသော ခြံ

ဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ခြံဝင်းထဲ ခြေချလိုက်သည်။

ရေနံချေးဝနေသော သစ်သားအိမ်ပုပုလေးက မောင်မောင်ကို အသင့်ပင်စောင့်ကြိုနေသည်။ အိမ်ထဲဝင်ခါနီး တဟူးဟူး သုတ်ဖြူးလာသော လေရူးက ဝင်ရောက်ကျီစယ် ပုတ်ခတ်သွားသည်။

မောင်မောင် အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်မို့ ဇနီးဖြစ်သူလည်း အိပ်

ပျော်နေရာပြီထင်သည်။ တစ်အိမ်လုံးက တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးရှိ တံခါးရွက်တစ်ခြမ်းကို တွန်းဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲရှိဧည့်ခန်းက ဖျော့တော့မှုန်ပိုင်းသော အလင်းတချို့သာရှိနေသည်။ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ထွန်းညှိကပ်လျှူ ပူဇော်ထားသော ဖယောင်းတိုင်မှ အလင်းသဲ့သဲ့ထည့်ခန်းထဲကို ဖြာကျလွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ ခိုးမည်စိုးသဖြင့် ခြေလှမ်းကို ဖွဖွလေးနင်းကာ ခလုတ်ရှိရာကို မှန်းသွားလိုက်ခါနီးခလုတ်နားမရောက်ခင် မောင်မောင်၏နားဝဆီကို ရှိုက်သံတချို့ပျံလွင့်ဝင်ရောက်လာသည်။

ရီဝေတုန်မူးစွာ ရှိုက်လိုသော ရှိုက်သံသဲ့သဲ့။ တုန်ယင်လှင့်သော မော့စွာ လှုပ်ခတ်ထွက်ပေါ်ထည့် အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့။ ဒီအ

www.burmeseclassic.com

နယ်သံက မောင်မောင်စိတ်ကိုလှုပ်
နှိုးသွားစေသည်။

ဦးနှောက်၌ အတွေးတချို့
များများဝင်ရောက်သွားစေသည်။

မောင် မောင် စိတ် ထဲမှာ
အထက်ရှူသံ နှစ်သံဖြစ်နေသည်

ထင်မိနေသည်။ ဒါကြောင့်
အား စိုက်ကာ အသံကိုနား

ထောင်မိလျက် သားဖြစ် သွားရ
သည်။

မှန်သည်။ အ
သက်ရှူသံက နှစ်သံ၊

နှုတ်သံကလည်း နှစ်သံ။
မောင်မောင်နှင့်လုံး

သား တစ်ခုလုံး တုန်
ထွက်သွားသည်။ အိမ်

ခန်းထဲကိုလှမ်းဝင်ဖို့ပြင်
ဆိုက်စဉ် မောင်မောင်

အလှမ်းတစ်စုံမှာ အသံ
သဲ့တစ်ခုကြောင့်

နှစ်တန်သွားရသည်။
“အချိန်မရှိတော့

မောင်မောင် ပြန်လာတော့
မယ်”

ဒီအသံက ဇနီးဖြစ်သူ၏
အသံ။ မောင်မောင်တစ်ယောက်

ဆင်းနား ပန်းကြိုးသွားသည်။
အိမ်ခန်းထဲမှာ ဇနီးဖြစ်သူနှင့်

တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ရှိနေ
သည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီမသိ။ အိမ်

ပြန်နှောက်ကျသောရက်တွေကြောင့်
ဇနီးဖြစ်သူ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းကို

မောင်မောင်အနေနှင့် သတိလုံးဝ
မထားမိခဲ့။

ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ပင်။

ဇနီးဖြစ်သူ တခြားတစ်ဦးနှင့်
ဖောက်ပြန်နေသည်ကို မောင်

မောင် သိလိုက်ရသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ

ပြန်သည်က ဇနီးသည်၏အသံ
ဖြစ်၏။

“မသိတော့လည်း ကောင်း
တာပေါ့ ကိုအောင်သူရရယ်”

“ခုသိပြီကွ”လို့ ‘အော်ဟစ်
လိုက်ချင်သည်စိတ်ကို မနည်းချုပ်

ထိန်းလိုက်ရသည်။ မောင်မောင်မှာ
ဒေါသကြောင့် အသားတွေ

တဆတ်ဆတ် တုန်နေရသည်။
မောင်မောင် စိတ်

ထဲမှာ အညှာလွယ်
သောမိန်းမကို ယူမိ

လေခြင်းဟု ညည်း
ညှုမိ သွားရသည်။

သစ္စာတရား
ဆိုတာ ဘာလဲလို့

မေးရမလိုဖြစ်နေ
သည်။ ဒါသကြိန်

မှ ဟု ဝှံ့ သည်
ပီတောက်တောင်

တစ်ခါတစ်ရံ သစ္စာ
မဲ့စွာ ရှောင်ပြေး

တတ်သည်ပဲလေ။

ဇနီးဖြစ်သူ ဘာကြောင့်များ ခုလို
သစ္စာမဲ့သည့်လုပ်ရပ်မျိုးကို ကျူး

လွန်ရသည်မသိ။

အလုပ်တွေ မအားမလပ်ဖြစ်
မှုက ဇနီးနှင့်အနေဝေးကာ သူမ

ဖောက်ပြန်နေတာကို ဝိုဠ်၊ ခိုင်
မာသွားအောင် ဖြည့်စွက်ပေး

လိုက်သော ယောက်ျားသံတစ်သံ
က အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“လဲ့...မောင်မောင်ကတော့
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို

လုံးဝသိမှာမဟုတ်ဘူး”
နှောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာ

သစ္စာဖောက်လို့ရအောင် လမ်း
ကြောင်းဖွင့်ပေးသလို ဖြစ်သွားရ
ခြင်းပင်။ လူသည် တစ်ခါတစ်ရံ
စိတ်ကူးယဉ်သည့်အတိုင်း လုပ်
တတ်၊ ကိုင်တတ်၏။

ဇနီးဖြစ်သူမှာ သူ၏ပိုင်နက်ခြံ
မှ အောင်သူရခြံသို့ ခုန်ကျော်နေပေ
ပြီ။ မောင်မောင် ဘာဆက်လုပ်ရ
မည်မသိ။ တွေ့ဝေစွာသာ ခြေစုံရပ်
နေမိသည့်အဖြစ်။

အိမ်ခန်းထဲမှ ထပ်မံထွက်ပေါ်
လာတဲ့အသံတွေကလည်း မောင်
မောင်ကို စိတ်လှုပ်ရှားသွားစေ၏။

“ကိုအောင်သူရ၊ လွဲတို့အတူ
နေချင်ပြီကွာ”

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ထွက်လာသည့် ဇနီး
၏စကားသံက ရွံ့မုန်းစရာကောင်း
လှသည်။ ဟိုတစ်ယောက်၏စကား
သံကလည်း မောင်မောင်ကို ခေါင်း
နားပန်းကြီးသွားစေသည်။

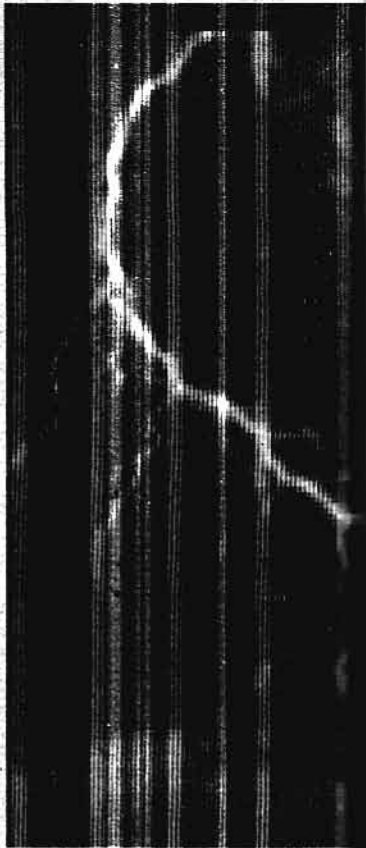
“အတူနေတာ ဘာမှမခက်
ဘူး၊ လွဲ၊ ဟိုကောင်မောင်မောင်ရှိ
နေတာက ခက်နေတာ”

“ဒါဆို လွဲတို့ ဘာလုပ်ကြ
မလဲ”

“အဲဒါကို ကိုယ်လည်းစဉ်းစား
နေတာ”

“မောင်မောင်နဲ့ကွာရှင်းလိုက်
ရင်ရော”

“ဟိုကောင်ကွာမပေးရင်ဘယ်

လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း.....ဟုတ်တယ်နော်”
မောင်မောင်က အသာနာ
စွင့်ထားလိုက်သည်။ ရှေ့ဆက်
သူတို့ ဘာတိုင်ပင်ကြမည်ဆိုတာ
ကို သိရ လိုလိုသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ
ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာသောအခ
ကတော့ မောင်မောင်နှလုံးသားထဲ
မီးမြှိုက်လိုက်သလို ပူလောင်သွား
စေ၏။

“ကျွန်မ တစ်ခုစဉ်းစားမိ
ကို အောင်သူရ၊ သူ့ကို လွဲတို့ရင်

www.burmeseclassic.com

စ်လိုက်ရင်ရော”

“ရှင်းပစ်ဖို့ကလွယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခက်နေတယ် လဲ့၊ သူ့တို့ရှင်းပစ်လိုက်တာကို ရဲကသိသွားရင် ကိုယ်တို့ တစ်တွေ အပမ်းခံရမှာပေါ့”

“အင်း.....အဲဒါ ထည်းဟုတ်တယ်”

“ဘာမှမပူပါနဲ့လဲ့၊ နည်း လမ်းကောင်းကတော့ ထွက်လာမှာပေါ့”

“ကျွန်မ အကြံပေးရဦးမယ်”

“ပြောစမ်းပါဦးလဲ့၊ ဘယ်လို အကြံပေးလဲ”

“ဒီ လို လေ၊ မောင် မောင် က အရက်ဆို မူးအောင်

သောက်တာ၊ အလုပ်အပြန်နောက် နေတဲ့ ညတစ်ညမှာ သူ့ကို အရက်မူးအောင် တိုက်မယ်၊ အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့မှ အသံလမ်းပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် သွားလိုက်မယ်၊ ဒါဆို အရက်မူးပြီး အိပ်နေရထားဖြစ်ကြိတ် သွား ဘယ်လိုပဲတခြားသူတွေထင် ထောက်တော်ပင်အကြံပက်စက်

သည်။ မောင်မောင်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ ၏အကြံပက်စက်မှုကို ထိတ်လန့် သွားရသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက သူနှင့် တစ်နှစ်ကျော် ပေါင်းသင်းခဲ့သည်

သံယောဇဉ်ကိုပင်မထောက်။ ချစ်သူအသစ်ထားပြီးတော့ သူ့ကိုပင်သတ်ဖို့ ကြိုတင်ကြစည် နေသေးသည်။ ရန်သူနှင့်တူသော မိန်းမဆိုသည်မှာ သူမကိုပင် ပြော သည်ထင်သည်။ မောင်မောင်က ဘာမှမစဉ်း စားတော့ဘဲ ညှဉ့်ခန်းခေါင်းရင်း၌ ရှိသောစားကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီး နောက် တစ်အိမ်လုံးမီးကို

ဖွင့်ကာ အိမ်ခန်းထဲကို ဝင်သွား လိုက်သည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲကို အမြင် မတော်ဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုနှင့် သူ့ကို ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက် သော ဇနီးဖြစ်သူ နှင့် အောင်သူရ တို့၏ မျက်ဝန်း အကြည့်တွေ ဝင် ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ကိုကြည့်ရင်းမောင် မောင်တစ်ယောက် ဒေါသ မထိန်းနိုင် တော့။ စားကို ဝင့် ကာ ပိုင်းခုတ်ဖို့ပြင် လိုက်သည်။ ဒါပေ မဲ့ နှစ်ဦးလုံးကို စားနှင့်မခုတ်မိခဲ့ပေ။ မောင်မောင်က

တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားသောစားကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အောင်သူရကို လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းကိုတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

တံတွေးတစ်ချက်မျှချရင်း စကားတစ်ခွန်းကို အားယူပြော လိုက်သည်။

“လဲ့.....မင်း ငါ့ကို သာဗွာ ဖောက်ရက်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း

သတ်ဖို့ကြံရွယ်တယ်”

မောင်မောင်အပြောကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူမှာ အထိတ်တလန့်ပြန်ပြောရှာသည်။

“ခွင့် လွှတ်ပါ မောင်မောင်”

“ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား လဲ့”

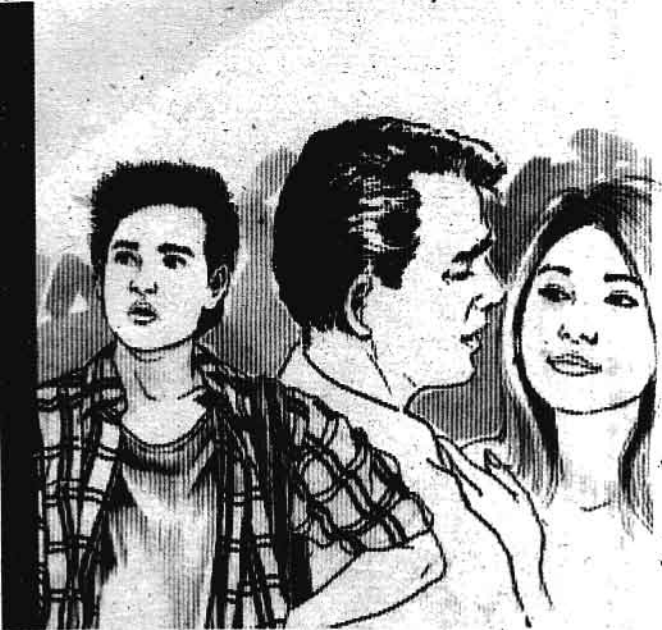
“ဟုတ်.....ဟုတ်ပါတယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်းကိုသာ မှမလုပ်ပါဘူး။ အောင်သူရ

ရော မင်းရော ပျော်ရအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်။ လဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းနဲ့ ငါကွာရှင်းစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရအောင်”

“တကယ်လား မောင်မောင်”

“ဟုတ်တယ် လဲ့”

ခုလို ကွာရှင်းပေးလိုက်တာကမကုန်ကုန်ကိုယ့်သဘောထားကြီးမှုကို ပေါ်လွင်စေဦးမည်။ ဒီပွဲမှာ ဇနီးကို အလွယ်တကူ ကွာရှင်းပေးလိုက်သဖြင့် ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလား။ ဒါမဟုတ်။ ရန်သူနှင့် တူပြီး မြေခွေးထိကောက်ကျစ်သော မိန်းမနှင့် အချောင်စား တတ်သော

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်အပြင်သို့ မောင်မောင်ထွက်လာမိသည်။ ခုတော့ မောင်မောင်စိတ်ထဲမှာ ဖောက်ပြန်သော ဇနီးကိုလည်းမသတ်ချင်၊ ကိုယ့်မိန်းမကို စာရိတ္တ ပျက်ဆီးခဲ့သော အောင်သူရကိုလည်း သတ်ချင်စိတ်မရှိတော့။

သူ့အနေဖြင့် ဇနီးကိုလည်း ဆက်မပေါင်းချင်တော့။ ရန်သူနှင့် တူသောမိန်းမအား လမ်းခွဲလိုက်တာ ပို၍ကောင်းမည်ပင်။ သူတို့ကို သတ်မိလျှင်ထောင် ကျနေပေဦးမည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်မိသော စိတ်တွေကိုထိန်းကာ လျစ်လျူရှုမိလိုက်သောစိတ်က အနိုင်ရခဲ့လားတော့ မပြောတတ်ဘဲပြောပြော မောင်မောင်ကတော့ သူ့ယခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်အား လုံးဝမမှားဟူ၍ပဲ ယူဆကာ တစ်ခြမ်းပဲ့လလေးအလင်း ရောဖြင့် မှန်ပျံ့မြို့ပြလမ်းထက် လမ်းလျှောက် ထွက်လာမိတော့သည် တစ်နေရာမှဖွင့်လိုက်သော ‘ထုအိမ်သင်’ ၏ “မြို့ပြညများ သီချင်းကတော့ သူ့နှလုံးသားဝင်ရောက်တွယ်င် ခိုဝင်လာတော့သည်။

လင်းမြတ် မြန်မာ

www.burmeseclassic.com

ငါတော့မိန်းမယုကြာပြီ
 အုတ်မိန်းမ
 ငါမိန်းမနေအမိုင်း
 ကားအိုင်ကောင်းကောင်း
 မူးသေ့ကောင်းကောင်းအုတ်မိန်းမ
 မိန်းမကောင်းကောင်း

မိန်းမမိန်းမ
 ကောင်းကောင်း
 ကားအိုင်ကောင်း
 အုတ်မိန်းမ
 ငါမိန်းမကောင်း
 ကောင်း

မိန်းမမိန်းမ
 2014

ထက်ထက်ဦးဝေ

အိုးဦး
လျှောက်
လျှောက်

အာနိုးဆက်တူရွှေစိ

Handwritten signature or scribble in the bottom left corner.

ထက်ထက်ဦးဝေ

တုနိုင်းမဲ့မေတ္တာရင်
ဆန်းဆက်ဝတ္ထုရှင်
(ယခင်လမှအဆတ်)

“အမေ သမီးဗိုက်ခဏာခဏ
အောင့်နေတယ်။ ထမင်းလည်း
မစားချင်ဘူး။ ထမင်းစားတိုင်း ပြန်
အန်တယ်”

အကြော်များကို ဆယ်ယူနေ
ရင်းက ဒေါ်ကျောမေက ခင်ဝေကို
လှည့်ကြည့်မိ၏။ အခုတလောတွင်
ဗိုက်ကလေးကိုဖိနှိပ်ရင်း အကြော်
ရောင်းနေတတ်သည့် သမီးငယ်
အား သတိပြုမိခဲ့ရသည်။ ဝေဒနာ
ခံစားနေရမှုကို ထိန်းချုပ်ကာ ဘာ
မှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ထားပုံရ
၏။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အိမ်
မှာပြန်နားလေ၊ အမေနဲ့ကလေးတွေ
မဲ ဆက်ရောင်းလိုက်မယ် ခင်ဝေ”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ အဘွား
တို့ ဖြူမတို့ ကူလိုက်ပါ့မယ်၊ ဖိုး
ထူးက အစ်မကို အိမ်ရောက်အောင်
ထိုက်ပို့ပေးလိုက်ဟယ်”

“စိတ်ချပါဟာ”

ဖိုးထူးက ခင်ဝေ၏လက်ကို
ဆွဲကိုင်ရင်း ခေါ်သွားသည်။ ခင်ဝေ
မှာ လမ်းလျှောက်ရင်းက အား
ပြတ်သလိုလိုနှင့် ခေါင်းထဲတွင် မူး
နေောက်ရီဝေနေခဲ့၏။ အိမ်ထိ
ရောက်အောင် မနည်းအားပြု
လျှောက်လှမ်းနေရသည်။ ဖိုးထူး
သာပါမလာလျှင် လဲကျမည်လား

မသိပေ။
“ညကျရင် ဆေးခန်းသွား
လိုက်ပါလား အစ်မရဲ့၊ ဒါမှမြန်မြန်
ပျောက်မှာပေါ့ဗျာ”

“ဆေးခန်းသွားရင် ပိုက်ဆံ
ကုန်မှာပေါ့၊ ဖိုးထူးရယ်၊ အိမ်မှာ
ခဏလှဲနေလိုက်ရင် သက်သာသွား
မှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း လမ်းထိပ်က
ဆေးဆိုင်မှာ ဗိုက်အောင့်ပျောက်တဲ့
ဆေး သွားဝယ်လိုက်မယ်၊ အစ်မ
ခဏစောင့်နေ”

“အဘွားဆီကပိုက်ဆံတောင်း
သွားနေ ဖိုးထူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

ဖိုးထူးအပြေးအလွှားထွက်
သွားပုံလေးကို ခင်ဝေက အိမ်ပေါ်
မှ လှမ်းကြည့်နေခဲ့၏။ သူတို့လေး
များရှိနေကြ၍သာ တော်တော့၏။
သူတို့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦး
မည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ဖိုး
ထူးပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲ
မှစက္ကူဖြင့် ထုပ်လာသည့် ဆေး

ပြားလေးအား တိုက်ရှာသည်။ သက်သာသလိုဖြစ်၍ ထိုဆေးပြား မျိုး ထပ်ဝယ်ခိုင်းကာ ဆောင်ထား လိုက်ရ၏။

နေ့လယ်တွင် ဒေါ်ကျော့မေ ပြန်လာပြီး သမီးကိုပြုစုသည်။ ပင် ပန်းမူဒဏ်ကြောင့် ချိုးချိုးကျနေ သော ခင်ဝေကိုကြည့်ရင်း မိခင် ဖြစ်သူမှာ အသနားပိုခဲ့ပြန်၏။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ပိန်ကပ် နေသည့် ခင်ဝေအား သမီးကြီး

ယဉ်မေကိုခေါ်ကာ ပြလိုက်ချင်ပါ ဘိဟု တွေးနေခဲ့သေး၏။

“သမီးကြီးသာသိရင် သူ့ညီမ ကို ဆေးကုပေးမှာပဲ”

သမီးကြီးယဉ်မေ စီးပွားရေး ပြေလည်နေသည်ဟု သိ၍ အား ကိုးစိတ်ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ဝေက ကြိုတင်ပြောပြထားသည့် စကားကရှိနေ၍ စဉ်းစားရခက်နေ ၏။

“အမေ အစ်မယဉ်မေကို အပူ မရှာပါနဲ့တော့နော်၊ သူ့ဘာသာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေပါစေ တော့၊ ခင်ဝေအတွက်နဲ့ အစ်မကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး”

“သမီးရဲ့ဝေဒနာက တစ်နေ့ တခြား ပိုဆိုးလာနေပြီကွယ်၊ ဒေါက်တာမလေးပြောတော့ အစာ အိမ်နာဖြစ်တာတဲ့၊ ဆေးခန်းကို မှန်မှန်သွားမှဖြစ်မှာကွဲ့”

ခင်ဝေက သူမ စုထားသည့် ငွေများကို ဒေါ်ကျော့မေအားပေး အပ်လိုက်သည်။

“ဒီငွေတွေနဲ့ ကုမယ် အမေ၊ အစ်မယဉ်မေကိုတော့ ဒုက္ခသွား မပေးပါနဲ့နော်၊ သမီးကို ကတိပေး ပါ အမေရယ်”

ခင်ဝေ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ကတိပေးလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ကျော့ မေအနေဖြင့် သမီးငယ်ခံစားနေရ သော ရောဂါပျောက်ကင်းရေး

အတွက် အပျိုကြီးနှင့် တိုင်ပင်မိ၏။

“ယဉ်မေလာရင် သူ့ညီမကို စွ ကို ပြောပြပေးပါ အပျိုကြီးရယ်၊ ခင်ဝေက ယဉ်မေကို ဒုက္ခမပေးချင် ဘူးတဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အစ်မ မျက်နှာကိုတွေ့ရင် ရောဂါတစ်ဝက် ပျောက်သွားမှာပါ၊ သူ့လိပ်စာအပျို ကြီးကို ပေးမထားခဲ့ဘူးလားဟင်”

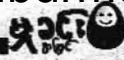
“မပေးဘူး ဒေါ်လေး၊ သူပဲ ဆက်သွယ်မယ်တဲ့လေ၊ အခုထိ သူ မရောက်လာတာ ခြောက်လပြည့် တော့မယ်၊ ဒီကောင်မလေး ဘာ ဖြစ်နေပါလိမ့်”

အဆက်အသွယ်မရဖြစ်နေ ကြသည်။ ခင်ဝေ၏ဝေဒနာမှာ တစ် နေ့တခြား ပို၍ဆိုးလာ၏။ ဆေး ခန်းနှင့်ပင် မလုံလောက်တော့ပေ။ ဆေးကုသစရိတ်ကြောင့် ငွေများ ကုန်သွားသည့်အပြင် အရင်းအနှီး ပါ ပြုတ်သွားတော့သည်။ ထိုကိစ္စ အား ခင်ဝေကို အသိမပေးကြပေ။ အကြော်ဆိုင်လေးလည်း ထွက်တစ် ရက်၊ မထွက်တစ်ရက် ဖြစ်လာရ ၏။

ခင်ဝေ၏ အစာအိမ်ရောဂါ ဝေဒနာမှာ မသက်သာသည့်အဆုံး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတော့သည်။ ဒေါ် ကျော့မေအဖို့ စီးပွားရေးထက် သာ သမီးအရေးကို ဦးစားပေးနေရ သဖြင့် အကြော်ဆိုင်လေးကို လုံးဝ မဖွင့်နိုင်တော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

“ဘွားဘွား အစ်မခင်ဝေ သတ်သာရဲ့လားဟင်”

“ဆေးရုံကို လိုက်ကြည့်ပါရအောင် ဘွားဘွားရယ်၊ အစ်မက သားတို့ကို သတိရနေမှာပါ”

ဖိုးထူးနှင့်သံချောင်းတို့က ခင်ဆီအတွက် သတင်းမေးရန်ရောက်လာကြသလို အေးမိနှင့် ဖြူမတို့သည် ဖိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာကြ၏။

“အစ်မရဲ့ရောဂါ မသက်သာဘူးဆို ဘွားဘွား၊ မနေ့က ဆေးရုံကိုဘွားကြည့်တဲ့ ဒေါ်ငယ်က ရပ်ဘွားထဲမှာ ပြောနေသံကြားတယ်”

“ဟုတ်သလား ဘွားဘွား၊ အစ်မခင်ဝေအတွက် ညစောင့်လိုက်အေးမိ စောင့်ပေးပါ့မယ်နော်”

ကလေးများ၏ မေတ္တာအထောက်အကူများက ဒေါ်ကျော့အတွက် ငိုချင်လျက်လက်တို့ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သတင်းအသိအဟိတ်များထဲတွင် အားပေးအားပေးများ ပြောဆိုနှစ်သိမ့်ပြီး ကူညီထောက်ကြံသူများရှိသလို အတင်းအဓမ္မပြောသူများနှင့် ဝေဖန်မှုအမျိုးမျိုးပေးကြသူများလည်း ပါသော်လည်းကောင်း လူနာသာကြားရသည့် စိတ်ထိခိုက်ကာ ချက်ချင်းသက်သေဆုံးသွားနိုင်၏။

“သက်သာပါတယ် ကလေးတို့ရယ်၊ မင်းတို့အစ်မကလည်း မင်း

တို့ကို မေးပါတယ်၊ သူ့နေထိုင်ကောင်းရင် အကြော်ဆိုင်ပြန်ထွက်မယ်တဲ့”

ကလေးငယ်များကို ပွေ့ဖက်ကာ ဒေါ်ကျော့မေက မုသားစကားပြောလိုက်ရ၏။ ထိုစကားကို မျက်ရည်များဖြင့် အားတင်းကာ ပြောနေရသော်လည်း ခင်ဝေ၏ နေဝင်ချိန်မှာ မဝေးတော့ကြောင်း ကြိုတင်သိရှိနေခဲ့သည်။

“အစ်မကို ပြောပြပေးပါ ဘွားဘွားရယ်၊ အကြော်ကြော်တဲ့ ဒယ်အိုးတွေ၊ ယောက်မတွေနဲ့ ဇွန်း၊ ပန်းကန်တွေအားလုံးကို သားတို့တိုက်ချွတ်ဆေးကြောထားပါတယ်လို့ အစ်မပြန်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အကြောင်း ဝမ်းသာအောင် ပြောပေးပါနော်”

“အေးပါကွယ်၊ အဘွားပြောပေးပါ့မယ်”

မျက်ရည်များကိုထိန်းမရ၍ ဒေါ်ကျော့မေ၏မျက်နှာမှာ စိုရွှဲနေ၏။ ကလေးများ၏ သန့်ရှင်းစွာဆေးကြောတိုက်ချွတ်ထားကြသည့် အကြော်ဆိုင်သုံးပစ္စည်းလေးများကို ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းနေခဲ့မိ၏။ ထိုလုပ်ရပ်လေးများကိုသာ ခင်ဝေမြင်တွေ့ရလျှင် ရောဂါဝေဒနာ သက်သာမည်မှာ အမှန်ပင်။

“ဟင်.....ဘွားဘွားက ဘာ

ကလေးငယ်များကို ပွေ့ဖက်ကာ ဒေါ်ကျော့မေက မုသားစကားပြောလိုက်ရ၏။ ထိုစကားကို ချက်ချင်းဖြင့်အားတင်းကာ ပြောနေရသော်လည်း.....

ဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲဗျာ”

ဖိုးထူး၏ ဖိုးရိမ်ပုပန်စွာပြောဆိုလိုက်မှုကြောင့် ကျန်ကလေးများက ဒေါ်ကျော့မေကို ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ သည်တော့ မျက်ရည်များကို ကမန်းကတန်း သုတ်လိုက်မိ၏။

“မင်းတို့အစ်မသာသိရင် ဝမ်းသာဘွားမှာပါကွယ်၊ ဘွားဘွားက ဝမ်းသာလို့ မျက်ရည်ကျမိတာပါ”

“အခုတောင် အဘွားက အကြော်မကြော်နိုင်လို့ ဆိုင်မထူ

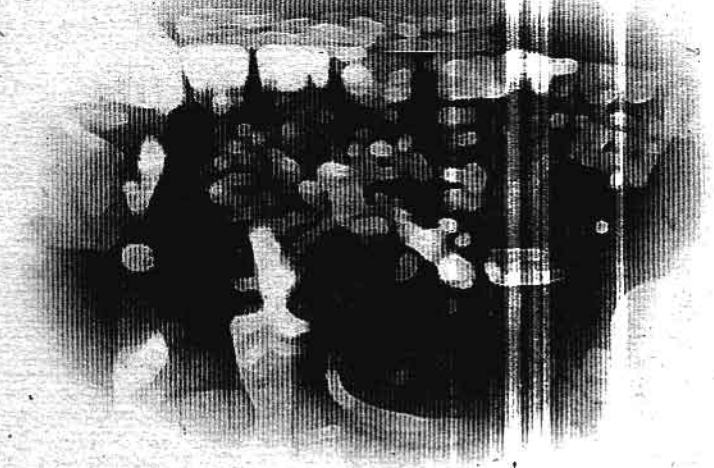
ရတာပါ။ ခြစ်နိုင်ရင် ဖြူမတိုက် အတွေးကိုယ်စား အကြော်ဆိုင် ထွက်ပေးလိုက်ချင်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဖြူမရယ်။ သမီး တို့က ငယ်သေးစာယ်မဟုတ်လား ရပ်ကွက်က ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး ဝမ်းနဲ့ထင်းနဲ့ကွယ်”

ဖြူမက အကြော်ဆိုင်မထွက် ရသည့်ရက်များကို လက်ချိုးရေ တွတ်နေ၏။ ဘာလို့လို့နှင့် ရက် သတ္တ နှစ်ပတ်ပင်ရှိနေပေပြီ။ ထို ကာလတွင် ဒေါ်ကျော့မေမှာ ဆေး ရုံအနီးရှိ ထမင်းဆိုင်ကိုသာအဖော် ပြုနေရသည်။ ဆေးရုံ၏ အနံ့ အသက်များ အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် မကြုံ ကွဲမှုများကို မြင်တွေ့ရ၍ သခါရ တရားကို မကြောက်တော့ပေ။ လူ တိုင်းမှာ နောက်ဆုံးသွားရမည့် လမ်းကို မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ရမည့် သူများဖြစ်ကြောင်း ပိုမို၍ တရား အမြင်ရှိလာခဲ့၏။ အို နာ၊ သေဆို သည့်လမ်းကို မညီသူမျှ ရောင်လွှဲ ချွံမရကြောင်း သိရ၏။ ငွေကြေး မတတ်နိုင်၍ သမီးအတွက် ဒေါ် ကျော့မေကိုယ်တိုင် ညစောစောခွဲရ သည်။

“အမေ.....အမေ၊ အစ်မကို တွေ့ချင်လိုက်တာ”

ခုတစ်ထက်၌ မိန်းမနေသော ခင်ဝေမှာ သတိရတိုင်း အစ်မဖြစ် သူကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောနေ

တတ်သည်။ ဒေါ်ကျော့မေမှာ မည် သို့လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“ယဉ်မေကိုသွားခေါ်ဖို့ အပျို ကြီးမစန်းမြ လိုက်ခုံစမ်းနေတယ် သမီးရယ်၊ ရောက်လာတော့မှာပါ”

ဤသို့ပင် နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့ ရ၏။ သမီးကြီးပေးသည့် ငွေနှစ် သောင်းကို ရခဲ့စဉ်က ဝမ်းသာနေ ရှာသော ညီမ၏ခံစားမှုကို အစ်မ ဖြစ်သူကို မြင်စေချင်သည်။ ထို အချိန်က ခင်ဝေပြောပြခဲ့သော စကားကို ကြားစေချင်လှသည်။

“သမီးအတွက် အစ်မရဲ့ငွေ နှစ်သောင်းဟာ အသက်ဆက်ပေး လိုက်သလိုပါပဲ အမေရယ်။ ဒီငွေ ကြောင့် ပြုတ်လုလုအကြော်ဆိုင် လေးကို ပြန်ထွက်ဖို့ အရင်းအနှီးရ ခဲ့တယ်။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသလိုမျိုးပေါ့နော်၊ ခင်ဝေရဲ့အစ်မ လင်မယား ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်း သာပါစေ၊ ဒို့ထက်ပိုပြီး ချမ်းသာ

ကြပါစေ၊ သားသမီးလေးတွေ များ များမွေးပေးနိုင်ပါစေတော်”

“အိုကွယ်.....သားသမီးများ များမွေးတော့ ယဉ်မေ ဒုက္ခရောက် မှာပေါ့အေ၊ ကလေးတိုးလိုးတွဲလဲဲ့ ညည်းအစ်မက နိုင်ပါ့မလား။ ယဉ် မေပျင်းတဲ့အကြောင်းလည်း သိ သားနဲ့”

ဒေါ်ကျော့မေ၏စကားကို ခင် ဝေက လက်မခံပေ။ အကုန် အကြောင်းနှင့် ရှင်းပြခဲ့ပြန်၏။

“ကလေးတွေများလို့ အစ်မ ယဉ်မေ မထိန်းနိုင်ရင် ခင်ဝေထံ ပေးမှာပေါ့ အမေရယ်။ ခင်ဝေထံ တူတွေ၊ ဟူမတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ထဲ ဝန်း နေချင်တယ်။ အစ်မက မှ ချောတော့ မွေးလာမယ့်ကလေး တွေက ချောမှာပဲ၊ အမေ့မြေးတွေ တွေကို အမေလည်း မထိန်း ဘူးလား”

“မထိန်းချင်ပါဘူး၊ အသား

www.burmeseclassic.com

ကြီးမှ အေးအေးပဲနေပါရစေ”
 ပြောသာပြောရသည်။ ဒေါ်
 ကျောမေမှာ အိမ်နီးချင်းအိမ်မှ ဒေါ်
 ဘုမကို အားကျနေခဲ့သူဖြစ်၏။
 သားနှင့်သမီးများက မွေးလာသည့်
 မြေးများမှာ တစ်ကျိပ်ကျော်နေ
 သည်။ တစ်ခါတလေ သားသမီး
 များနှင့် မြေးများ အလည်လာကြ
 သျှင် ပျော်စရာကောင်းနေ၏။
 အလှူလုပ်နေသလို အိုးခွက်ပန်း
 တန်သံများနှင့် စည်ကားနေကြ
 သည်။

“အမယ်.....အမယ် မထိန်း
 ချင်ပါဘူးဆိုတဲ့အမေက ပြုံးလာပြီ၊
 ပြုံးလာပြီ၊ အမေစိတ်ထဲမှာ ဘယ်
 ထိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သမီးသိ
 ခါတယ်နော်၊ ဟော.....ဟော ရယ်
 ထာပြီ”

ဒေါ်ကျောမေ၏ ချိုင့်ဝင်နေ

သော ပါးပြင်လေးမှာ ပြုံးရယ်ခြင်း
 ကြောင့် ပို၍သိသာထင်ရှားလာခဲ့
 သည်။ မိခင်ကိုဖက်ပြီး ပါးပြင်ကြမ်း
 ကြမ်းကြီးကို နမ်းခဲ့သည့်သမီးကို
 ဒေါ်ကျောမေက ရှက်ရှက်နှင့်တွန်း
 လိုက်ရပြန်၏။

“ဖယ်ပါအေ၊ ကြက်သီးထ
 လိုက်တာနော်”

“အမေ့ကို အဖေက အဲဒီလို
 နမ်းသလားဟင်”

“ကောင်မလေးနော်၊ အခုမှ
 အပျိုဖြစ်ရုံရှိသေး။ စိတ်ကစားနေ
 ပြီလား။ ယဉ်မေ့ကို အားကျမနေနဲ့
 နော်၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကံ
 ကောင်းမှ စိတ်ချမ်းသာရတာ၊ ကံ
 ဆိုးရင် ဒုက္ခကိုခါးစည်းခံပြီး အရမ်း
 စိတ်ဆင်းရဲရတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ
 မကြည့်နဲ့၊ အမေ့ကိုပဲကြည့်၊ ဘယ်
 လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲ၊

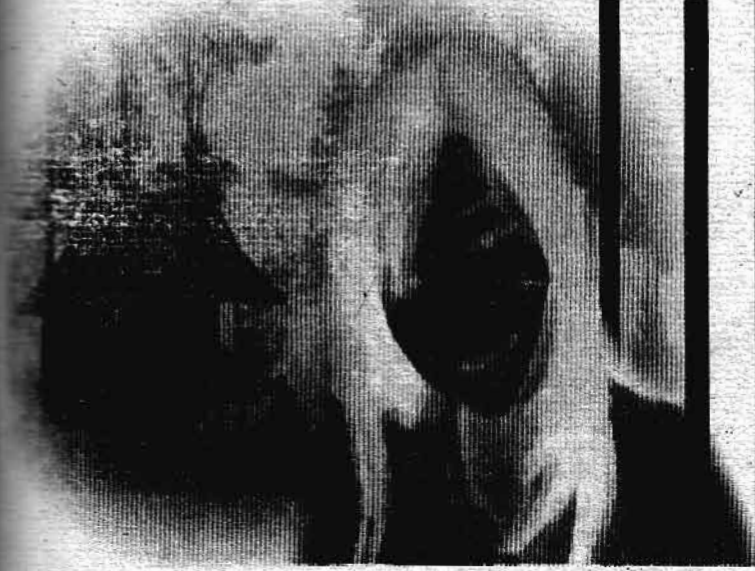
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်
 ထောင်ကျေခင်မှာ ဆိုးသွမ်းပေမယ့်
 အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် တောင်းသွား
 တာရှိသလို ကောင်းတဲ့ယောက်ျား
 က ဆိုးသွားတာလည်းရှိတတ်ကြ
 တယ်၊ လူတိုင်းဟာ သူ့ကုသိုလ်နဲ့
 သူ့ပါပဲကွယ်၊ တစ်သမတ်တည်း
 သတ်မှတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊’

မိခင်၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ
 ကြီးကို ကြားရပြီးနောက် ခင်ဝေ
 မှာ သက်ပြင်းရည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်
 လိုက်မိသည်။

“ခင်ဝေ ဘယ်တော့မှ အိမ်
 ထောင်မပြုဘူး၊ အမေ အမေနဲ့ပဲ
 အတူတူနေမယ်၊ ဆင်းရဲအတူ
 ချမ်းသာအတူပေါ့နော်၊ အမေ့တဝ
 မှာ ဘယ်လက်ရုံးသမီးတစ်ယောက်
 ထွက်သွားပေမယ့် ညာလက်ရုံးသမီး
 တစ်ယောက် ကျန်နေပါသေးတယ်၊
 အမေ့ကို သက်ဆုံးတိုင် ပြုစုမယ်၊
 လုပ်ကျွေးမယ်နော်”

ဒေါ်ကျောမေမှာ ခင်ဝေ၏
 စကားလေးများကို ပြန်လည်ကြား
 ယောင်နေမိသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင်
 နှိန်းနေသည့် သမီးငယ်မှာ အစ်မ
 ဖြစ်သူအား စောင့်မျှော်နေပုံရ၏။
 ခြိမ်နိုင်လျှင် ဒေါ်ကျောမေကိုယ်တိုင်
 တစ်မြို့ဝင်၊ တစ်မြို့ထွက်ဖြင့် သမီး
 ငယ်တွေ့လိုသည့် သမီးကြီးကို
 လိုက်ရှာလိုက်ချင်သည်။

“မိဘကို သိတတ်တဲ့ သမီး

လေး အသက်ဘေးက လွတ်ကင်း နိုင်ပါစေ။ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ တွေ ချက်ချင်းမနွေး အမြန်ပျောက် ကင်းပါစေ”

ပိန်လိုသေးသွယ်သော လက် ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ် သိမ့်နေသော်လည်း ခင်ဝေကမသိ ရှာပေ။ မိခင်ဖြစ်သူက သမီးကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ ကာ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ငိုနေမိ ၏။

“အဒေါ်.....ငိုမနေနဲ့နော်၊ ကောင်မလေးသိသွားရင် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ သတ္တဝါ တစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုသလို သူ့ကံပဲ ပေါ့ရှင်၊ အဒေါ်အနေနဲ့ တရားအသိ နဲ့ဖြေပါ၊ ကံကောင်းရင် ကောင်မ လေး သက်သာလာပြီး နေပြန် ကောင်းလာမှာပေါ့ အဒေါ်ရယ်”

ဘေးခုတင်မှ လူနာစောင့် အမျိုးသမီးက ဒေါ်ကျော့မေအား သတိပေးရင်း တရားချရှာသည်။ အထူးခန်းဖြစ်သည့်အတွက် အချိန် မရွေး အရေးပေါ် အသက်လုနေ ကြရသူချည်းပါ။ သည်တော့ ခင် ဝေ၏ခေါင်းရင်းမှ ချိတ်ဆွဲထားသည့် စိပ်ပုတီးလေးကိုကိုင်ကာ ဘုရားစာ များကို ရွတ်ဖတ်၍ ပုတီးစိပ်နေမိ ၏။ သမီးကြားသိစေရန် နားအနီး သို့ တိုးကပ်၍ တရားစာများကို ရွတ်ဆိုပေးနေခဲ့သည်။ လုပ်သင့်

သည် အလုပ်တစ်ခုကို မိခင်တစ် ယောက်အနေဖြင့် လုပ်ဆောင်ပေး ခဲ့၏။ ဘဝကူးကောင်းစေလိုသည့် ဆန္ဒရှိရယ်ပင်။

အပျိုကြီးထံသို့ ယဉ်မေ နုတ်ယအကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့ချိန်သည် ပဲခူးသို့ပြောင်းရန် တစ်ရက်အလို တွင်ဖြစ်သည်။

“ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ် ယဉ်မေရယ် ညည်းညီမ ခင်ဝေ လေ အစာအိမ်ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတင် ထားရတယ်အေး ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု ဒဏ်တွေပေါ့လေ”

“ဟုတ်လား၊ သွားကြည့်ချင် ပေမယ့် ယဉ်မေက မနက်ဖြန် ပဲခူး ကို ပြောင်းရတော့မှာ အစ်မမန်းမြ ရဲ့၊ အခုတောင် အလုပ်တွေရှုပ်တဲ့ ကြားထဲက အစ်မကို ပြောပြချင်လို့ ထွက်လာတာပါ”

ညီမဖြစ်သူမှာယေခဏကတည်း က ဗိုက်ဇာယေ အောင့်တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ယဉ်မေသိသည်။ မီး တော့ မကြာခင် ပျောက်သွားတတ် သဖြင့် အရေးကြီးသည့်ရောဂါဟု မထင်ဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘော ထား၍ ငွေများကို အပျိုကြီးမှတစ် ဆင့် ပေးခိုင်းရန် စဉ်းစားလိုက်လေ သည်။ ငွေထုတ်ယူရန် အိတ်ခါခဲစ်

ကိုအဖွင့် အပျိုကြီးထံမှ စကားသံ ကို ကြားရ၏။

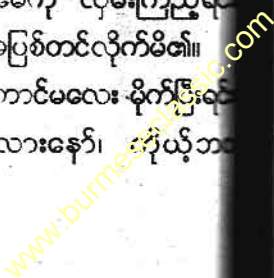
“ဟောတော်.....ညည်းက အဲဒီလို ဘာကြောင့်ပြောလိုက်ရ တာလဲ”

“ခုချိန်ရောက်မှ ရှင်းပြပြန် ရင်လည်း ယဉ်မေ့ကို အစ်ကိုက အပြစ်တင်တော့မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် အမေနဲ့ခင်ဝေတို့ အခြေအနေ မကောင်းရင် ဒီလိပ်စာနဲ့ ယဉ်မေ ဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ နော်၊ ယဉ်မေ သွားတော့မယ် အစ်မရယ်”

စကားပြောချိန်သိပ်မရ၍ ယဉ် မေက လိပ်စာကိုသာ ပေးထားခဲ့ လေသည်။ သူမ၏လုပ်ရပ်ကို ဘာ မျှနားမလည်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အပျိုကြီးအား တက္ကစီပေါ်မှ နုတ် ဆက်လိုက်၏။ ယဉ်မေအဖို့ ဆုန် စူး စားရူး ဖြစ်နေချေသည်။ ညီမ ဖြစ်သူကို တွေ့ချင်သော်လည်း မိခင်အပေါ် စိတ်ဆိုးမပြေသေးမှ ခြေဦးမလှည့်ချင်သေးပေ။

အပျိုကြီးမှာ ယဉ်မေ၏စကား ကြောင့် မည်သို့ဆက်လုပ်ရတော့ မည်မသိတော့ပေ။ အပျိုကြီးအနေ ဖြင့် ယဉ်မေ့ကို လှမ်းကြည့်ရင် ရင်ထဲမှ အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။

“ဒီကောင်မလေး မိုက်ပြီးရင် မိုက်နေပါလားနော်၊ ငိုယ့်ဘဝ

အမှန်ကို ပြောပြတော့ရော ဘယ်သူက ကဲ့ရဲ့မှာတဲ့လဲ။ ရှက်စရာလို သေးလား။ အကြော်သည်မှဆိုးမကြီးကြောင့် လူတန်းစားခွဲခြားရင် မိဘထက် ဘယ်သူက အရေးကြီးသလဲ။ ကိုယ့်မိဘက ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မိဘဆိုတာ အစားထိုးမရမှန်း မသိပါလားနော်”

ပေးသွားသည့်လိပ်စာလေးကို တိုက်ကာ ဒေါ်ကျော့မေရောက်လာတာ မည်သို့ပြောပြရပါမည်နည်းဟု ခြင်းစားနေခဲ့သည်။ ကြားမှအဖြေရခက်နေသူမှာ အပျိုကြီးပဲဖြစ်နေသည်။

“ယဉ်မေရေ ကျုပ်ကိုဒုက္ခပေးချားပြန်ပါလားနော်”

အပျိုကြီးက ညည်းတွားရင်း ရင်ထဲမှ တိုးတိတ်စွာပြောမိ၏။

“ဒေါ်လေးကို ဘယ်နှယ်ပြောချည်း အင်း.....ခင်ဝေလေးတော့ ဘာစရာဖြစ်နေပြီ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် အစ်မမျက်နှာလေး မြင်ချင်တဲ့အဖေကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တော့ပါလားနော်”

စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထင်သည်အတိုင်းပင် ညနေစောင်း၌ ဒေါ်ကျော့မေ ပေါက်ချလာတော့သည်။

“ဒေါ်လေး ခင်ဝေသက်သာချင်တာဟင်”

“သူ့ရဲ့ကုသိုလ်ပေါ့ မစန်းမြ

ရယ်၊ ခင်ဝေကိုကြည့်ရတာ ယဉ်မေကိုစောင့်နေပုံရတယ်ကွယ်၊ အစာမဝင်တော့ပါဘူး”

ဒေါ်ကျော့မေက ခင်ဝေအကြောင်းကို ပြောပြရင်းမှ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။ အပျိုကြီးက စက်ချုပ်နေသည်ကို ခဏရပ်ပြီး ဒေါ်ကျော့မေနှင့် စကားထိုင်ပြောရသည်။

“အခုတောင် သူ့အစ်မလာနေပြီတဲ့ အပျိုကြီးဆီသွားခိုင်းလို့ မိသွက်ထားခဲ့ပြီး လာမေးတာပါ”

အပျိုကြီး၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။ ယဉ်မေရောက်လာသည်ကို ခင်ဝေသိနေပါလားဟု တွေးမိ၏။ ဇာနည် ခင်ဝေ၏စိတ်ထဲညာဉ်က ယဉ်မေရှိရာကို ရှာဖွေနေသည်လားမသိ။ လိပ်စာပေးလိုက်လျှင် ယဉ်မေရှိရာသို့ လိုက်သွားပြီး သမီးစိတ်နှင့် လိုက်ခေါ်ပေးမည်။ အပျိုကြီးမှာ စိတ်အတွေးနှင့် ကြံတွေးကြည့်လိုက်၏။

“အင်း...ယဉ်မေက မိဘမရှိကြောင်း ထွန်းအောင်ကျော်ကိုပြောထားတော့ တကယ်လို့များ မိဘမရှိနေတာကို သိသွားရင် ယဉ်မေတို့ အိမ်ထောင်ချေပြီကွဲကြရမှာပဲ၊ ဒီတော့ လိပ်စာကို မပေးဘဲထားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမ့်မို့မယ်၊ ခင်ဝေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မှာမှမဟုတ်တာဘဲလေ” ယဉ်မေ့ဘဝ

နဲ့ယဉ်မေ ရှိပါစေတော့”

ဤသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ လိပ်စာကတ်လေးကို စက်ခုံထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်မိ၏။

“ဒီကိုမလာပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ခင်ဝေက စိတ်စွဲလို့ဖြစ်မှာပါ။ ယဉ်မေကလည်း မိုက်လိုက်တာနော်၊ ဒီအမေနဲ့ ဒီညီမကို မေ့ထားနိုင်ရက်တယ်”

ဒေါ်ကျော့မေမှာ ပရုံးပေါ်မှ တုတ်ကပ်ညစ်ညစ်လေးနှင့် မျက်ရည်များကို သုတ်နေရှာသည်။

“ဒေါ်လေးက သူ့အထောက်အပံ့ကို လိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး မစန်းမြရယ်၊ သေခါနီး ခင်ဝေလေးရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ပါကွယ်၊ ခင်ဝေဟာ ယဉ်မေ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေရှာတယ်၊ ဒီအစွဲတစ်ခုကြောင့် ဘဝကူးမခက်စေချင်ဘူး၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သွားသင့်တဲ့လမ်းကို ရောက်သွားစေချင်တယ်”

ယဉ်မေအတွက် ရောလိမ်ပေးမိသည့် အပျိုကြီးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရတော့သည်။ ထိုခံစားမှုမျိုးကို ကြိုသိခဲ့လျှင် ယဉ်မေ့ကို မဖြစ်မနေတားဆီးပြီး ခင်ဝေထံသို့ ခေါ်သွားပေးမည်ပင်။ အပျိုကြီးအတွေးက ထောက်ပံ့ငွေရရေးကိုသာ ခေါင်းတဲတွင် တွေးထားခဲ့မိ၍ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

“ဒေါ်လေးပြန်တော့မယ် မစန်းပြ၊ ခင်ဝေကိုထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူးကွယ်၊ အင်း.....ခင်ဝေ ကို ဘယ်လိုပြောပြရပါ!”

ဒေါ်ကျော့မေ၏ တလှုပ်လှုပ် လျှောက်သွားသည့်ပုံစံကို မြင်ကွင်း မှပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ရပ် ကြည့်နေမိသည့် အပျိုကြီးမှာ ပင့် သက်မောက်ချမိ၏။

“ကျွန်မအနေနဲ့ လိမ်ညာပြော မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ကြပါ ဒေါ် လေးနဲ့ ခင်ဝေရယ်၊ ယဉ်မေ့ကို မတားဆီးနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မသာ ယဉ် မေ့ကို အတင်းခေါ်မိရင် ခင်ဝေရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာပါပဲ လေ”

အပျိုကြီးမှာ သူ့ကိုယ်သူ ယူ ကျုံးမရ ဖြစ်နေခဲ့မိ၏။

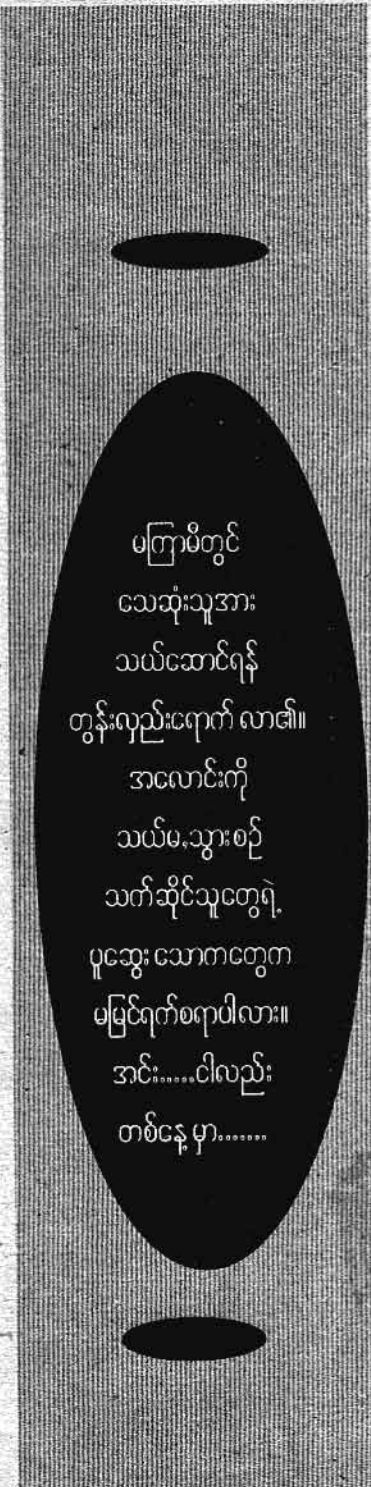

အထူးခန်းအတွင်း လူများအုံ နေသည့်အတွက် ဒေါ်ကျော့မေမှာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။

“ခဏဖယ်ပါဦး”

အပေါက်ဝရှိ အုံခံကြည့်နေ သည့် လူများကို တိုးဝေဖယ်ခိုင်း ကာ သမီးရှိရာသို့ ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်မိ၏။

“အမယ်လေး...တော်ပါသေး

မကြာမီတွင်
သေဆုံးသူအား
သယ်ဆောင်ရန်
တွန်းလှည်းရောက်လာ၏။
အလောင်းကို
သယ်ပေးသွားစဉ်
သက်ဆိုင်သူတွေရဲ့
ပူဆွေးသောကတွေက
မမြင်ရက်စရာပါလား။
အင်း.....ငါလည်း
တစ်နေ့မှာ.....

ရဲ့”
ခင်ဝေ၏ခုတင်နံဘေးတွင်ထိုင် နေသည့် မိသုက ဒေါ်ကျော့မေကို မြင်သည်နှင့် အပြေးလေးထလာ ကာ ပြောပြ၏။

“ခုတင် ၂ က ဘကြီးလေ အခုလေးတင် ဆုံးသွားပြီ ကြီးကြီး အသက်ထွက်ခါနီးမှာ တော်တော် ခံစားသွားရရာတယ်”

“သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပေါ့ မိသုရယ်၊ သမီးပြန်ချင်ပြန်တော့ လေ၊ ဒေါ်လေးရောက်လာပြီမိ ကွယ်”

“ဟတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ မိသုဖြို မယ်နော်”

မကြာမီတွင် သေဆုံးသူအား သယ်ဆောင်ရန်တွန်းလှည်းရောက် လာ၏။ အလောင်းကို သယ်ပေးသွား စဉ် သက်ဆိုင်သူတွေရဲ့ ပူဆွေး သောကတွေက မမြင်ရက်စရာ ပါလား။ အင်း.....ငါလည်း တစ်နေ့ မှာ သူတို့လိုပဲ ခံစားရမှာပါလား။ ဒေါ်ကျော့မေက တရားသဘော ကြိုတင်၍ နှလုံးသွင်းထားမိသည့် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရ ခဲ့တဲ့အတွက် ဒေါ်ကျော့မေထူး ကြောက်စိတ်မရှိတော့ပေ။

“ငါလည်း တစ်နေ့မှာ ဒီထက် ကို လိုက်ရမှာပါပဲလေ”

ဆေးရုံကိုရောက်မှ သံသယ တရားများကို နှလုံးသွင်းတတ်လာ

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်အေး သမီးအားကြည့်ရင်း ခံစားနေရသော ဝေဒနာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်မြောက်စေရန် မိခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာဖြင့် ဆုတောင်းနေမိသည်။

“အမေ အစ်မယဉ်မေ ပါ... ထောဘူးလားဟင်”

ခင်ဝေက မျက်လုံးလေးလှန်ကာ အစ်မဖြစ်သူကို ရှာဖွေနေဟန် ဖြစ်သည်။ သံယောဇဉ်ကြီးသော ခင်ဝေအား ဒေါ်ကျော့မေက တီးတိုးစကားဖြင့် နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်သည်။

“ယဉ်မေက ရန်ကုန်မှာမနေ ထောဘူး သမီး၊ ဟိုးအဝေးကြီးကို ဆောက်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့်မလာနိုင်တာပါ။ သူ့ကိုမျှော်မနေနဲ့တော့နော်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုသာ ချစ်လိုက်ပါကွယ်”

မျှော်လင့်ချက်မထားသင့်သည့် စကားမျိုးဖြင့် အပြီးသတ်ပြောလိုက်သော ခင်ဝေမှာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြီး မျက်လုံးလေးကို မှေးစင်းထားခဲ့သည်။ သို့သော် ပူနွေးသော နှုတ်ရည်စီးကြောင်းက မျက်လုံးအစွန်းမှ ယိုစီးကျလာသည်ကို သတိမပြင်နေရ၏။

“ငိုမနေနဲ့လေကွယ်၊ အပျိုကြီးကိုယ်တိုင် လိပ်စာမသိတော့ သိပ္ပံဆက်သွယ်မှု သူလည်းသိရမှာလေ၊ သမီးအစ်မက သူဌေးမ

ကြီးဖြစ်နေပြီကွဲ့၊ ရွှေတွေဝတ်ထားတာမှ ညွတ်နေတာပဲတဲ့၊ အမေနဲ့ ညီမလေးကို သင်္ဘောရန်ပေးပါတယ်တဲ့”

သမီးလေးစိတ်ချမ်းသာစေရန် ပြောနေမိသော်လည်း ပြောပြသူကိုယ်တိုင် အသံတွေတုန်ယင်လျက် ဝမ်းနည်းနေခဲ့၏။

“ယဉ်မေတို့က အဆင်ပြေကြတယ်ကွယ်၊ အမေဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ကြားကြားချင်း ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ အမယ် မကြာခင်မှာ မြေးချီရဦးမှာ သမီးရဲ့၊ ယဉ်မေမွေးလာတဲ့ကလေးကို သမီးက ထိန်းဦးမှာဆို၊ အားတင်းထားစမ်းပါကွယ်”

“အမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး၊ ပြောလေ၊ အမေ့သမီးက ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

ခင်ဝေ၏ သက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မေးလိုက်၏။ ခင်ဝေမှာ ဒေါ်ကျော့မေရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသော်လည်း သူမ၏ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်မှာ မရွေ့လျားတော့ကြောင်း မိခင်ဖြစ်သူက သတိထားမိခဲ့၏။

“အစ်မကို သမီးပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ရင် ခွင့်.....ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောပေးပါနော်”

“အေးပါကွယ်၊ အမေပြောပေးပါမယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ

မတွေ့နဲ့နော်၊ အားရှိအောင် အိပ်လိုက်ပါကွယ်”

ခင်ဝေမှာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားရှာသည်။ ခင်ဝေအနေဖြင့် သူမထံသို့ အစ်မဖြစ်သူ ရောက်မလာခြင်းမှာ စိတ်ဆိုးနေလို့ပဲဟု ထင်မှတ်ထားပုံရသည်။

“အမေ အစ်မက သမီးအပေါ် စိတ်ဆိုးမနေပါဘူးနော်”

“ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ကွယ်၊ သမီးလေးကျန်းမာလာမှ ယဉ်မေ့ဆီကို အမေနဲ့သမီး အတူ သွားကြမယ်နော်၊ ဆေးရုံက မြန်မြန်ဆင်းရအောင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ သမီးရယ်”

ခင်ဝေက မိုန်းနေရာမှ မိခင်ထံ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးကြည့်နေ၏။

“အမေ.....”

ဒုတိယအကြိမ် ‘အမေ’ဟု ခေါ်သံလေးမှာ ခံစားမှုကြောင့် ရင်တုန်လှိုက်ဖိုနေမှန်း သိသာလှ၏။ ဒေါ်ကျော့မေက သမီး၏နဖူးလေးပေါ်ရှိ ဆံစလေးများကို ပွတ်သပ်ပြီး ပြန်လည်ပြုံးကြည့်နေ၏။

“ပြောလေ သမီး”

“သမီးမရှိတော့ရင် အမေဘယ်သူနဲ့နေမှာလဲဟင်”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်ကျော့မေမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတော့သည်။ ခင်ဝေသည် မိခင်အား စိတ်ချပုံပေါ်ပေ။ အချိန်တိုင်း သူမ

၏ခေါင်းထဲ၌ ထိုအတွေးများကဝင်ရောက်နေဟန်ရှိ၏။

“သမီးနဲ့ပဲ နေမှာပေါ့ကွယ်၊ အမေ့သမီးလေး ဘာတွေ့တွေးနေတာလဲ၊ သေချင်းသေ အမေက အသက်ကြီးတော့ အမေပဲ အရင်သေသွားရမှာပါ သမီးရယ်”

ခင်ဝေက ခေါင်းလေးကိုဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းပြသည်။ ပြီးနောက် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်စများလည်း တစ်ပေါက်ချင်းကျလာကြပြန်သည်။ ထိုမျက်ရည်များကြောင့် ဒေါ်ကျော့မေပါ ငိုချင်စိတ်ဖြစ်လာမိသော်လည်း မငိုဘဲ တင်းခံခဲ့ရ၏။

“သမီးက အမေနဲ့ အစ်မတို့ကို အရင်ဆုံးခွဲသွားရမယ့်သူပါ အမေရယ်၊ သမီးမရှိတော့ရင် အမေအစ်မနဲ့သွားနေပါနော်၊ အမေ့ကို အစ်မက စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမှာပါ”

“သမီးလေးရယ်.....အမေ့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ကွယ်၊ အားရှိအောင် အိပ်လိုက်တော့နော်၊ တော်ကြာ ဆရာဝန်ကြီးတွေ လာကြည့်ကြလိမ့်မယ်”

ခင်ဝေမှာ မိခင်၏လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ မျက်လုံးလေးပြန်မှိတ်သွားတော့သည်။ သမီးဖြစ်သူ ငြိမ်သက်သွားမှပင် ဒေါ်ကျော့မေမှာ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ကျိတ်

www.burmeseclassic.com

ခွဲရတော့၏။

တကယ်တော့ ခင်ဝေက ယဉ်
ဆုကို စောင့်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့မိ
ခြင်းမှာ ဒေါ်ကျော့မေ၏ အတွေး
အယူဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမှ မိခင်ကို
စိတ်မချနိုင်လွန်း၍ အသက်ငွေငွေ
ဖြစ်နေသည်ဟု သိခွင့်ရခဲ့တော့၏။

“အမေ့ကို စိတ်ချလက်ချ
ထားခဲ့ပါတော့ သမီးရယ်၊ အမေ့
သမီးလေး ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ
တို့ ပြောင်းယူလိုရရင် အမေပဲ
ပြောင်းယူလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဝယ်
သိသိရွယ်ရွယ်နဲ့ လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာ
သွားဖို့အတွက် အမေ မကြံည့်ရက်ဘူး။
ဆေးမင်းက အမေ့လို အသက်ကြီး
ဆိုသူကို ဘာကြောင့်အရင်မခေါ်
ထားလိမ့်”

ခင်ဝေ၏မျက်နှာလေးကိုကြည့်
ကာ ရင်ထဲမှစကားများကို ပြောနေ
ခဲ့တော့သည်။ ဆေးရုံတွင် အရွယ်

မရွေး ဆုံးပါးသွားကြသည့် မြင်
ကွင်းများကြောင့် ဝေမင်းသည်
မည်သည့်အသက်အရွယ်ကိုမဆို
ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ကြောင်း တရား
သဘောဖြင့် ရှုမြင်ခဲ့နိုင်၏။ သည်
တော့ ဒေါ်ကျော့မေ မတုန်လှုပ်
တော့ပေ။

သို့သော်လည်း မိသားစုထဲ
တွင် နောက်ဆုံးမှာလည်း ရေချိုးမှု
ပြန်လွှဲကာ သမီးဝယ်၏
အဖြစ်ဆိုးအား မကြံည့်ရက် မမြင်
ရက်ပေ။ ပုထုဇဉ်သဘော သံသော
ဇဉ်အမြင်သာဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နောက်တွင် ဒေါ်
ကျော့မေမှာ ဆေးရုံဝင်အပြင်ဘက်
ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ခေရုနွေး
ဝယ်ပြီးအပြန်၌ အံ့အားသင့်မှုနှင့်
ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။

“အလို.....တို့သမီးခုတင်မှာ
လူတွေပိုင်းနေပါလား”

အလျင်အမြန်သွားကြည့်ရာ
ဘေးခုတင်မှ လူနာစောင့်များနှင့်
ဆရာဝန်၊ သူနာပြုများကို တွေ့ရ
သည်။

“ကျွန်မသမီးလေး ဘာဖြစ်
လို့လဲရှင်”

“အဒေါ်ထွက်သွားပြီး ခဏ
အကြာမှာ အမောဖောက်လာလို့
ကျွန်မတို့လည်း ဆရာဝန်ကို ပြေး
ခေါ်လိုက်ရတယ်လေ”

ခုတင်နံဘေးတွင် စမ်းသပ်
ကိရိယာများဖြင့် အလုပ်များနေကြ
သော ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများထံ
စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

“ဆရာဝန်တွေက အသက်လူ
နေကြတယ် အဒေါ်၊ အခြေအနေ
စိုးရိမ်ရတယ်”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား
တော့သည်။ ရက်ရှည်လများ
ဆေး ရုံပေါ်တွင် သတိရတစ်ချက်၊
မရ တစ်ချက်ဖြင့် ဝေဒနာခံစား
နေရသော သမီးလေးအား ထိုင်ရုံ
ကြွေးမှ လွတ်မြောက်စေချင်လှ၏။

“ဟော.....ဟော သတိရ
လာပြီ၊ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်နေပြီ
အဒေါ်”

ဒေါ်ကျော့မေအကြည့်တွင်
သမီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေ
နေပုံမျိုးဖြင့် မျက်ဆန်လည်နေ
သည်ဟု ထင်မိသည်။ မကြာမီ
အချိန်အတွင်းတွင် မျက်ခွန်လှုပ်

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။
ရက်ရှည်လများ ဆေးရုံပေါ်တွင်
သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်ဖြင့်
ဝေဒနာခံစားနေရသော သမီးလေးအား
ထိုင်ရုံကြွေးမှ.....

ရှားမှုမှာ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ အသက်ရှူသံပြင်းလာသလို ရင်အုံမှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် မောဟိုက်နေသလို မြင်နေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသက်ရှူနေရင်း နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာ ရင်မှ လည်ပင်းရှိ သွေးကြောများထံ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုမှ မေးဖျားလေးမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာရင်း ပါးစပ်နှင့်အားယူ၍ အသက်ရှူနေရဟန်ရှိ၏။

“သမီးရေ အမေ့ကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပါတော့နော်”

တသိမ့်သိမ့်ငိုရှိုက်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်ချိန်ကျမှ သမီးဖြစ်သူမှာ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

“လူနာ အသက်မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဆရာမ.....ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်တော့”

“အမေ့ကိုထားခဲ့ပြီလားကွယ်၊ အီး.....ဟီး.....ဟီး”

လူနာစောင့်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ခင်ဝေ၏ကိုယ်ပေါ်မှ မှန်စောင်လေးကို မျက်နှာအထိ ဆွဲအုပ်လိုက်၏။

“သမီးလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အားရပါးရ ငိုပါရစေကွယ်၊ အဒေါ်ကို နောက်ဆုံးကြည့်ခွင့်ပေးကြပါ”

ကြည့်နေသူများက ဒေါ်ကျော့မေအား သနားစာနာစိတ်ဖြင့် ဝိုင်း၍ နှစ်သိမ့်ပေးကြသည်။

“တရားနဲ့သာ ဖြေပါတော့အဒေါ်ရယ်၊ သူ့ဘဝဝဋ်ကြွေးတွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပါ”

“ဟော.....ရေခဲတိုက်ကိုပို့ဖို့ တွန်းလှည်းလာနေပြီ”

လူသေရှုပ်အလောင်းကိုသယ်ယူရန် သက်ဆိုင်ရာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ ရောက်လာကြ၏။ တွန်းလှည်းမှာ ဒေါ်ကျော့မေ၏အနားတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“နေကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ သမီးလေးကို ဖက်ထားပါရစေဦး။

သမီးလေး.....အမေ့သမီးအလိမ္မာလေး၊ နောင်ဘဝတွေမှာ မိသားစုကို အရင်ခွဲမသွားရပါစေနဲ့၊ ပြည့်စုံတဲ့ဘဝမျိုးကို ရောက်ပါစေကွယ်”

ဒေါ်ကျော့မေက သမီး၏မျက်နှာလေးအနံ့ကို နမ်းပြီးနောက် သမီး၏အနီးမှ ထရပ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေရှာသည်။ သမီးအား သယ်ဆောင် သွားသည် တွန်းလှည်းနောက်သို့ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လိုက်ပါနေမိစဉ် မျက်ရည်များကို မချုပ်ထိန်းနိုင်ခဲ့သလို မိခင်တစ်ဦး၏ရင်ထဲမှ ခံစားမှုဝေဒနာနှင့် သောကပရိဒေဝမီးတို့ကို လည်း မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

တရွေရွေလှုပ်၍ ရွေ့လျားနေသော တွန်းလှည်းပေါ်ရှိ သမီးကတော့ မိခင်၏ သောကဗျာပါရအား သိရှာမည်မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ကျော့မေ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် အကြော်ဗန်းလေးရွက်ပြီး လက်ထဲတွင် တုတ်ချောင်းလေးကိုင်ကာ အကြော်ထွက်ရောင်းနေပုံလေးအား ဖြစ်လည်မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။

“ငါမငိုဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ သမီးရဲ့ ခွဲပိညာဉ်လေးက ငါ့အနားမှာ ရှိနေမှာပဲ၊ ငါငိုနေတာတွေ့ရင် သမီးလေး စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဟုတ်တယ်၊ ငါမငိုဘူး” စိတ်ကိုတင်းကာ ခံစားမှု

www.burmeseclassic.com

ဖြေဖျောက်ပစ်လိုက်တော့သည်။
“ဪ...ပျံ့သူမသိ ကျန်သူ
ဘာသိတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါလား”
ထိုသို့ပင် မွေ့သဘောဖြင့်
သံဝေဂရမိလေတော့သည်။

“အစ်မယဉ်မေ၊ အစ်မ”
ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်မိ၏။
နေခင်းကြောင်တောင် အိပ်စက်နေ
ရာမှ ယဉ်မေမှာ ငေါက်ခနဲထလိုက်
မိသည်။ အနားတွင် မည်သူမျှမရှိ။
အံ့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ
ညှပ်ခန်းသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်၏။
ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။ သည်တော့ မီး
နီချောင်သို့ သွားကြည့်ပြန်သည်။
ညှပ်သည့်ထူးခြားမှုမျိုးမှမရှိပေ။
သူမကို အစ်မယဉ်မေဟုခေါ်
သူမှာ ခင်ဝေတစ်ယောက်တည်း
သာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲမှထိတ်
နိုးခြစ်သွားခဲ့ရသည်။
“ခင်ဝေ တစ်ခုခုဖြစ်နေရော
လား။ ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန်ခရီးက မဝေး
သလှာ ငါ့မှာက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့၊
အစ်ကိုက လွှတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး
ဪ”
ယဉ်မေမှာ ပွင့်လင်းမှုမရှိခဲ့
သည့်အတွက်ကြောင့် လင်သား၏
ပြုပြင်မှု၊ တားဆီးမှုကို စိုးရိမ်မိသည်
အချိန်တိုင်းပင်။ သည်တော့

သူမ၏စိတ်ကူးများကို အကောင်
အထည် မဖော်နိုင်ရှာခဲ့ပေ။
“ဒေါ်ခေါ် တံခါးဖွင့်ပါဦးနော်၊
မေမေက သမီးတို့ညှပ်အစ်မကို မှန်
ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”
ဆက်တီခုံပေါ် ထိုင်မည့်အပြု
တွင် လမ်းထဲမှ ကလေးမလေးနှစ်
ဦးက အသံပေးပြီး တံခါးလာခေါက်
၏။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ
တွင် ကြာဆံဟင်းခါးချိုင့်လေးကို
ကိုင်ကာ ယဉ်မေထံ မော့ကြည့်နေ

ခေါ်သံလိုလို
ကြားလိုက်မိ၏။
နေခင်းကြောင်တောင်
အိပ်စက်နေရာမှ
ယဉ်မေမှာ
ငေါက်ခနဲထလိုက်မိသည်။
အနားတွင် မည်သူမျှမရှိ။
အံ့ကြောင့်
အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ
ညှပ်ခန်းသို့...
ထွက်ကြည့်လိုက်၏။

ကြသည်။
“ဪ...ကလေးတို့ အိမ်
ထဲဝင်ကြလေကွယ်”
“မဝင်တော့ပါဘူး ဒေါ်ခေါ်၊ ဒီ
နေ့ ညီမလေးမွေးနေ့မို့ ကြာဆံ
ချက် လာဖို့တာပါရှင်”
ညီအစ်မနှစ်ယောက်အနက်
အကြီးမလေးက ယဉ်မေ့ကို ရည်
ရည်မွန်မွန်နှင့် ပြောပြရှာသည်။
မွေးနေ့ရှင် အငယ်မလေးကလည်း
မျက်လုံးလှလှလေးနှင့် မော့ကြည့်
နေ၏။
“ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးတို့ရယ်၊
ခဏလေးနော်၊ ဒေါ်ခေါ် ချိုင့်လှယ်
ပေးဦးမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”
အိမ်ထဲသို့မဝင်ဘဲ ရပ်စောင့်
နေကြသည့်အတွက် ယဉ်မေမှာ
ချိုင့်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်လှယ်ယူပြီး
ထွက်လာရတော့သည်။
“ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်ခေါ်”
“အေးကွယ်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိ
တဲ့ ကလေးတွေပါလား။ မိဘက
မွေးရကျိုးနပ်ပါလား”
ယဉ်မေမှာ သူမ၏ စူထွက်
နေသော ဗိုက်ကလေးကို လက်နှင့်
ဖြည်းဖြည်းချင်းပုတ်၍ ငုံ့ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်၏။
“သားမှန်းသမီးမှန်း မသိလေး
တဲ့ မေမေရင်သွေးလေးလည်း ဒီ
ကလေးတွေလို လိမ္မာနမယ်နော်၊

အမျိုးမြင့်မြတ်ပြီး သန့်စင်တဲ့ သား သမီးရတနာလေးဖြစ်ပါစေ။ ကျန်း ကျန်းမာမာနဲ့ ရှေ့ရှေ့ရှုရှု ဓမ္မ ဖွားလာပါစေကွယ်။ မေမေမေတ္တာ နဲ့ လုံခြုံခွေးထွေးမှုကို အပြည့်အဝ ပေးပါမယ်ကွယ်”

မမြင်ရသေးသည့် ရင်သွေး လေးကတော့ ယဉ်မေ၏မေတ္တာ စိတ်ကို သိမြင်နိုင်လိမ့်မည်မထင် သေးပေ။ သူမကသာ အဖြစ်သည်း လွန်းနေပြီလားဟု ယဉ်မေက သူမ ကိုယ်ကိုသူမ ပြန်လည်ဆန်းစစ်မိ သည်။

“ဪ...ငါတောင် ဗိုက်ထဲ က ရင်သွေးအပေါ် မေတ္တာတရား ကြီးမားနေရင် ငါ့မိဘတွေလည်း ဒီ လိုပဲခံစားပြီး ဓမ္မဖွားခဲ့ရမှာပါလား။ အမေ...အမေ၊ အမေသမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ရှင်၊ အခုကျမှ အမေ့ရဲ့သမီးမိုက်က ကိုယ်ချင်းစာ တတ်လာရပါပြီ”

ကိုးလဲလွယ်၊ ဆယ်လဖွား သည်အထိ အပင်ပန်းခံ ဓမ္မဖွားခဲ့ ရသည့် မိခင်ကြီး ဒေါ်ကျော့မေ အပေါ် ကိုယ်တိုင် သားဦးကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရမှ စာနာစိတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို့အတူ မိခင်ကြီးအပေါ်တွင် မှား ယွင်းစွာထားရှိခဲ့မိသော အာဇာတ တရားများအတွက်လည်း အကြိမ် ကြိမ် တောင်းပန်နေမိသည်။

ပြီးနောက် ခင်ဝေကိုပါ သတိ

ရနေမိ၏။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်း က စောစောက ညီအစ်မနှစ် ယောက်ကဲ့သို့ပင် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိ ခဲ့ကြသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ဝေ၏ ညှာတာထောက်ထားမှုက ပိုခဲ့ သည်ကို ဝန်ခံမိ၏။ ယဉ်မေမှာ အတိတ်က ညီမဖြစ်သူအပေါ် ညှာ တာရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပေ။ ညှာ တာရမည့်အသိလည်း မရှိခဲ့သည် က အမှန်ပါ။

“ခင်ဝေရယ် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ် နိုင်ပါစေဟယ်၊ နင် ကျန်းမာပါစေ၊ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုရင်း ငါ့လို ပဲ လင်ကောင်းသားကောင်းရပါစေ၊ ခင်ဝေက ငါ့ထက် မိဘကို သိတတ် တဲ့သားသမီးဆိုတော့ နင့်ဘဝလေး စိတ်ချမ်းသာမှာ အမှန်ပါပဲ”

ချက်ချင်းပင် အပျိုကြီးထံသို့ လိပ်မူ၍ မိခင်နှင့် ခင်ဝေတို့ အကြောင်းကို စုံစမ်းရန် စာတစ် စောင်ရေးလိုက်တော့သည်။ ထိုစာ ကို ဖတ်ပြီးပါက အပျိုကြီးမစန်းမြဲ လည်း ကျေနပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံ ကြည်နေခဲ့သည်။

“အစ်မ မစန်းမြဲ”

ယဉ်မေ စာရေးပိုက်ပါတယ်။ ယဉ်မေ လည်း အပျိုကြီးနဲ့ မေ့ဖြစ်တာ ကြားပြီးနား၊ ကိုယ် ဝန်က ငါ့လုပ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့အပာ ဖြစ်တာကို ခွင့်လွှတ်ပဲ၊ တောင်းပန်ပါရအောင်။

အနေနဲ့ခင်ဝေကိုအခြေအနေကို သိချင် တယ် အစ်မရယ်။ ယဉ်မေလ ကိုယ်ဝန်လွယ်

တာတော့မှ အမေ့အထူးကို နားလည်လာခဲ့ တယ်။ ပြီးတော့ အနေအခြေကို ထာ၌ခွင့် မေတ္တာ နှစ်စိတ်တွေပါ ပျောက်သွားရပါတယ်။ ကိုယ်အတွက် ကိုလည်း သိမြင်လာခဲ့ရတယ် အစ်မရယ်။ ဒါတော့ အမေ့စိတ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး တောင်းပန်ချစ်မိမိ မေတ္တာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ဝေလေးကိုလည်း သတိရနေမိပြန်တယ်လေ။

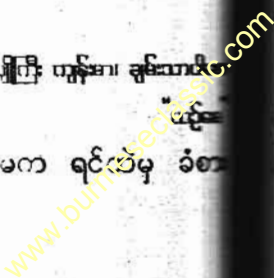
ခင်ဝေက ယဉ်မေကိုမိသားစုကထဲမှာ အနှစ်နားခံခွင့်နဲ့ အပင်ပန်းခံခွင့်ပေးလားလို့။ ယဉ်မေက အကြီးဖြစ်ပြီး ခင်ဝေလောက်တောင် မိသားစုအပေါ် မသိတတ်ခဲ့မိတာလေ။ ကိုယ့်က တောင်းစားနေတာကို ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်နေတယ် မိဘနဲ့ ညီအစ်မတွေက တာဝန်ကျေသလို ဆီ တက်တဲ့ အခိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် အစ်မရယ်။

အခုတော့ ယဉ်မေက သတိပျောက်လို့ ပြီး၊ အစ်ကိုက အပြစ်ပေးခြင်း၊ အဆွေခံရပါပေ။ ယဉ်မေ့ရဲ့ဘဝတုန်းကို ဖွင့်ပြောပြီး အစ်ကိုကျွန်ုပ် တို့အထိ တောင်းပန်မယ်။ ယဉ်မေ့ရဲ့အမှားကို ဝန်ခံပိုက်ပါစေတယ်ရှင်။

ပြီးနဲ့ အမေ့နဲ့ ခင်ဝေတို့ဆီ အရောက် ပြန်လာပါမယ်နော်။ အစ်ကိုရဲ့ မြင့်မြတ်တံ့စိတ် ကြောင့် ယဉ်မေ့ကို ခွင့်လွှတ်မယ်လို့ ယုံကြည်မိ တယ် အစ်မ။ ဒါအတွက် ယဉ်မေ့ကို စိတ်ချပုံ နော်။ ဒါကြောင့်ပဲ အစ်ကိုနဲ့အတူတူ အမေ့ကို ယဉ်မေ့ကိုလင်မယား တစ်နေ့နေမှာ အခြေ ဆုံးအောက်လာခဲ့ပါမယ်လို့ အစ်မကို တတိယဆီ တယ်ရှင်။

အပျိုကြီး ကျန်းမာ၊ ခွင့်သာပါပေ။

“ယဉ်မေ” ယဉ်မေက ရင်ထဲမှ ခံစား

ချက်အတိုင်း ဖွင့်ချရေးသားလိုက်
သည့် စာလုံးလေးများကို ကျေနပ်
စွာဖတ်ပြီးနောက် စာအိတ်ရှည်
လေးထဲသို့ ထည့်သွင်းကာ ပိတ်
ထိုက်၏။

“ဒီစာကိုဖတ်ပြီးရင် အပျိုကြီး
ထည်း ယဉ်မေ့ကို နားလည်ခွင့်
ထွတ်သွားမှာပါနော်၊ ယဉ်မေ့လေ
အမေ့ဆီကို အခုပဲ ပြေးလာချင်ပါ
ဦး အမေ့နဲ့ခင်ဝေတို့ အခြေအနေ
တွေ ကောင်းကြပါစေ၊ ယဉ်မေ့
ဆက်ကလည်း အမေ့နဲ့ ခင်ဝေတို့
ဆက်ကို အစွမ်းကုန် လှပမြင့်မား
အောင် လုပ်ပေးမှာပါ။ အမေ့
ဆက်က စိတ်ကောင်းရှိသူတစ်
ယောက်ပါ အမေ့ရယ်”

ယဉ်မေ့မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး
စွာဖြင့် အပျိုကြီးထံမှ ပြန်လည်
ဆက်ရိုလာမည့် ပြန်စာအား မျှော်

လင့်စောင့်စားနေမိတော့သည်။

အပျိုကြီးထံမှပြန်စာမှာ တစ်
လကြာသည်အထိ ရောက်မလာခဲ့
ပေ။ ယဉ်မေ့သာ မျှော်ရင်းမောခဲ့ရ
၏။

“အင်း....အပျိုကြီးတော့ သူ့
ရွာပဲ ပြန်သွားပြီလား။ ဒါကြောင့်မို့
ပြန်စာမရောက်သေးတာပဲဖြစ်ရမယ်၊
ဪ...ဟုတ်တယ်၊ အပျိုကြီးက
ဒီအချိန်ဆိုရင် ရွာပြန်နေကျပဲလေ၊
ငါမေ့နေပါလား။ ဒါဆိုရင် ငါ့စာကို
ရွာကပြန်လာမှ သူဖတ်ရမှာပဲလေ”

ပင့်သက်မောက်ချကာ တစ်
နေ့တွင် ပြန်စာရောက်လာနိုးဖြင့်
စာပို့သမား၏အလာကိုသာ စောင့်
မျှော်နေမိတော့သည်။

“အစ်ကို့ကိုပြောပြပြီး အမေ
တို့ဆီ ကိုယ်တိုင်သွားရရင် ကောင်း
မလား။ အပျိုကြီးစာကိုသာ စောင့်
နေရင် အချိန်လောက်ကြာဦးမလဲ
မသိဘူး”

ထွန်းအောင်ကျော် ပြန်ရောက်
လာချိန်တွင်လည်း အကြောင်းစုံကို
ဖွင့်ပြောပြရန် စဉ်းစားထားသမျှ
စကားလုံးများက လည်ချောင်းဝ
တွင် တစ်ဆို့နေပြန်သည်။ အချိန်
တိုင်းတွင် ဖွင့်ပြောရန် ကြိုးစား
ကြည့်ပေမယ့် မဝံ့မရဲစိတ်ကြောင့်
အချည်းနီးဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“မအိပ်သေးဘူးလား ညီမ၊
ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အစ်ကို
မသိရဘူးလားဟင်”

လင်သား၏ ဘယ်လက်ရုံးပေါ်
တွင် ခေါင်းအုံးအိပ်နေရာက မျက်
နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြော

မည့်စကားများမှာ အစရှာမရခဲ့ပြန်ပေ။ ပြောမိလျှင်လည်း နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါ့မလားဟုတွေးမိပြီး ကြောက်ရွံ့နေမိပြန်၏။ ယဉ်မေ၏ဘဝတွင် 'သားကိုသခင်၊ လင်ကိုဘုရား'ဟု ဆိုရိုးရှိသည့်အတိုင်း လင်သား၏မုန်းတီးမှုကို ခံရပါလျှင် ဘဝသေဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေသူဖြစ်၏။ သည်တော့မပြောတော့ဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ပြောလေ ညီမ”

“အစ်ကို့ကိုချစ်တယ်၊ အစ်ကို့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ထွန်းအောင်ကျော်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်နှာအပိပြီး တကွတ်တကွတ် ပြောလိုက်ပုံကြောင့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ ကြင်နာမှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ထွန်းအောင်ကျော်က ယဉ်မေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ညင်သာကြင်နာသည့်အသံဖြင့်မေးခဲ့၏။

“အစ်ကိုလည်း ညီမကိုသိပ်ချစ်တာပေါ့ကွာ၊ ညီမကို ပိုပြီးကျေးဇူးတင်မိတာက အစ်ကို့အတွက် ကလေးမွေးပေးနိုင်မှာဗို့လို့ပါပဲ၊ အစ်ကို့ဘဝဟာ အခုမှပဲ မိသားစုနဲ့ ပြည့်စုံအေးချမ်းတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့တယ်၊ အစ်ကို့ရဲ့ မမြင်ရသေးတဲ့ ရင်သွေးဟာ

ဘုရားမှာ သစ္စာပြုတိုင်တည်ထားတဲ့အတိုင်း အမျိုးမြင့်မြတ်ပြီး သာသနာပြုပေးနိုင်တဲ့ သားယောက်ျားလေး ဖြစ်မှာအမှန်ပါပဲကွာ”

ယဉ်မေက ခေါင်းလေးမော့ပြီး ပီတိအဟုန်ဖြင့် ကြည့်မိ၏။ ထွန်းအောင်ကျော်သည် ယဉ်မေထက် ပိုပြီး ယုံကြည်မှုပိုနေမည်လားမသိပေ။ သူ့သစ္စာကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ပြောပြနေသည်။

“ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ညီမအတွက် သစ္စာပြုဆုတောင်းပေးနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီဆုတောင်းအတိုင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ညီမရဲ့မျက်နှာကယောက်ျားလေးပုံပေါက်နေတယ်လေ၊ ဧကန်မုချ သားဦးပဲဖြစ်မှာ”

“ယဉ်မေလေ သားဦးလေးပဲဖြစ်စေချင်တယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သားဦးမွေးနိုင်တဲ့အမျိုးသမီးတွေက မြင့်မြတ်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့လည်း သာသနာပြုနိုင်လို့ ရှင်ဒါယကာ၊ ရဟန်းဒါယကာတွေ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်လား”

ထွန်းအောင်ကျော်ထံမှ ပင့်သက်မျှဦးမျှဦးလေးကြောင့် နွေးထွေးသည့် အငွေ့အသက်ကို ရရှိလိုက်၏။ သည်တော့ ခင်ပွန်းသည်၏ လည်တိုင်လေးအား သူမ၏

မျက်နှာနှင့် ဖိကပ်ထားမိသည်။ “ဒါပေမဲ့ကွာ သားသမီးဆိုတာ ဘုရားပေးတဲ့ ရတနာပဲမဟုတ်လား၊ သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုက်သင့်တဲ့ ရတနာတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ၊ ဘာလေးပဲမွေးမွေး ကိုယ်သွေးသားမို့ ချစ်ရမှာပဲပေါ့ကွယ်”

ယဉ်မေက ခင်ပွန်းသည်ကို ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်တစ်ခုကိုဖြင့် မော့ကြည့်ကာ မျက်လုံးထဲကို မှေးစင်းထူးထူးလိုက်သည်။ ထကြောင့် နွေးလာမည့် သားသမီးပတ်သက်ပြီး ယဉ်မေတို့လင်မယားတွင် မည်သည့်ပြဿနာမျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

မျက်စိမှိတ်နေရင်းက အကြည့်သည်ဘဝတွင် ကြားခဲ့ရသည့် မေ့ချစ်၏ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မတော်သော အကြောင်းလေးကို ပြန်လည်တွေးကြည့်နေခဲ့မိ၏။

“သားသမီးမွေးတာ ကုသိုလ်ကံနဲ့လည်း သက်ဆိုင်တယ် မေမေရေ ခင်ခင်ချစ်ကို ကြည့်ပါလေ မိန်းကလေးတွေချည်း သုံးယောက်တိုက်မွေးလို့ မြင့်ကြည့်နောက်မိန်းမယူသွားတယ်လေ”

“ဟင်.....ဘာဆိုင်လို့ အကြီးရဲ့ မိန်းကလေးမွေးမအေနဲ့တောင် အဖော်ရသေးကြီးလာရင်လည်း သားသက်

“ပိုသိစာတိကြာတယ်တဲ့၊ မိဘအိမ်ကို ဟင်းတစ်ခွက်တော့ ပို့နိုင်ကြတယ်တဲ့”

“ညည်းကို ဘယ်သူကပြောဘာလဲ ယဉ်မေ”

ဒေါ်ဘုမက ယဉ်မေထံမကျေမိသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်းမေးခိုင်း ယဉ်မေကိုယ်တိုင်လည်း ကြားနားဝစကားကြောင့်သာ ပြောမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသေအချာတော့ထိမိပေ။ သည်တော့ ငြိမ်သက်သွားရ၏။

“ဒေါ်လုံးတင်သမီးတွေကိုပဲ ခြည့်အေး၊ အဆင်ပြေတဲ့သမီးကလည်း မိဘအိမ်ပေါ်တက်စားတယ်။ အဆင်မပြေတဲ့ သမီးကိုလည်း မိဘတွေက ထားရတယ်။ ဘယ်မှာ အရတယ်ရှိလို့လဲအေး၊ အင်း...ဝဋ်ကြားတွေပေါ့လေ၊ သားသမီးတွေက ပေးဆပ်နေရတဲ့ ဝဋ်ကြားမှာသာ အစုန်ရှိပြီး အဆန်မရှိတဲ့ အဆုတ်မျိုးပါပဲ။ လောကဓမ္မတာအရ ပြောရရင် ‘မိဘနှစ်ယောက်က သမီး ဆယ်ယောက်ကို ကျွေးကြောပေမယ့် သားသမီးများစွာက မိဘနှစ်ယောက်ကိုတောင် ဝအောင် မကျွေးနိုင်ကြဘူးတဲ့အေ’

ထိုအဖြစ်မျိုးကိုလည်း ယဉ်မေက ခြည့်ခဲ့ရဖူးသည်။ အမေကြီးအေးအေးသာဆိုသူမှာ နေ့စဉ် မနက်မိုး အကြော်ဆိုင်လေးသို့ လာ

ဝယ်တတ်၏။ သားသမီးများရှိနေကြသော်လည်း မိဘတစ်ယောက်အတွက် မည်သူမျှ တာဝန်မယူချင်ကြပေ။ သည်တော့ အကြော်လေးဖြင့်သာ ဝမ်းရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းနေခဲ့ရသည်။ သားသမီး၏ အထောက်အပံ့မရသည့်အတွက် ရှိတာလေးနှင့် စားသောက်နေရ၏။ နောက်တော့ လူတစ်ဖက်သားအား သနားတတ်သည့် မိခင်ဒေါ်ကျော့မေက ကုသိုလ်သဘောမျိုးနှင့်လှူရန် ယဉ်မေတို့ညီအစ်မအား မှာကြားထားခဲ့သည်။

“မိဘဘက်က ဘယ်လောက် ဝမ်းရေစပ်ခဲ့ရသလဲ၊ ဒီလိုသားသမီးမျိုးက ကောင်းစားလည်း ခဏပဲအေး၊ ကျုပ်တို့လည်း ခင်ခင်ချစ်ချစ် အကြောင်းပြောနေရင်းနဲ့ ဘေးချော်ထွက်သွားပြန်ပြီ။ မြင့်ကြည်သဘောကတော့ သမီးမွေးရတာ နှစ်နာတယ်ပေါ့လေ၊ သူလိုချင်တာ သားပဲတဲ့၊ လောကကြီးမှာ ဒီလို ယောက်ျားမျိုးတွေလည်း ရှိကြပါသေးလား၊ အတိတ်ကံပါလာလို့ ဒီဘဝမှာ မိသားစုရယ်လို့ ဖြစ်ကြရတာပါအေး၊ ကိုယ်မွေးချင်တိုင်းမွေးမတဲ့လား၊ မွေးရက်သာ ပြောင်းလဲလို့ရမယ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တိုင်း ပြောင်းလဲလုပ်ယူလို့ မရနိုင်ဘူးပေါ့”

ထိုစကားကို ယဉ်မေကိုယ်တိုင်

ယုံကြည်၏။ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိသည့် မွေးဖွားခြင်းအတွက် အငြင်းပွားစရာ အကြောင်းမရှိပေ။

အတိတ်ကာလဆီမှ တွေ့ကြုံသိမြင် ကြားသိခဲ့ရသော ထိုအကြောင်းများကို ပြန်လည်တွေးမိပြီးနောက် ယဉ်မေမှာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သူမနံဘေးတွင် ရှိနေသည့် ထွန်းအောင်ကျော်ကတော့ အိပ်မောကျနေပေပြီ။ သူမသာ အတွေးများစွာဖြင့် တော်တော်နှင့်အိပ်ပျော်ဘဲရှိခဲ့ရာမှ အတွေးမောများကြောင့် အိပ်ခဲ့နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယဉ်မေ

ခင်ဝေဆုံးတာ လေလးကျော်ပါပြီ။

နိဂုံး

နှစ်လပြည့်ခါနီးတွင် အပျိုကြီးထံမှ သံကြိုးစာတစ်စောင်ကိုလက်ခံရရှိခဲ့၏။ ဧကန္တ နောက်ကျနေသောစာအတွက် ကြေးနန်းဖြင့် အမြန်အသိပေးလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်ပေမည်။

“အမယ်လေး.....လေး၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲနော်၊ ခင်ဝေဆုံးတာကို အပျိုကြီးအနေနဲ့ ငါ့ကို အကြောင်းကြားသင့်တယ်၊ သူ့အိမ်မှာ ငါ့လိပ်စာရှိနေသားပဲဟာ”

တကယ်တမ်းမှာ အပျိုကြီး၏ စေတနာကို ယဉ်မေ သိခွင့်မရခဲ့ပေ။ ခင်ဝေဆုံးပါးသွားခြင်းကို အကြောင်းမကြားခဲ့သည့် အပျိုကြီးကိုသာ ယဉ်မေက အပြစ်တင်နေမိသည်။

“ခင်ဝေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဘုရား... ဘုရား”

အဖြစ်အပျက်သည် မြန်ဆန်လွန်းပါတိ။ ယဉ်မေအဖို့ မည်သို့မျှ မထင်ထားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ခင်ဝေဆုံးပါးသွားခြင်းကြောင့် ညီမဖြစ်သူ၏မျက်နှာလေးကိုပင် မတွေ့လိုက်ရတော့ပေ။ လွန်ခဲ့သောအချိန်ကသာ သွားတွေဖြစ်ခဲ့လျှင် ခင်ဝေ၏အသက်ကို မိနိုင်ပါသေး၏။ မျက်လုံးထဲတွင် သနားစရာကောင်းသော ညီမလေး၏မျက်နှာလေးကိုသာ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဝေရယ်”

ယဉ်မေမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့၏။ အနီးရှိစားပွဲကိုကိုင်ရင်း လဲကျမသွားစေရန် ထိန်းလိုက်ရပေမယ့် ညီမ၏အဖြစ်ဆိုးကြောင့် ယူကျုံးမရဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို တော်တော်နှင့်ပြေသိမိမရခဲ့ပြန်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခင်ဝေနှင့်ပတ်သက်၍ အိပ်မက်ဆီများကို မကြာခဏ မက်နေမိသည်လားမသိ။ အိပ်မက်ထဲတွင်

ခင်ဝေသည် သူမထံရောက်လာပြီး ငိုနေတတ်သေးသည်။ သူမ စိတ်စွဲခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ စိတ်ချင်းဆက်နိမိတ်ဖြစ်နိုင်၏။ ယခုမှ ထိုအိပ်မက်၏ အကြောင်းအရင်းကို သိလာခဲ့ရတော့၏။

“ရင်နာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ ငါသာ နင့်ကို အချိန်မီဆေးကုပေးနိုင်ရင် အသက်ရှင်ခွင့်ရချင်ရမှာပါဟာ”

ယဉ်မေမှာ ယခုမှ ယူကျုံးမရဖြစ်ရင်း နောင်တရနေခဲ့မိ၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့စီးကျနေသော မျက်ရည်များက ပြေသိမ့်ခွင့်မရနိုင်တော့ကြောင်း ပြသနေ၏။ သူမကြောင့် အသက်မသေသင့်ဘဲ သေသွားရရှာသည့် ညီမလေး ခင်ဝေ၏ အဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် ရင်နာနေမိ၏။ သည်တော့ ယဉ်မေမှာ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ခံစားလိုက်မိရတော့၏။

“အခု ခင်ဝေသေသွားပြီ၊ ခင်ဝေမရှိတော့ရင် အမေက ဘယ်သူနဲ့နေမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးနေရမလဲ၊ အမေ ဘယ်လိုစားသောက်နေရသလဲ”

မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြင့် မိခင်ကြီး၏ဒုက္ခကို တွေးကြည့်မိ၏။ အသက်အရွယ်ရလာသော မိခင်သည် အကြော်ကိုလည်းကိုယ်တိုင် ကြော်နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ သို့

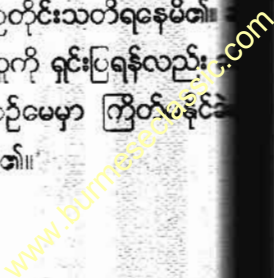
သော် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် မကြော်နိုင်လည်း သုပ်နေရမည်လားမသိ။

မျှသေခံစားမှုအသိကြောင့် မျက်ရည်များက ငေါခနဲ ထွက်လာကြ၏။

“အမေ ဒုက္ခရောက်နေပြီလား၊ ယဉ်မေ့ဆီကို လိုက်လာတော့လား အမေရယ်၊ ဒီလောက်ဒုက္ခရောက်နေတာ အပျိုကြီးက လိုက်ပို့ခိုင်းဧရာပေါ့၊ ယဉ်မေ စိတ်မကောင် ဖြစ်လိုက်ရတာ အမေရယ်”

ထိုအကြောင်းများကို တယောက်တည်း ကြိတ်မိုတ်ခံစားသည့် ယဉ်မေအဖို့ မည်သူ့ကို ရင်မဖွင့်ပဲ ပြန်ပေ။ သည့်ထက်သန်သည်က သူမထံတွင် မပေါ့မော့ကြီးနှင့်ဖြစ်နေ၍ မိခင်ကို အတိုင်း သတ်ရမိသည်က အကြံကြိုမိပင်ဖြစ်သည်။ ယခုမှပင် မိခင်တစ်ဦး၏ မေတ္တာကို ပိုမိုနားလည်ခွင့် ရရှိခဲ့တော့သည်။

ညအိပ်ရာဝင်တိုင်းလည်း အိပ်မရခဲ့ပြန်ပေ။ မိခင်လောင်းဖြစ်လာသည့် ယဉ်မေမှာ မိခင်စိတ်ဝင်လာခဲ့သဖြင့် မိခင်ကြီးဒေါ်လေမေကို ညတိုင်းသတ်ရနေမိ၏။ ပွန်းဖြစ်သူကို ရှင်းပြရန်လည်း နေ၍ ယဉ်မေမှာ ကြိတ်မိုတ်ခံခဲ့ဖြစ်နေခဲ့၏။

“အမေ့နိဗ္ဗာန်ကို ယဉ်မေ ဘယ်
ထိုဆပ်ရတော့မလဲ အမေရယ်၊
သားသမီးကောင်းစားရင် ပီတိဖြစ်
နေရတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ အမေ့
စကားတွေကို ယဉ်မေ သတိရပါ
ဘယ် အမေ၊ ယဉ်မေဟာ မိခင်
ဆောင်းမဖြစ်မီက အမေ့မေတ္တာ၊
အမေ့စေတနာတွေကိုမသိဘဲ တစ်
ဘယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိတယ်နော်”

တစ်ချိန်က မိခင်ကို ပြန်ပြော
သည့်စကားများနှင့် မကျေမနပ်
ဖြစ်တိုင်း နှုတ်ခမ်းစုခြင်း၊ ခြေဆောင့်
ခြင်းလုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် နောင်တ
ခံပြန်သည်။ ယဉ်မေက လိုချင်
သည်ကိုမရလျှင် စိတ်ကောက်တတ်
၏။ ထိုစိတ်ဓာတ်ကြောင့်လည်း
မိခင်ဖြစ်သူက သူမ၏အတွင်း
စွဲညှိုးလေးများကို အဆုံးခံကာ
သမီး၏လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးခဲ့ရာသည်။

“အမေ့အပေါ်မှာ ယဉ်မေက
နှုတ်လွှတ်နိုင်စရာ ဆိုးခဲ့မိပါတယ်၊ ဒါ
ကိုတောင် သည်းခံပြီး သမီးအဆင်
ပြေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်”

ယဉ်မေ၏မိခင်သည် ဆင်းရဲ
ဆော်လည်း မာနရှိခဲ့သူဖြစ်၏။ မည်
သူထံတွင်မှ အောက်ကျခံကာ ချေး
ငွေခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ တက်ကျိုးလျှင်
ထက်ထိုးလှော်တတ်သည့် စိတ်
ဓာတ်မျိုးရှိခဲ့၏။

“တကယ်တော့ ခင်ဝေက
အမေ့တူခဲ့တာပါ အမေရယ်၊ စိတ်
ဓာတ်၊ မာနကအစ အမေ့နဲ့ တစ်
ထပ်တည်းပါပဲလေ၊ ယဉ်မေက
တော့ ဘာကြောင့်များအမေ့ခြေရာ
ကို မနင်းနိုင်ခဲ့မိပါလိမ့်၊ အမြင့်ကို
ရောက်ချင်တဲ့စိတ်ချင်း တူကြပေ
မယ့် အမေ့နဲ့ ခင်ဝေတို့က အပင်
ပန်းခံပြီး အားကြိုးမာန်တက် ကြိုး
စားချင်စိတ်ရှိကြတယ်၊ ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုးစိတ် ရှိကြသူတွေပါပဲ၊
အင်း.....ယဉ်မေကတော့ အမြင့်ကို
မျှော်မှန်းတဲ့နေရာမှာ လှေကားထစ်
တွေ၊ ခုံတွေကို အားကိုးပြီး တက်
ချင်တဲ့စိတ် ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
လည်း မိသားစုအပေါ် အနစ်နာခံ
ပြီး စီးပွားရှာချင်စိတ်မရှိခဲ့မိဘူး၊
သမီးရဲ့ကျေးဇူးရှင်က အမေ့နဲ့ ခင်
ဝေပါပဲရှင်”

သူမကို ထိုက်သင့်သည့်
အတန်းပညာရရှိရန် မိခင်နှင့်ညီမ
တို့က စွမ်းဆောင်မြေတောင်မြှောက်
ပေးကြသည်။ သူမဘက်ကသာ
မိသားစုကောင်းစားရေးစိတ်ဓာတ်
ဖြင့် ပညာကိုကြိုးစားသင်ယူခဲ့လျှင်
မိခင်နှင့်ညီမကို ပြန်လည်ကျေးဇူး
ဆပ်နိုင်မည်ပင်။ ထိုအသိမျိုး ယဉ်
မေ့ထံတွင် မရှိခဲ့ပေ။ လှချင်သည်၊
တုနှိုင်းကြွားဝါချင်ခဲ့သည်။ ခင်ဝေ
လို ရိုးရိုးသားသားနှင့် ကြိုးစားလို

စိတ် မရှိခဲ့။ ဘဝမှန်ကို ကြောက်
ရွံ့ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ယဉ်မေဟာ မိသားစုအပေါ်
လုံးဝတာဝန်မကျေခဲ့တဲ့ သမီးမိုက်
ပါပဲ အမေရယ်၊ ယဉ်မေ့ကို ခွင့်
မလွှတ်ပါနဲ့နော်”

မိခင်ကြီး၏ကျောမေ၏အပြုံး
မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေ
မိသည်။ မိခင်သည် မည်မျှပင်
စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနေပါစေ၊
သမီးများ၏ရွေ့တွင် အပြုံးမပျက်ခဲ့
ပေ။ ထာဝရပြုံးအလှပိုင်ရှင်ဟုပင်
တင်စားချင်ပါ၏။

“သားသမီးအပေါ် ထားတဲ့
အမေ့မေတ္တာဟာ မိခင်ချင်းတူပေ
မယ့် သမီးအနေနဲ့ အမေ့ကိုလိုက်
လို့မခံနိုင်ပါဘူး အမေရယ်၊ သမီး
ရဲ့မိုက်ထဲက ကလေးဟာ သမီး
အတွက် အမေ့ဝမ်းကြွေးတွေကိုပြန်
ဆပ်စေဖို့ ဖန်တီးလာတာလားဟင်၊
ဒါပေမဲ့ သားသမီးကိုချစ်တဲ့ အမေ့
မေတ္တာအတိုင်း အမေ့မြေးလေး
အပေါ် သမီးပေးဆပ်သွားမှာပါ
အမေ၊ ဒီဝမ်းကြွေးဟာ အမေ့ဝမ်း
ကြွေးတွေဆိုရင်လည်း သမီးဘက်
က အမေ့ရဲ့မေတ္တာအမွေကို ခံယူ
ပြီး အပြုံးမပျက် ပြန်ဆပ်သွားမှာပါ
အမေရယ်”

မိုက်ထဲက လှုပ်နေသည့်ခင်
သွေးမှာ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိ

ပြုလုပ်လိုက်ကြောင်း မသိနိုင်သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူယဉ်မေ၏စကားများအား ထောက်ခံနေခြင်းရယ်လားတော့ မသိနိုင်ပေ။

“အမေ့ရဲ့ မြေးလေးဟာ အစ်ကိုနဲ့တူရင် လိမ္မာပြီး သမီးနဲ့တူရင် မိုက်မဲမှာ အမှန်ပါပဲ အမေ့အမေ့ကို သမီးတွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ယဉ်မေ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲအမေ့ရယ်”

မိခင်ကို မြင်တွေ့ချင်သည့် စိတ်ကြောင့် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာမှာ တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာရတော့သည်။ ငိုရလွန်း၍မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များက ခန်းခြောက်ကုန်ကြပြီလားမသိပေ။ မျက်နှာအမူအရာမှာ မရွှင်မပျဖြစ်နေခဲ့တော့၏။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရောင်အမ်းနေခဲ့သည်။

“အမေ.....အမေ”

တစ်ရေးနိုးချိန်တွင် မိခင်ကို တမ်းတခေါ်နေခဲ့သည့် ယဉ်မေကြောင့် ခင်ပွန်းသည်မှာ လန့်နိုးသွားရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဇနီး၏ကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်ယမ်းခေါ်ယူ သတိပေးလိုက်၏။

“ညီမ...ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊

ညီမ ယဉ်မေ”

ယဉ်မေမှာ ဇောရွေးများပြန်နေ၏။ အထိတ်တလန့်ဖြင့်နိုးလာရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုကြည့်ခဲ့မိ၏။

“အစ်ကို.....အမေလေ.....အမေ”

ရှေ့သက်ပြောရမည့်စကားအတွက် ပြောမထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေခဲ့ပြန်၏။ မိခင်အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ဇောရွေးများကပြန်လာတတ်၏။ အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ယဉ်မေမှာ ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားနေရသည်။ လောကကြီးတွင် မိဘကို ဖော်ကာသော သားသမီးသည် မည်သို့မျှ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ခြင်းမရှိဟုဆိုသည့် ဆုံးမစကားကို ကြားခဲ့ရဖူး၏။ သည်တော့ သူမ၏ စိတ်တွင် ပျော်ရွှင်မှုများ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရတော့သည်။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမရဲ့အမေက ဆုံးသွားပြီဆို”

“အီး.....အီး...ဟီး၊ အမေလေ...အမေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါသေးတယ် အစ်ကိုရယ်၊ အီး.....အီး”

“ဘယ်လို ညီမရဲ့အမေက မရှိတော့ဘူးဆို”

ထွန်းအောင်ကျော်မှာ အံ့အားသင့်ပြီး ကြက်သေသေသွားခဲ့၏။ ယဉ်မေထံမှ ခေါင်းခါပြသည့်

အတွက် ထွန်းအောင်ကျော်က တအံ့တဩဖြင့် ထပ်မေးပြန်သည်။

“အစ်ကို့ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦးကွာ၊ အခုထိရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ယဉ်မေလေ ယဉ်မေ အစ်ကို့ကို လိမ်ညှာခဲ့မိပါတယ်ရှင် တကယ်တော့ အမေဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိနေဆဲပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီကိစ္စတွေကို အပျိုကြီးလည်း သိမိပါတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်တဲ့ အချိန်က ယဉ်မေက အကြော်သည် ချဲ့သမီးဖြစ်နေတာကို ရှက်လို့ အစ်ကို့ကို ပြောမထွက်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ အမေနဲ့ညီမလေးတို့က လမ်းထိပ်အကြော်တဲလေးမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတာလည်း အစ်ကို့ကို မမြင်စေချင်ဘူး၊ ယဉ်မေကိုယ်တိုင်လည်းအကြော်သည်ဘဝကို ရှက်ခဲ့မိတယ် အစ်ကို”

ယဉ်မေမှာ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ထွန်းအောင်ကျော်၏ ပြောလိုလဲသွားမည့်မျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြည့်နေခဲ့သည်။ ပထမတွေ့ဒေါသဖြစ်သွားသောမျက်နှာကို ထေရသော်လည်း သက်ပြင်းတစ်ခုခု ယဉ်မေထံ ပြန်ကြည့်နေခဲ့သော စောစောကဒေါသမျက်နှာမှာပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဪ...အကြော်သည်ဘဝ
ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲကွယ်၊
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်
ဆိုင်စားသောက်နေတာပဲကွာ၊
အစ်ကိုသာသိရင် ညီမကို
နှစ်သိမ့်ပေး ပါတယ်”

ယဉ်မေမှာ ဝမ်းသာသွားရပေ
ပြီ။ ခင်ပွန်းသည်ထံမှ ကြားရသော
စကားကြောင့် ထိဆုကြီးပေါက်
သလို အဆုံးစွန်ဆုံး ပျော်ရွှင်ဝမ်း
ချောက်မှုကို ရရှိလိုက်၏။

“ညီမက ဒါကိုတွေ့ပြီး အစ်
ကို့ကို ဖွင့်မပြောခဲ့တာဘဲကိုး။ အခု
ဒီထက် သတိရနေပြီမဟုတ်လား၊
အမေ့ဆီကို ကန်တော့ရင်းသွားကြ
မယ်နော်”

“နေဦး အစ်ကို၊ ယဉ်မေ ဝန်
ခံစရာတစ်ခုလည်း ရှိနေသေး
တယ်။ အမေဟာ ယဉ်မေတို့ညီ
အစ်မနှစ်ယောက်အနက် ခင်ဝေ့ကို
အချစ်ဆုံးလို့ အထင်မှားပြီး အမေ
အပေါ်မှာ မိုက်မဲ့ခဲ့မိပါတယ်။ ခင်
မေဟာ မိသားစုထဲမှာ အနစ်နာခံ
နိုင်ဖို့ မရှက်မကြောက် လုပ်ကိုင်
ခဲ့တာတယ် အစ်ကို၊ ဒါတွေကို ယဉ်
မေ သိခဲ့ပေမယ့် စိတ်နာပြီး အမေ
တို့ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့
မိပါတယ်”

ယဉ်မေ၏ပြောပြချက်ကို
ထွန်းအောင်ကျော်ကစိတ်ဝင်တစား

နားထောင်နေခဲ့၏။ ဇနီးဖြစ်သူ၏
ခေါင်းလေးကို တယုတယုပွတ်ကာ
သူ့စိတ်ထားကို ပြောသည်။

“ကဲ... အခု ညီမဘက်က
အမြင်မှန်ရနေပြီပဲကွာ၊ အမေနဲ့
ညီမကို တောင်းပန်ဖို့ အစ်ကိုတို့
လိုက်သွားကြရအောင်။ ရန်ကုန်
ရောက်ရင် လိုအပ်တာ လုပ်ပေး
လိုက်လော့ ညီမသဘောပဲကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို၊
အခု ခင်ဝေ့ဆုံးသွားပြီ”

“ဟင်... ညီမကို ဘယ်သူ
ပြောလို့လဲ”

အဖြေမပေးနိုင်မီ မျက်ရည်
များက အဆက်မပြတ် ကျလာပြန်
သည်။ ဤသည်ကို ထွန်းအောင်
ကျော်က စိတ်ရည်စွာ စောင့်ကြည့်
နားထောင်နေခဲ့၏။

“အပျိုကြီးအကြောင်းကြား
တာပါ အစ်ကိုရယ်”

“ဒါနဲ့ အပျိုကြီးက အဝေး
ကြီးကို ပြောင်းသွားပြီဆို”

“အဲဒါလည်း ယဉ်မေ လိမ်
ညှာပြောခဲ့တာပါ အစ်ကို၊ အမေ
သတင်းကို အပျိုကြီးဆီက စုံစမ်း
ခဲ့ရတယ်။ အဓိကကတော့ အမေ
ကို စိတ်နာသွားတာထက် ယဉ်မေ
တို့ရဲ့အကြော်သည်ဘဝကို အစ်ကို
သိမှာစိုးလို့ပါရှင်”

တမိုင်ခွင်တတွေတွေနှင့်ဖြစ်

နေသော ဇနီးသည်ကြောင့် ထွန်း
အောင်ကျော်မှာ မေးချင်သော်
လည်း မမေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ယခု ယဉ်
မေကိုယ်တိုင်ရှင်းပြခဲ့တော့မှ အဖြစ်
မှန်အားလုံးကို သိရှိသွားခဲ့သည်။
အစက ဇနီးကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်
ခဲ့မိပေမယ့် သူ့အပေါ်ချစ်သည့်
စိတ်ဖြင့် လိမ်ညှာခဲ့ခြင်းအား စိတ်
မဆိုးရက်တော့ပေ။ သို့ပေမယ့်
တစ်သက်လုံး မှတ်သားသွားရ
စေမည့် စကားမျိုးတော့ ပြောပြ
လိုက်မိ၏။

“မင်းဟာ ခေတ်သစ်ညွန့်မေ
ပဲ ယဉ်မေရယ်၊ ဦးဖိုးကျားရေးခဲ့တဲ့
မင်းကတော်ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်
ကောင်မိန်းကလေးအတိုင်းပါပဲလား၊
မင်းကတော်ဝတ္ထုကို မင်းဖတ်ဖူး
တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမျိုးသားပညာ
ဝန် ဦးဖိုးကျားရေးတဲ့ ပညာပေး
ဝတ္ထုလေးပါပဲ”

“အေး... အဲဒီထဲက ညွန့်မေ
ကလည်း မင်းနဲ့အဖြစ်ချင်းတူတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲကွာ”

ယဉ်မေသည် ထိုဝတ္ထုကိုဖတ်
ခဲ့ဖူး၏။ ယခုလို တိုက်ဆိုင်လာလိမ့်
မည်ဟု မထင်မိခဲ့ပေ။ လောက
တွင် မိမိလိုခေတ်သစ်ညွန့်မေများ
မည်မျှရှိနေကြဦးမည်မသိပေ။ အခု
မှ ရှက်နောင်တရမိခဲ့၏။

“ယဉ်မေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ ယဉ်မေ့ မှားခဲ့ပါတယ်”

လက်အုပ်ချီကာ တောင်းပန်နေသည့်ဇနီးကြောင့် ထွန်းအောင်ကျော်မှာ သက်ပြင်းချ လိုက်မိ၏။ ပြီးနောက် ယဉ်မေ့၏ပန်းလေးအား ကြင်နာစွာ ဖွဖွကိုင်၍ အားပေးစကားကို ပြောမိသည်။

“ကိုယ့်အမှားကို သိရင် ပြုပြင်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ လူဆိုတာ အမှား ကိုမြင်ရင် အမှန်ကို ပြင်တတ်ရမယ်၊ မှားနေမှန်းသိပါလျက်နဲ့ ဇွတ်တိုင်းနေတာတို့၊ အမှားထဲက အမှန်ကို မရှာတာတို့ဆိုတာတွေဟာ အပြစ်တွေပဲ ယဉ်မေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစ်ကို၊ ယဉ်မေ့ နားလည်ပါပြီ”
ခင်ပွန်းသည်၏ ဆုံးမစကားကို ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ခံယူနေသူ ယဉ်မေ့၏မျက်ဝန်းပေါ်မှ မျက်ရည်စုများကို ထွန်းအောင်ကျော်က ယုယစွာ သုတ်ပေးနေခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေရင်း

မှ သူမ၏ဆန္ဒကို ပြောပြတောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ယဉ်မေ့တို့ အမေ့ဆီကိုသွားရအောင်နော် အစ်ကို”

“စိတ်ချ၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးပြီး မိန်းမရဲ့အမှားကို အမေ့ရှေ့မှာ တောင်းပန်ခိုင်းရမယ်၊ နောင်ကို ညီမမှာ ဘယ်လိုပြဿနာ မျိုးပဲရှိရှိ အစ်ကိုကို တိုင်ပင်ပါ၊ အသိ ပေးပြောပြပါကွာ၊ လင်ရယ်၊ မယားရယ်

ဖြစ်လာရင် ဘာမဆို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရမှာပေါ့၊ အစ်ကိုမိန်းမဟာ အမေ့အပေါ် အထင်လွဲနေတဲ့ အပြစ်ကလွဲရင် ဇနီးကောင်းပီသတဲ့သူပါကွာ၊ အစ်ကို သိပ်သိတာပါပေါ့”

ဇနီးအပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်စိတ်ရှိသော ခင်ပွန်းသည်ကြောင့် ယဉ်မေ့မှာ အိမ်ထောင်ရေးက ကောင်းခဲ့သူဟု ဆိုရပေမည်။

“အမေ့သာ သိရင် သိပ်ကပ်ဝမ်းသာနေမှာပဲ အစ်ကိုရယ်”

ယဉ်မေ့လည်ယခုမှပင် မိခင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်ချင်စိတ်ပေါ်

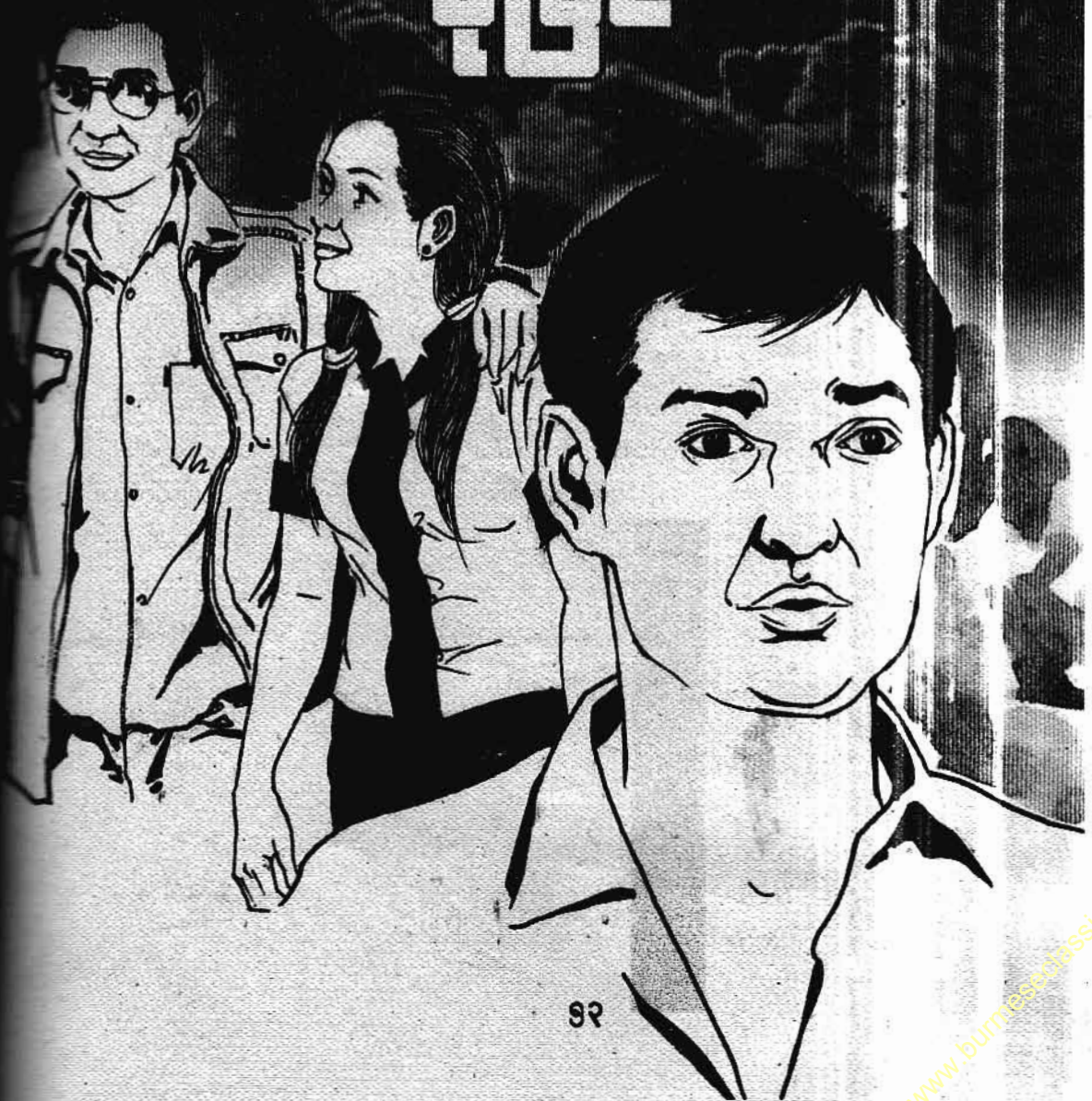
လာခဲ့တော့၏။ အမေနှင့်တွေ့သည့်အခါ သူမ၏အမှားများအတွက် မိခင်ကြီးအား ကျေနပ်သည်အထိ တောင်းပန်နေမည်ဟု စိတ်မှာအားထားလိုက်မိသည်။

ရှေ့လဆက်ဖတ်ဖို့ လေးစားစွာဖြတ်ထက်ထက်ဦး

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့် (ရွှေဇော်သာ) အဆိပ်သင့် ပုံပြင်

အဆိပ်သင့်ပုံပြင်

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

“ကျွေး.....”

“ကျိန်း.....”

တံခါးတွန်းဖွင့်သည့်အသံနှင့် ပြန်ပိတ်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဒေါ်ခင်အေးသက် အသံလာရာသို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ မောင်ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် သက်၊ ဂိုဒေါင်မှာ ခုနကမှ အလုပ်ပြီးသွားတယ် ဒါကြောင့် အိမ်ခဏပြန်လာခဲ့တာ”

ဒေါ်ခင်အေးသက် အနီးဆုံးမီးခလုတ်ကိုဖွင့်၍ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ.....အချိန်က ၁၀ နာရီတောင် ကျော်နေပြီ၊ မောင် ထမင်းစားမယ်ဆိုလည်း ကြောင်အိမ်ထဲက နေ ဖွင့်စားလိုက်တော့ကွာ၊ သက် အိပ်တော့မယ်”

“မရဘူး သက်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို အိမ်ရှင်မက ထမင်းခူးကျွေးတာ ထုံးစံပဲလေ”

“အို.....နေ့လယ်ဘက်က အချိန်ပိုလည်း သွားသင်ပေးထားရတယ်၊ ပင်ပန်းနေပြီ မောင်ရဲ့၊ မောင်က ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ ဂရုစိုက်နေတာလေ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ကို သတိမရတတ်ဘူးမဟုတ်လား။”

အခုတောင် ဆိုင်ကယ်သံမကြားဘူး၊ တံခါးတွန်းဖွင့်တဲ့အသံကြားလို့ သက်နိုးသွားတာ၊ ကဲ....ပြော၊ ည အိမ်မှာအိပ်မှာလား”

“ဒီနေ့ ဂိုဒေါင်မှာ သင်တန်းတင်ရှိတယ် သက်၊ အခု ထမင်းစားပြီး မောင်ပြန်ထွက်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်ကယ်ကိုတောင် လမ်းထိပ်မှာ သေ့ပိတ်ရပ်ထားခဲ့တာ”

“ကဲ.....ဒါဆိုလည်း လာလား၊ ကျွန်မ ထမင်းခူးပေးမှ စားတတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး သေ့ပိတ်ကိုယ်တော်ချောရယ်၊ ဒီက မိသားစုကပဲ ခူးကျွေးပါ့မယ်၊ ဟုတ်ပြန်လား”

“ဒါမှ မောင်ရဲ့သက်ပဲလေကွာ”

ကို ကျော် ဆွေ အလုပ်

ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အဝန်းအပိုင်း ဂိုဒေါင်တစ်ခုလုံး၏ မန်နေဂျာဖြစ်သည်။ လက်ရှိ တာဝန်အရှိဆုံးသူဖြစ်နေခဲ့၍ ဂိုဒေါင်တွင် ညအိပ်ရသည်က များခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးသည် ခင်အေးသက်က အထက်တန်းဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မန်နေဂျာကြီးဖြစ်နေ၍ ဆိုင်ကယ်တို့ အလှစီးပြဲခဲ့ကာ ဝတ်ပုံစားပုံတို့ကလည်း လူငယ်တို့ အတုခိုးအားကျဖွယ်ရာ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေခဲ့၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လက်အောက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းအချို့က အတုယူ ငေးမောရသူဖြစ်သည်။

ဂိုဒေါင်လုပ်ငန်း တွဲစပ်လုပ်ကိုင်ရသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ယခု

သူတို့ကုမ္ပဏီနှင့် အပ်ကုန်ပစ္စည်းထည့်သွင်းထားခဲ့ရင်း ပိုင်ရှင်၏သားသောင်းထွန်းနှင့် ကိုကျော်ဆွေ တရားတန်း ဆက်ဆံနေခဲ့ရသည်။ ထူးခြားစွာ အပြောကောင်းသည့် ဆက်ဆံရေးရှိသူ ကိုကျော်ဆွေကို သောင်းထွန်းက အထင်ကြီးလေးစား၍ လုပ်ငန်းပစ္စည်း ဝင်ထွက်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း ပိုမိုခင်မင်မှုအဆင့် ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

ကိုကျော်ဆွေ စက်ရုံဝင်းထဲ သီးခြားအထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ခုလည်း ယခုရက်ပိုင်းတွင်မှ လုပ်ငန်းစတင်လာခဲ့သည်။ ထိုစက်ရုံတွင် အလုပ်ဆင်းသည့် မိန်းကလေးများထဲ အချို့ ချောချောလှလှလေးများသည် ပါရှိခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့်

တစ်လနစ်လခန့် မြင်တွေ့ဖန်များလာခဲ့သော် သောင်းထွန်းက ထိုစက်ရုံမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးရန် ကိုကျော်ဆွေကို အပူကပ်တော့သည်။ ကိုကျော်ဆွေကလည်း အထည်ချုပ်စက်ရုံ မန်နေဂျာနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ထိုမိန်းကလေးနှင့် နီးစပ်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။

အထည်ချုပ်စက်ရုံ အလုပ်သမားမိန်းကလေး ခင်ထားက မန်နေဂျာ ကိုကျော်ဆွေကို ခင်မင်လေးစားသူပင်ဖြစ်၍ သောင်းထွန်း၏မိတ်ဆက်မှုကို ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ သည်လိုနှင့် သောင်းထွန်းနှင့် ခင်ထားတို့အဆင်ပြေခဲ့ရသည်။ ထိုအလုပ်သမားမိန်းကလေး ခွင့်ပြုပျက်ကွက်ရန်လည်း ကိုကျော်ဆွေက အကူအညီပေးခဲ့ကာ ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံမှုများ ရရှိစေခဲ့ပါသည်။ သောင်းထွန်း၏မိတ်ဆက်မှုမသိရှိအောင်လည်း သူကပင် ခံကွယ်ပေးထားရပြန်သည်။ အကယ်၍ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်မေးမြန်းခဲ့စဉ် ဂိုဒေါင်၌ သောင်းထွန်းမတွေ့ရလျှင် သင့်တော်သလို အဖြေပေး၍ အကာအကွယ်ပေးနေခဲ့ရသည်။

ခြားနတ်မောင် ကိုကျော်ဆွေက ရဲဖန်ခေါ် သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့်ပင် သောင်းထွန်းကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးခြင်းများရှိသကဲ့သို့ခင်

www.burmeseclassic.com

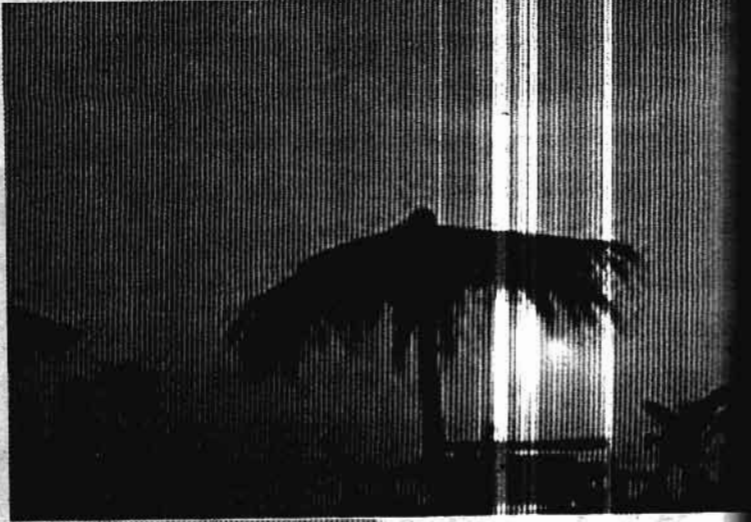
ထားနှင့် ချိန်းဆိုရမည့်နေရာရောက်
အောင်လည်း ပို့ဆောင်ပေးရတတ်
သည်။

သည်လိုနှင့် ခင်ထားနှင့်
သောင်းထွန်းတို့ သမီးရည်းစား
သက်တမ်း (၃)လခန့်ရှိခဲ့ပေပြီ။

တစ်နေ့ ညဘက် ပစ္စည်းတင်
ရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သောင်း
ထွန်း ဂိုဒေါင်မှာ ညအိပ်စောင့်ခဲ့ရ
သည်။ ပဲသင်္ဘောတင်ရန် ကား
အစီးရေ အိတ်ပေါင်းအရေအတွက်
စာရင်းယူပြီးမှ အိမ်ပြန်ခွင့်ရမည်
ဖြစ်သည်။ ဖုန်းလက်ခံ၍ လာ
ရောက်တင်သမျှသော အိတ်အရေ
အတွက်ကို တာလီစာရေးနှင့်သူ
အတူစာရင်းမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုကျော်ဆွေတို့ဂိုဒေါင်တွင်
တယ်လီဖုန်းက နံပါတ်တစ်ခုတည်း
ကို နှစ်နေရာခွဲ တပ်ဆင်ထားသည်။
အလှမ်းဝေးသော ဂိုဒေါင်တစ်ခုစီ၌
ပိုင်ရှင် သူဌေးမှလည်းကောင်း၊
အခြား ကုန်ပစ္စည်းအပ်ထားသူမှ
လည်းကောင်း ဆက်သွယ်လာပါက
အဆင်ပြေသည့်ရုံးခန်းမှ ဖြေရှင်း
စကားပြောဆိုရန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့
ဖြစ်ရာ တယ်လီဖုန်းသံကြားခဲ့လျှင်
နှစ်ဖက်စလုံးက ကိုင်ပြီးနားထောင်
ရသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ခဲ့လျှင်
ပြန်ချထားရုံမျှသာဖြစ်ပါသည်။

သည်နေ့ညဘက် အလုပ်
အနည်းငယ်ပါးသွားချိန်တွင် တယ်

လီဖုန်းသံပြည်လာသည်။ ကိုကျော်
ဆွေက ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်
သည်။

“တယ်လီ.....ဦးကျော်ကြီး
လာ။ သမီး ခင်ထားပါ ကိုသောင်း
ထွန်းနဲ့ ပြောချင်လို့”

“ဪ...အေး ရတယ်။ ဧဟ
ကောင်သောင်းထွန်း၊ မင်းဖုန်းလာ
နေတယ်”

သင်္ဘောတင်ကိစ္စနှင့်ရောက်
နေရသူ သောင်းထွန်း ပြုံးပြုံးနှင့်
ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“-----”

“-----”

“ဟေ့ကောင်...ဖုန်းအကြာ
ကြီး ပြောမနေနဲ့ဦး၊ ဗိုသုဌေးက
ဆက်နေရင် ခက်နေဦးမယ်”

ကိုကျော်ဆွေက ဘေးမှလိုသို့
ပြောလိုက်ရာ သောင်းထွန်းက
စကားပြောခွက်ကို ထက်နှင့်ပိတ်

ရင်း.....

“ကိုကျော်ကြီးသူဌေးကို တွ
တော်ဆက်နေတာလို့ ပြောပေးမ
ဗျာ၊ ခဏ.....ခဏပဲ၊ ဟဲ.....ဟဲ
ထိုသို့ပြောဆိုပြီးသည်န
စကားပြောခွက်ကို ပြန်ဖွင့်၍.....

“အေး.....ခင်ထားရေ ဆ
ပြောလေ”

“-----”

“-----”

သောင်းထွန်း ဖုန်းဆက်
နေခဲ့၍ ကိုကျော်ဆွေ ဘာမှမထ
နိုင်ဘဲ ထိုတယ်လီဖုန်းအနီးမှထ
ခဲ့လိုက်သည်။ ညဘက်အိပ်ချင်
လည်း မရှိသေးသည်အတူ
သောင်းထွန်းတို့သမီးရည်း
စကားပြောဆိုနေသံကို နားထ
ချင်စိတ်ဖြစ်ရပါသည်။ တို့ည
လည်း ဆိုင်ကယ်ကို ဟက်ခွ
န်းလိုက်ပြီး နောက်သပ်တယ်လီ

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါမှာ ရှိရာနေရာသို့ စီးသွားလိုက်
သည်။ နောက်ထပ်တယ်လီဖုန်းရှိ
အခန်းခန်းမှာ ဆိုင်ကယ်ကို စက်
ထပ်ရပ်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို
အသာအယာမ၍ နားထောင်ကြည့်
ခဲ့က်သည်။

“ခင်ထား ကိုယ်တော့
မိခင်တော့ဘူး သိလား၊ ဟိုတစ်
နေ့က အရမ်းပျော်ရတယ်၊ တစ်
နေ့ကုန် လျှောက်လည်ခဲ့တော့
ခင်ထားအိမ်က သိသွားသေး
ထား”

“ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ ကိုကို
ခင်ထားက အလုပ်ဆင်းနေကျ
နတ်ပဲလေ”

“ခင်ထားရယ် စကားပြောခွင့်
ဆုန်း ကို ကြားချင်တယ်၊ ချစ်
ထယ်လို့ ပြောပါဦးလား”

“အံ့မာ သူတော်တော် လူ
ထည်ကျတယ်နော်၊ ဒီချစ်တယ်ဆို
တဲ့ စကားကြီးကို ခဏခဏ
ပြော ချင်ဘူး၊ ချစ်တာက
မီးစပ်ကပဲချစ် နေလို့မရဘူး၊
ထက်တွေ့လုပ်နိုင်မှ”

“ကိုကိုကတော့ နီးချင်လှပြီ
ခင်ထားရယ်၊ ကိုယ်က တစ်ခါမှ
ချည်းစားမထားခဲ့ဖူးဘူး၊ ခင်ထားနဲ့
မှ အရည်ပျော်နေရပြီ”

“ပိုပြန်ပြီနော်၊ သူက ခင်ထား
ကို ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အဖေ
အမေကိုတောင် အသိမပေးခဲ့ဘဲနဲ့”

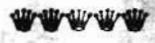
“ချစ်တာပေါ့၊ ချစ်လွန်းလို့
တကယ်ပဲမခွဲချင်တော့ဘူး၊ ခင်
ထား ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်မယ်
ဆိုရင် ခိုးပြေးကြမယ်လေ”

“တကယ်ရော ခိုးရဲလို့လား”

“ဟာ.....ခိုးပြေးတာကလွယ်
ပါတယ်၊ ကိုကိုမစွမ်းရင်တောင်
ကိုယ်တို့အစ်ကိုကြီး ကိုကျော်ကြီး
စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ သူကတကယ်
သဘောကောင်းတာ ခင်ထားရဲ့၊
တကယ်အားကိုးရတယ်၊ ခင်ထား
ဘက်က ခိုးတော့လို့ဆိုရင် ကိုကို
စီစဉ်လိုက်မယ်လေ”

“ခင်ထားလည်း ကိုကိုကိုချစ်
လို့၊ မခွဲနိုင်လို့ အခုဖုန်းဆက်ရတာ
ပဲပေါ့၊ တကယ်ခိုးပြေးမယ်ဆိုရင်
ချစ်သတ္တိ အပြည့်ရှိတယ် ကိုကို၊
တကယ်ပြောတာပါ”

ထိုအသံများကို ကိုကျော်ဆွေ
ဆက်နားမထောင်သင့်တော့ဟု နား
လည်မိ၍ တယ်လီဖုန်းကို ဖုန်းခွက်
ပေါ်သို့ အသာအယာ တင်ထား
လိုက်မိတော့သည်။ လူငယ်စဉ်က
ချစ်မေတ္တာပေါက်ကွဲမှုသံစဉ်တွင် သူ့
အခန်းကဏ္ဍကလည်း ပါရှိလာခဲ့၍
သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို သူချလိုက်
မိပါသည်။

“ကိုကျော်ကြီး ပို့မယ့်ပို့ ကူး
တို့ရောက်အောင်ပို့ဆိုတဲ့စကားရှိ
တယ်မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင် သောင်းထွန်း၊
မင်း ဘာပြောချင်ပြန်ရတာလဲ”

“ဟိုဗျာ ကျွန်တော် ခင်ထား
ကိုခိုးပြေးချင်နေပြီ၊ အဲဒါ ကိုကျော်
ကြီး ကူညီပေးဦး”

“ငါက ဘာလုပ်ပေးချဦးမှာလဲ
ကွ၊ မင်းတို့ ချစ်သူအဆင့်ရောက်
အောင်လည်း ငါဆောင်ရွက်ပေးပြီး
နေပြီ၊ ကျန်တာကတော့ မင်းဘာ
သာမင်းပဲ လုပ်တော့ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်ုပ်တို့

ဒီသညာက သဘောတူမှာမဟုတ်
သူက ကျွန်တော် ခိုးပြေးသွားပြီး
တော့မှပဲ အဆင်ပြေအောင် ပြော
ကြည့်မယ်ဗျာ။ ကိုကျော်ကြီး ခိုးပြေး
လို့ရအောင်ပဲ စီစဉ်ပေး။ ငွေကုန်
ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ။ ကျွန်
တော် ကြိုထုတ်ပေးမယ်”

“ဒါဆို မင်းခိုးပြေးသွားရမယ့်
နေရာ ရှိနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း။ အဲဒါလည်း ကို
ကျော်ကြီးပဲလုပ်ပေး
လေ”

“ခိုးပြေးမယ့်
ကားကိုရော စီစဉ်
ပြီးပြီလား”

“ကားစီစဉ်ရင်
လူပိုသိကုန် မယ်ဗျာ။
ကျွန်တော်စဉ်းစားထား
တာ တစ်ခုရှိတယ်။
ခင်ထားကို ကိုကျော်
ကြီး သွားခေါ်လာခဲ့
ပေး။ ပြီးမှ ကျွန်
တော်က လှိုင်သာယာ

ကို စီစဉ်ခဲ့လိုက်ဗျာ။ အဲဒီမှာ
ကျွန်တော်တို့ တစ်ညနှစ်ည တည်း
နေကြမယ်”

“ငါက ခိုးပြေးရတာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါ့အလုပ်တွေချည်းပဲ
များမနေဘူးလားကွ။ မင်းဟာက
တော်တော်လေးကို လွန်မနေဘူး
လား”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ဗျာ။
ပို့မယ့်ပို့ ကျတော်ရောက်အောင်ပို့ပါ

(၁)ထိပ်က စောင့်ပေးမယ်။ အဲဒီမှာ
ကျွန်တော် တို့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်ကို အယောင်ပြခေါ်
ထားရမှာ။ ကို ကျော်ကြီးဆိုင်ကယ်
နောက် လိုက်သွားတယ်ဆိုရင်
သူကယ့်တယ်လေး။ ဒီတော့
ကိုကျော်ကြီး အပီအပြင်ဖြစ်တဲ့ ခြံ
တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်တစ်လုံး

လို့”

ကိုကျော်ဆွေအတွက်ပထမ
အစီအစဉ်က ရိုဒေါင်တွင် လုံခြုံ
ရေးလုပ်သူ လူပျိုကြီး ဖိုးဌေးအိမ်
ရှိရာ ရပ်ကွက်သို့ အခေါက်ခေါက်

အခါခါ သွားခဲ့ရခြင်းပင်။ ထိုရပ်
ကွက်ထဲမှ ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့
ကိုလည်း လက်ဖက်ရည်တိုက်ခြင်း
ဖြင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းနေသူဖြစ်
အောင်စည်းရုံး ရေးဆင်းခဲ့ပြီး ရပ်
ကွက်သားတစ်ဦး ဖြစ်လာအောင်
နေပြခဲ့သည်။

ထိုလူပျိုကြီး ဖိုးဌေး၏ အိမ်
နီးချင်း အသိမိတ်ဆွေများက
ခေါက် ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော်
ပေါက်စီ၊ လက်ဖက်
ရည်တို့ဝယ်ပေးပြီး
အရေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်
လာခဲ့လျှင်သူ့ ဘက်
စေရန် သိမ်းသွင်းထား
ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်
သည်။ လူပျိုကြီး
အနေဖြင့် ညစောင့်
တာဝန် ကျလျှင်
အိမ်ပိတ်ထားခဲ့
ရုံသည်။ ထို အချက်
ကိုသိသော ကိုကျော်
ဆွေက သောင်းထွန်း

နှင့် ခင်ထားတို့ ခိုးရာလိုက်ပြေး
ခဲ့လျှင် အဆင်ပြေစေရန် စီစဉ်ပေး
ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သည်လိုနှင့် အားလုံးကို ခြံ
ဆင်တိုင်ပင်မှုပြုထားခဲ့ပြီး စီမံကိန်း
ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်
လိုက်သည်။

ခင်ထားနှင့်သောင်းထွန်း

ဆုရပ်တစ်နေရာစီမှ နှစ်ခေါက်ခေါ်
သူ သယ်ဆောင်ပေးခဲ့ကာ လူပျို
ကြီးအိမ်သို့ ပို့ဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။
သူ့နေအိမ်နှင့်ပိုနီးသော ခင်ထားကို
ဆယ်အစီအစဉ်အတိုင်း ဆိုင်ကယ်
ဆီခေါ်တင်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက်
ထိုင်သာယာရုံ လူပျိုကြီးအိမ်သို့
ရောက်ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။
အချိန်က ည ၉ နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်ရာ ဘေးအိမ်မှ လူတချို့ကို
သူ အသိပေးခဲ့ပြီးမှ ခင်ထားကို
အား ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်ကယ်နှင့်တစ်ခေါက်ပြန်
သွက်ခဲ့ပြီး လှိုင်သာယာ (၁)ထိပ်
ဆင်းဆုံကို သူ့ရောက်ရှိသည်။ ဇာ
နာရီစောင့်မည်ဟု မှာကြားခဲ့
ဆော်လည်း ဇာ ၄၅ အထိ လူရိပ်
သူ့ယောင်ကိုပင် မတွေ့ရ။ သူထပ်
စောင့်နိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေး

တယ်လီဖုန်းဆက်ရသည့် အိမ်တစ်
လုံးမှ ဆောင်းထွန်းမိတမ္ပားအိမ်သို့
အရောက်ပေါ် ဖုန်းဆက်သွယ်လိုက်ရ
သည်။

“ဟယ်လို... ဆောင်းထွန်းနဲ့
ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟေ့... မင်း မောင်ကျော်
ဆွေစားဟေ့”

တစ်ဇက်က သူ့ဈေးအသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်
တော် — ကုမ္ပဏီက ကျော်ဆွေ
ပါ”

“မင်းညီ အိမ်မှာမရှိဘူးကွ
ဒီ နေ့ညနေပဲ သူ့အမေက
မန္တလေးကို လိုက်ပို့မယ့်လူနဲ့ ထည့်
ပေးလိုက်ပြီ ဒီကောင် ဘာတွေ့ရင်
ထားသလဲ မသိဘူးကွာ၊ ရည်းစား
တွေ့အာတွေ့စားတယ်လို့ပြော

တယ်၊ သူ့သားကို စိတ်မချလိုဆို
ပြီး အိမ်ရောက်နေတဲ့ ငါ့ညီဝမ်းကွဲ
တစ်ယောက်နဲ့အတူ သွားခိုင်းလိုက်
တာ၊ မင်း တခြားဘာပြောစရာရှိ
လို့လဲ”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်
ကဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စပါ အစ်ကို”

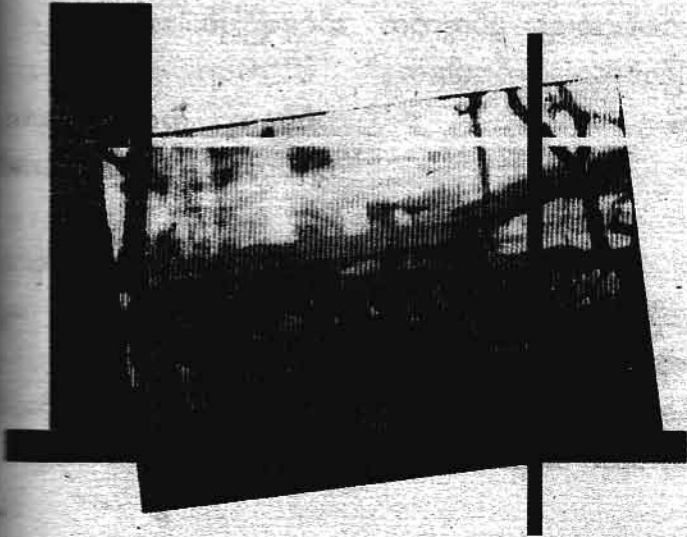
“အေးကွာ၊ အခု အိမ်မှာမရှိ
ဘူး၊ နောက်တော့မှ မင်းညီနဲ့တွေ့
မှ ပြောလိုက်ပေါ့၊ ရတယ်မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ဒါပဲ
နော်”

ဖြေကြားသံအဆုံး စိတ်ပျက်
လက်ပျက်နှင့်ပင် တယ်လီဖုန်းကို
ဖုန်းခွက်ပေါ် ပြန်ချထားလိုက်ရ
သည်။

“ညီမရေ...ဖုန်းဖိုးဘယ်
လောက်လဲ”

သူလှမ်းမေးလိုက်ပြီး ကျသင့်
ငွေကိုထုတ်ရှင်းပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်
သည်။ ဘာမှမထူးတော့ပြီဆို ဆိုင်
ကယ်ပေါ်ပြန်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ခင်
ထားရှိရာ တဲအိမ်သို့ ဦးတည်လိုက်
သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးခဲ့ရင်း ခေါင်း
ရှုပ်ခံ၍ စသီးစားခဲ့မိရာမှ ခင်ထား
ရှိရာ တဲအိမ်ဆီသို့ ဦးစွာမသွား
တော့ဘဲ ဆယ်အိမ်မှူး ကိုဝင်း
ကြည်အိမ်သို့ အရင်ဝင်ခဲ့လိုက်ဖြစ်
သည်။ ထိုဆယ်အိမ်မှူးနှင့် အနီး
စပ်ဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်

မှာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သည်လိုနှင့် အချိန်က ဘာ နာရီနီးနီး ရောက်ခဲ့ ရပေပြီ။

ဆိုင်ကယ်နှင့်ပင့် ခင်ထားကို ထားပစ်ခဲ့ရသောတံသို့ သူပြန် ရောက် ခဲ့ သည်။ ခင် ထားက သောင်းထွန်းကိုမတွေ့ရ၍ မျက်နှာ ပျက်သွားရသည်။

“ဦးကျော်ကြီး ကိုကိုပါမလာ ဘူးလား”

“အေးဟာ၊ သူနဲ့ချိန်းထားတဲ့ နေရာမှာ မတွေ့ရဘူး။ သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း မရှိ ဘူးတဲ့”

“ဟယ်.....ဒါဆို သမီးဘယ် လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ အဝတ်အစားထုပ် တွေလည်း ယူလာခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ဦး ကျော်သူငယ်ချင်း သမီးကို သစ္စာ ဖောက်ပြီလားမသိဘူး”

“မ.....မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ၊ ငါ ကောင်းသလို စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ကိုကျော်ဆွေ၏ အကြံဉာဏ် တို့က ထပ်မံထုတ်နုတ်ယူရန်မကျန် ရှိတော့ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ အကြံ အိုက်နေရသော်လည်း ဟန်ကိုယ့် ဖို့ဆိုသလို အိမ်နီးချင်း ကိုယ့်ထွေး ကို အဖော်လုပ် လက်ဖက်ရည် ကြမ်းသောက်ရင်း တိုင်ပင်နေစဉ်..

“အိမ်ရှင်တို့.....ဧည့်စာရင်း

စစ်ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

တစ်အိမ်တက်ဆင်း ဧည့်စာ ရင်းလိုက်ကောက်နေသောအဖွဲ့က ပြဿနာနှင့် တည်တည်ဝင် တိုးလေသည်။ လူပျိုကြီးအိမ်၌ ဧည့်စာရင်းမရှိသည့် တစ်မိမိကို ကျော်ဆွေနှင့် ခင်ထား တို့ကို ရဲစခန်းအချုပ်ဆီ ခေါ် ဆောင်စစ်ဆေးရန် ရပ်ကွက်က လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရပါတော့ သည်။

လှိုင်သာယာရဲစခန်းတွင် ခင် ထားကို ရဲအုပ်တစ်ယောက်က သီး ခြားစစ်မေးမူပြုခဲ့သည်။ ကိုကျော် ဆွေကိုလည်း အခြားတာဝန်ရှိသူ

တာဝန်မှူးတစ်ယောက်က မေး ပြန်းခဲ့ပါသည်။

ခင်ထားက ဆိုင်ကယ်နှင့်လူ ကြီး သူ့အား အလိုမတူပါဘဲ ခေါ် ဆောင်လာခဲ့၍ လိုက်ပါခဲ့ရသည်ဟု ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုအချက်နှင့် ပင် ကိုကျော်ဆွေအား ဖမ်းဆီးချုပ် နောင်ထားရန် အကြောင်းတိုက် ဆိုင်ခဲ့ရပြီဖြစ်ပါသည်။

“ကဲဗျာ.....ထားပါတော့ တစ်ခုတော့ အကူအညီပေးပုံ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခဏလောက် တော့ ပြောခွင့်ပေးပါဗျာ”

ရဲစခန်းတာဝန်ရှိသူက ရုံးထဲ တယ်လီဖုန်းကို သူ့အနီးသို့ ရွှေ ပေးလိုက်သည်။

ကိုကျော်ဆွေ ဦးစွာသူ့ကို ကို လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟေ့.....အခုပြောနေတာ ဝင်းထိန်လား”

“ဟာ.....ဟုတ်တယ် ကို ကျော်ကြီး၊ ပြော.....”

“ဟေ့ကောင် ဝင်းထိန်၊ ငါ အခု လှိုင်သာယာအချုပ်ထဲရောက် နေရတယ်ကွာ၊ မင်းသောင်းထွန်း ကိစ္စလည်း သိပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်၊ မင်း မမသက်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေး၊ အခု ရဲစခန်းအချုပ်မှာ ငါအဖမ်းခံ ထားရတယ်လို့ပြော၊ သောင်းထွန်း နဲ့ သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း လည်း မင်းမမသက် နားလည် အောင် ရှင်းပြပေးနော်၊ ရမလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကိုကျော် ကြီး၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး အန် တီသက်နဲ့ဆက်သွယ်လိုက်ပါ့မယ်”

တယ်လီဖုန်းပြန်ချပြီးသည်နှင့် ကိုကျော်ဆွေက တာဝန်ကျရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ.....ဆရာတို့ တာဝန်ရှိ တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြပါတော့”

သည်လိုနှင့် အချုပ်ခန်းထဲက မသက်သာဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတို့ကို ကိုကျော်ဆွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရင်း တစ် နာရီကျော်ကျော် ကြာသွားခဲ့သည်။ ဇနီးသည် ဆရာမ ဒေါ်ခင်အေး သက် ရဲစခန်းရုံးခန်းထဲ ဝင်ရောက် သွားသည်ကို သူ သံတိုင်ကြားထဲ က ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ နာရီ

နိုသည်ဆရာမ၏
ပြိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်လှစွာ
ပြောင်ချမ်းကြွန်း
ကိုတော်ဆွေတစ်ယောက်
ထောင်နန်းမပံ့ခဲ့ရဘဲ
နှစ်နှစ်နန်းသာ
အချုပ်ထဲနေခဲ့ရလေသည်။
မိတ်ထဲတ
ဖိုးသည်ဆရာမကို.....

ဝက်ခန့် ကြာမြင့်မည်ဟု ထင်ရ သည်။ မကြာခင်မှာပင် အချုပ်ခန်း တံခါး လာရောက်ခွင့်သူက.....

“ဦးကျော်ဆွေ၊ အထဲစာထွက် လို့ရပါပြီ”

သူ အချုပ်ခန်းတံခါးငယ်မှ ခေါင်းငုံ့ရင်း ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“အစ်ကို၊ အစ်ကိုဇနီး၊ ရုံးခန်း ထဲမှာစောင့်နေတယ်၊ သွားလိုက်ပါ ဦး”

ရုံးခန်းထဲထိုင်နေသော ဇနီး သည် ဒေါ်ခင်အေးသက်ကို ကို ကျော်ဆွေ မသက်သာလှစွာသော မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ကြည့်လိုက်ပါ သည်။

“ကဲ.....ဦးလူတတ်ကြီးလေး ရှင် ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ ခင်မိတ်၊

က ကျွန်မတပည့်ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ဒီကလေးက ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က လှိုင်သာယာ အထက(၁)က ထွက်တဲ့ကျောင်းသူပါ။ အခု ကျွန်မသူနဲ့ အချေအတင် ညှိထားပြီးပြီ။ စိတ်ညစ်လို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားအိပ်မလို့လုပ်နေရင်း ဆရာမနဲ့တွေ့လို့ ပြန်လာပို့တာပါဆိုပြီး သူ့အိမ်လိုက်ပို့လိုက်မယ်လေ။ သူ့အတွက် နစ်နာကြေးလည်း ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်လို့ သီးသန့်ပြောထားလိုက်တယ်။ ရှင်နော် ကျွန်မ ဆရာမဖြစ်နေလို့ သက်သာတယ်မှတ်၊ ဟုန်း.....”

ဇနီးသည် ဆရာမ၏ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်လှစွာ ဖြေရှင်းခဲ့မှုကြောင့် ကိုကျော်ဆွေတစ်ယောက် ထောင်နန်းမစံခဲ့ရဘဲ နစ်နာရီခန့်သာ အချုပ်ထဲနေခဲ့ရပေသည်။ စိတ်ထဲက ဇနီးသည်ဆရာမကို ဝမ်းစွေ ဝမ်းစွေ ဝမ်းဝမ်းစွေ လုပ်လိုက်မိတော့သည်။

အချိန်က ည (၉)နာရီကျော် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကယ်အသံလည်းကြားရသည်။ စက်ရပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ရောက်လာသည်ကိုလည်း ဒေါ်ခင်

အေးသက် သိရှိပါသည်။ ဂိုဒေါင်မန်နေဂျာကြီး ကိုကျော်ဆွေက ဧည့်သည်နှင့် စကားပြောနေသော ဇနီးသည်ကို မည်သို့မျှမပြောဘဲ

မီးဖိုချောင်ခန်းထဲ ကုပ်ကုပ်လေးဝင်ရောက်သွားလိုက်သည်။

“ဟေ့.....မသက်၊ ကိုကျော်ဆွေ ထမင်းပြန်စားတာထင်တယ်။ သွားခူးခပ်ပေးလိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်တယ် မကြူ။ သူ့အကြောင်း သူသိတယ်၊ သူ့ဘာသာ ခူးခပ်စားလိမ့်မယ်၊ သူ့မှာက မိဘပေးတဲ့အသက် မရှိတော့ဘူး။ ဒီကသက် ကယ်တင်ပေးထားတဲ့ အသက်ပဲရှိတော့တာလေ။ အခု ဧည့်သည်ကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးစမ်းပါလို့ဆိုရင်တောင် သူဖျော်လာပေးမှာ၊ မင်းတို့နဲ့လောင်းမလား”

“အံ့မယ်.....ငါ့သူငယ်ချင်းက တယ်ပိုင်တာပဲ၊ နောက်ဆို နင့်ဆီမှာ သင်တန်းတက်ရမယ်ထင်တယ်”

ထိုစကားသံများကို ကိုကျော်ဆွေ ကြားနေရသော်လည်း ကြောင်အိမ်ထဲရှိနေသော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို သူ့ဘာသာသူ ထုတ်ယူခူးခပ် စားနေလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်၏ ပန်းကန်ဆေးလှေထဲရှိနေသော စားသောက်ပြီးစီးသမျှ ပန်းကန်များလည်း ဆေးကြောရမည်ဟု အထူးတာဝန်ပေးထားခဲ့ပြန်သော ဆရာမအမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သော ဂိုဒေါင်မန်နေဂျာကြီး၏ဘာသာ ကျိန်စာမိနေသည်လား ထင်စရာရှိနေသည်။

ကိုမိုး (ချစ်သူ)

www.burmeseclassic.com

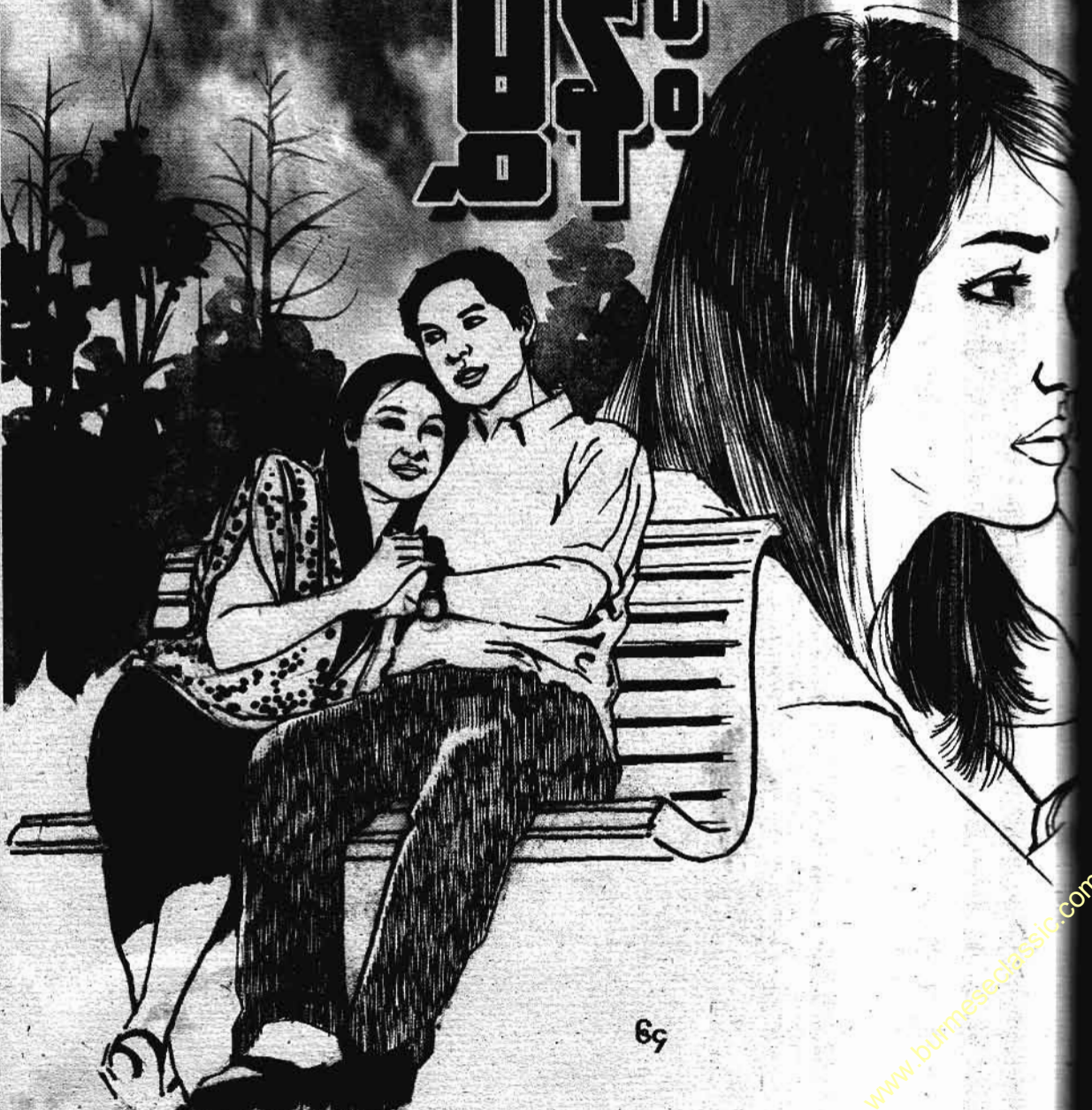
လိုတာထက်လွှာပျင်ပျင်
 သုံးစွဲချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ..
 စားနေကျ ကြောင်ဖားတွေက
 ငွေ, လက်ဆောင် , စကားလုံးလှလှတွေနဲ့
 ထောက်ပံ့ချောက်ပံ့ပြီး ...
 အသိကိုစား , အသားကိုမျှပြီးထောင့်
 ဘီးတယ်ဆိုပြီး တွေးထုတ်တတ်တာ
 သိရဲ့လား ...

ဖောင့်သာမန် (ဦးတုန်း)

မိန်းမ

မွန်း

မောင်သာမန် (ပီးကုန်း)

မွန်းသည် အဝေးသင်နောက် ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲပြီး၍ ပဲခူးမှ ပြန် ဘည်ရောက်ရှိလာ၏။ ပင်ပန်းနွမ်း နယ်၍နေသောမွန်းကို မမေ့က သူမ စာလိုသည်များကို သက္ကလဈေးသို့ သွား၍ ဝယ်ယူချက်ပြုတ်နေခဲ့၏။ စာမေးပွဲဖြေနိုင်သည်ဟူသော မွန်း အံ့ကောင်းကြောင့် မမေ့ ပီတိဖြစ် ဆုံး ရှိနေခဲ့၏။

မိဘများမရှိကြတော့သည့် သူ ငိုညိုအစ်မသည် ချစ်ခင်စွာ နေ ဆိုင်ကြပြီး ညီမငယ်မွန်းအတွက် မမေ့က အိမ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချ ထုတ် ကျောင်းထားပေးခဲ့၏။ လိမ္မာ ဆုခြားရှိ၍ တတ်သိနားလည်သော ညီမလေး မွန်း ယခုကဲ့သို့ ဘွဲ့ကြို စာမေးပွဲ ဖြေဆိုနိုင်သည်ဆို၍ မမေ့ က ပျော်မဆုံးဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မမေ့၏အိမ်ဆိုင်လေးသည် ရောင်းကောင်းလှ၏။ မမေ့တို့ နေ ဆိုင်သောရွာသည် အိမ်ကြီးရခိုင်

ပေါများ၍ သက္ကလနှင့်လည်း သိပ် မဝေးလှ။ ခရမ်း။ သုံးခွနှင့် ပဲခူး ဆက်သွယ်သော လမ်းမနံဘေး မလှမ်းမကမ်း၌ရှိ၏။ ဆိုင်မှရသော ငွေကြေး။ ပဲ။ စပါးရင်းနှီး၍ရသော ငွေကြေးတို့ဖြင့် ညီမငယ် မွန်းကို ကျောင်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မကြာ မီ ဘွဲ့ရရှိတော့မည့် မွန်းအတွက် မမေ့ ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေ၏။ မမေ့၏ ကုန်စုံဆိုင်လေးသည်

ရောင်းကုန်လျော့နည်းနေမှုကြောင့် နီးစပ်ရာ သက္ကလသို့ ကုန်သွား ဝယ်ရမည်ဖြစ်၏။ ယခင်အခါများ က မွန်းတစ်ယောက် ပဲခူးတွင် သင်တန်းတက်နေခိုက် ပဲခူးသို့ တက်၍ ကုန်ချိန်ဖြစ်ခဲ့၏။ အများ အားဖြင့် မမေ့ ကုန်ချိန်သည်က သနပ်ပင်တွင်ဖြစ်၏။ ယနေ့တော့ ညီမငယ်မွန်းအား အနီးကပ်ပြုစု၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လိုသဖြင့် သက္ကလ ၌ ကုန်ချိန်ဖြစ်ခဲ့၏။

ကိုယ်လက်မအိမ်သာရှိလှ သော မွန်းမှာ အိပ်ရာထက်ဝယ် ထူးကာလိုမ့် ကာဖြင့် ရှိနေခိုက် အခန်းထဲသို့ မမေ့ဝင်လာ၏။

“ညီမလေး မွန်း.....နေမြင့် လူဦးကွယ်၊ ထတော့လေ၊ ညီမ လေးကြိုက်တဲ့ ကကတစ်ဆီပြန် ချက်ထားတယ်၊ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဆီထမင်းရှိတယ်၊ မမေ့ သက္ကလ ဈေးကို ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ မနက် စာစားရင်း ဆိုင်ကိုကြည့်ထားလိုက် နော်”

မျက်ကွင်းညို၍ နဖူးဆံစလေးများ ခြောက်သယောင်ရှိနေသော မွန်းအား မမမူက ငေးကြည့်လိုက်ပြီး စိုးရိမ်သောအသံဖြင့်.....

“ညီမလေး.....နေကောင်းလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် မမရယ်၊ စာမေးပွဲဖြေရတာ နည်းနည်းပင် ပန်းသွားလို့ပါ”

မမမူက သက်ပြင်းပူကိုမှတ်ထုတ်ရင်းပြောသည်။

“ကဲ...မမမူ ဈေးသွားတော့မယ်၊ ညီမလေး ဘာမှာစရာရှိသေးလဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး မမမူ”

မမမူတစ်ယောက် ဈေးသို့ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ မွန်းလည်း အိပ်ရာမှ မထချင်ထချင် ထလိုက်ရ၏။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ကပြင်မှ ရုတ်တရက်ထလိုက်ရာ မွန်းတစ်ယောက် မှူးခနဲ ခိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရသေး၏။ ယင်းနောက် မည်မည်ရရ စားသောက်လိုခြင်းမရှိသေးသဖြင့် အိမ်နှင့်တွဲလျက် ဆိုင်ရှိကုလားထိုင်တွင်ထိုင်နေလိုက်၏။

မိမိ ကျောင်းပညာသင်ကြားနိုင်ရေးအတွက် တစ်ဦးတည်းသော

အစ်မဖြစ်သူ ပျာယာခတ်မျှ အလုပ် လုပ်နေရ၏။ မိမိသည် စာကြိုးစား သည်မှန်သော်လည်း ဘယ်အတွက် စာကြိုးစားသည်ကို မွန်းတစ် ယောက် မိမိကိုယ်မိမိ မဝေခွဲနိုင်။ မမမူသည်ကား သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ညီမဖြစ်သူ ပညာ ရေးဖြောင့်ဖြူးစေရန် ရှာဖွေကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ယနေ့ မိမိပြုမူမိသော ဖြစ်ရပ်များသည် ကျေးဇူးရှင် မမမူအားကျေးဇူး ဆပ်ရာမရောက်သဖြင့် မွန်းတစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများစွာဖြင့် လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ရ၏။ နောင်တလည်း ရနေမိ၏။ မမမူ၏ ကျေးဇူးသည် မွန်းအတွက် ဆပ်၍ မကုန်နိုင်။ ပို၍ဆိုးသည်က ဘယ်သူမပြု မိမိမူကိုစွ။ ထိုကိစ္စသာ မမမူ သိခဲ့ပါက တက်၍သေမည်

လား မပြောတတ်။

ပြောမည်သာပြောရသည်။ မွန်းခန္ဓာကိုယ်တွင် ကပ်ငြိနေသည်ကိစ္စသည် လူတွင်ပါလိမ့်နားကျား ကိုက်ခံရတတ်ဖြစ်ရပ်။ မောင့်ကိုပဲခံချပြီး အပြစ်ပြော၍မပေးမွန်းကိုယ်တိုင်လည်းပေးသည်ကိုး။

ယေဘုယျအားဖြင့် မောင်၏ တစ်စွတ်ထံ

နိုင်မှုကြောင့်ဟု ပြောနိုင်သော်လည်း ကိုယ်က ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ပါမည်သို့မျှမဖြစ်။- မွန်းကိုယ်တိုင် ခွင့်လွှတ်ခြင်းကြောင့် မမေ့လင့်သော ပြဿနာသည် ဝေးရီးနီးလာခွဲခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဤတစ်ယောက်တိတ်တခိုး မျက်ရကျရသည်မှာ တစ်ကြိမ် တစ်မကတော့။ နေ့စဉ်ရက်ဆီဆိုသလို ဖြစ်နေရ၏။

တစ်ခုတော့ ဖြေသိမ့်စရာမရှိ၏။ သည်ရက်အတွင်း မွန်းထံ ယောက် ကသီလင်တ စိတ်ဆူမရောက်ရလေအောင် မောင်ထံ ယောက် မိဘများကို ခေါ်လာကြောင်းလမ်းမည်ဟုဆို၏။ မေးထားသော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် နှစ်ဦးခွဲနေရတတ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ ပဲခံ

www.burmeseclassic.com

မြန်မာသည်မှာ ရက်ပိုင်းပင်ရှိ
သေးသော်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့် ပြဿနာအပေါ် မွန်းရင်ဆိုင်
နည်းကို ထိတ် လန့်နေ၏။ တုန်
သွပ်နေ၏။ ကြောက်ရွံ့နေ၏။

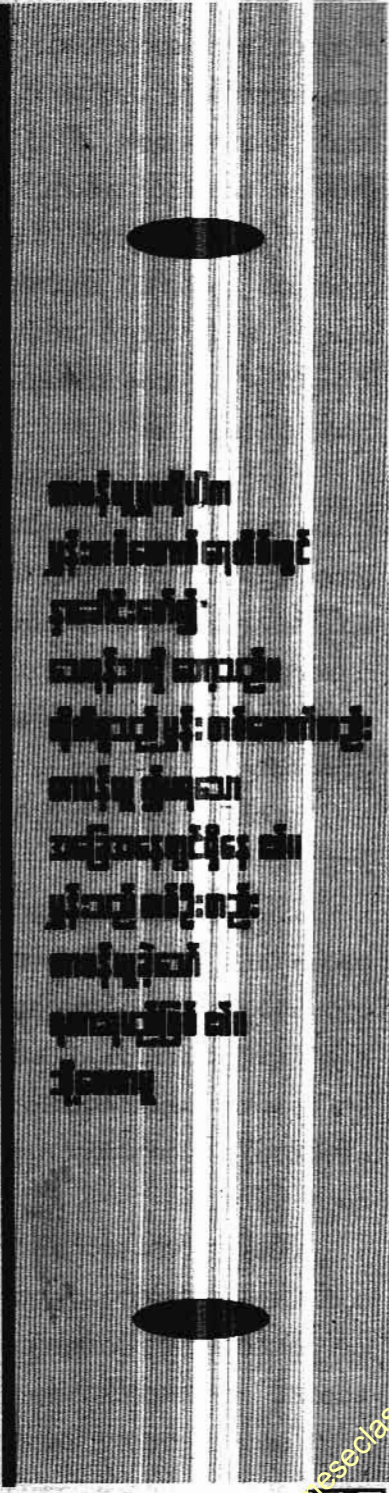
မောင်နှင့်မွန်း တွေ့ဆုံခဲ့ရ
သည့် နှောင်းဖြစ်ဟောင်းလေးများ
တို့ တွေးတောရင်း ကြည်နူးရ
သကဲ့သို့ မွန်းတို့ချစ်သူနှစ်ဦး၏
အသိစိတ်ပြယ်လွင့်မှုပြဿနာသည်
အမှန်တကယ် ဆိုက်ရောက်လာ
သည့်အခါတွင် ရင်ခုန်မှုများ ပျက်
ပြယ်၍ ထိတ်လန့်မှုများ ကြုံတွေ့
ခဲ့ရ၏။ မောင်နှင့်မွန်းတို့၏ဖြစ်ရပ်ကို
မြန်ပြောင်းစဉ်းစားရင်း မွန်းတစ်
သောက် ရသမျှစုံ ခံစားနေရပေ
၏။ လွမ်းဆွတ်နေရ၏။ သတိရ
သင်းတနေရ၏။

မဖြစ်မနေ မောင်နှင့်တွေ့ဆုံ
နိုင်ပင်ရမည့်အခြေပို့ မွန်း မောင်
တို့ ဝန်းဖြင့်ချိန်းလိုက်ရ၏။ သည်
နောက် မောင်နှင့် ဆုံ နေကျ
အောင်းရှေ့ယူကလစ်ပင်တန်း
အောက်ရှိ ခုံတန်းလျားလေး
အောက်တွင် မောင်အလာကို မွန်း
အောင် နေမိ၏။ သည်အချိန်
သည်ကာလသည် မောင်ရောမွန်း
နှစ်ဦး နောက်ဆုံးနှစ်စာ မေးပွဲအတွက်

အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ဖြစ်ပါ၏။
သို့သော်သည်ထက်ပို၍ အရေး
ကြီးသည်က မွန်း၏အရှက်နှင့်
ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဖြစ်နေ၏။
မောင်သာ တာဝန်ယူမှုမရှိပါက
မွန်းတစ်ယောက်ရေတိမ်တွင်
နာခေါင်းဖော်၍ သေရန်သာရှိ
တော့သည်။ ထိုကိစ္စသည် မွန်း
တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူ
၍မရသော အခြေအနေတွင်ရှိနေ
၏။ မွန်းသည် တစ်ဦးတည်း
တာဝန်ယူခဲ့သော်ရကားရမည်ဖြစ်
၏။ သို့စေကာမူ ပတ်ဝန်းကျင်၏
တံတွေးခွက်တွင် ပက်လက်မျော
ရမည့်ကိန်းဆိုက်မည်သာ။ မွန်း၌
ဖြစ်နေသော ပြဿနာသည်ကား
မောင်သာလျှင် အဓိကအခန်း
ကဏ္ဍတွင် ပါဝင်နေခြင်းကြောင့်
မောင်အလာကိုစောင့်မျှော်နေ
ခြင်းဖြစ်၏။

မွန်းနှင့်မောင် ချစ်ရည်တူ
သည့် ကာလသည် အဝေးသင်
ပထမနှစ်၏ နှစ်လယ်မှ စတင်
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ မောင်သည်
မွန်းကိုချစ်သကဲ့သို့ မွန်းသည်
လည်းမောင်ကို အသည်းအသက်
နှင့်အတူချစ်ပါ၏။ စာသင်ချိန်
ကာလအတွင်း မွန်းတစ်ယောက်
မောင်နှင့်အတူ ရွှေမော်မော် ဘုရား
ကြီးတွင် သစ္စာတိုင်တည်ခဲ့ကြ၏။
ရွှေသာလျောင်း၊ မဟာစေတီ

အမျိုးမျိုးပါ
ပျော်စရာအဖြစ်နှင့်
ပျော်စရာ
အမျိုးမျိုးပါ
အမျိုးမျိုးပါ
အမျိုးမျိုးပါ
အမျိုးမျိုးပါ
အမျိုးမျိုးပါ
အမျိုးမျိုးပါ
အမျိုးမျိုးပါ
အမျိုးမျိုးပါ

တို့တွင်လည်း ခြေရာထပ်သကဲ့သို့ ကမ္ဘောသောဒီနန်း တော်ရာသို့ လည်း ရောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ မိုးမမြင်၊ လေမမြင် နှစ်ကိုယ် ကြင်နာခြင်း၏ နောက်ပိုင်း ကာလတွင် တူနှစ်ကိုယ် တည်းခို ခန်းတွင် နားချိကြလျက် ထိခဲ၊ ငြိခဲ့ခြင်းဖြင့် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။

သို့ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြဿနာအား နှစ်ကိုယ်တူဖြေရှင်း မှသာ အကောင်းဆုံးအဖြေထွက် မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခုံတန်း လျားလေးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း မွန်းတစ် ယောက် မောင့်ကို စောင့်မျှော်နေ ခြင်းဖြစ်၏။

“မောင်ကလည်း ကြာလိုက် တာနော်”

လေပြည့်နုလေးများ ဖျန်းပက် နေလင့်ကစား မွန်း၏နုလုံးသားထဲ တွင် စိုးရိမ်မှုဒီဂရီများ မြင့်တက်နေ ရ၏။ မည်သို့သော အခက်အခဲ များ ရှိနေပါစေ မောင်တစ်ယောက် မွန်းရှိရာသို့ ရောက်အောင်လာ ရမည် ဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ မောင်သည် သူ၏ CANBO-125 ဆိုင်ကယ်လေး ဖြင့် မွန်းထိုင်နေသော ခုံတန်းလျား နံဘေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

“စောင့်လိုက်ရတာ မောင် ရယ်၊ မောင်လာမှလာပါ့မလားလို့

မွန်း စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

မောင်က ပြုံးရွှင်လျက်.....

“လာရမှာပေါ့ မွန်းရယ်၊ မွန်း ခေါ်ရင် ဘယ်တုန်းက မောင်မလာ တာရှိလို့လဲကွာ၊ ကဲ...ပြော၊ မွန်း မှာ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ”

မွန်းသည် သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်ပြီး မောင့်အား စူးစိုက်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“မောင့်ကို မွန်းတွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်းက မွန်းတစ်ဦးတည်းရဲ့ အခက်အခဲတင်မဟုတ်ဘူး မောင်၊

မွန်းအခက်အခဲက မောင့်အခက် အခဲလို့ ပြောလို့ရတယ် မောင်၊ မွန်း.....မွန်းမှာလေ မောင်နဲ့ပတ် သက်တဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

မောင်၏အပြုံးများ ပျောက် ကွယ်သွား၏။ မွန်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ မွန်း၏စိုက်ကလေး အား ဝှံ့ကြည့်လိုက်ဖြင့် အံ့အားသင့် နေ၏။ မွန်းသည် ခေါင်းကိုငုံ့လျက် ပင့်သက်ရှိုက်နေ၏။ မောင်သည် အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးနောက် ပြန်လည်ပြုံးရွှင်လာ၏။

“ကိုယ်ဝန်ရှိတော့လည်း ဘာ ဖြစ်သလဲကွာ၊ ဒီကိစ္စကို မွန်း စီ ရိမ်နေတာလား၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ဖူး အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ အ ဖြေမယ့် ဖိုင်နယ်စာမေးပွဲကြီးပြီးတ နဲ့ မောင့်မိဘတွေ ခေါ်လာပြီး စ စပ်ကြောင်းလမ်း လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား?”

မောင်၏ပြောစကားကြောင့် မွန်း တဒက် စိတ်သက်သာလာ သွားပါ၏။ မောင်သည် ပဲခူးမြို့သို့ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အငြိမ်းစား တို တရားသူကြီး ဦးဘကောင်းနှင့် ပွဲစား ဒေါ်နင်းသက်တို့၏ အ လွန်မှမွေးဖွားသော သားတစ် ဖြစ်၏။ မောင်၏မိဘများသာ မောင့်ကို လွန်စွာချစ်ကြ၏။ မောင်က ဒါဆိုပါလျှင် သူ၏မိဘများ မောင့်အကြိုက် ဒါပင်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ည်းဆိုသော် မောင့်မိဘများက
ဆင့်ကို အလိုလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။
ဒို့ကြောင့်ပင် မွန်းတစ်ယောက်
ဆင့်ကိုယုံကြည်ခဲ့ပါ၏။

“ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ် မွန်းမှာ
မိဘတွေမရှိပေမယ့် အုပ်ထိန်း
သူ အစ်မ ရှိသေးတော့ အချိန်
ဆိုင်ခင် အစ်မသိသွားရင် မွန်း
ဆက်တွေ့လိမ့်မယ် မောင်၊ အဲဒါ
ကိုတော့ မွန်းကြောက်တယ်၊ မွန်း
ကို အခုအချိန်ထိ ပညာသင်ပေး
နေတာ မွန်းရဲ့အစ်မ မမမူပါ
ဆောင်၊ သူ့ရဲ့အပြုစုမခံရအောင်
ဆောင် မွန်းတို့ရွာကို အချိန်မီ
လာပါ မောင်၊ မွန်းဆက်
ဆက်စောင့် နေပါ့ မယ်
နော်”

မည်သို့ဆိုစေ စာမေးပွဲ
ပြီး၍ မွန်းရွာသို့ပြန်ရောက်
ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မောင်နှင့်
ဆောင်မိဘများအလာကို
ဆောင်မျှော်ရင်းမှ မမမူ မသိ၊
ဆိုင်မိစေရန် သိုသိုသိပ်သိပ်
နေပြရဦး မည်ဖြစ်သည်။
ဆိုသော်.....

ယခုတလော စာမေးပွဲ
ပြီး၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်နေ
သော မွန်းသည် ယခင်ကနှင့်မတူ

တစ်မူထူးခြားနေသည်ဟု မမမူ
ထင်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်
မမမူကို မွန်းတစ်ယောက် နောက်
ပြောင်ကျီစယ်နေ ကျဖြစ်သော်
လည်း ယခုမိန်းကလေးတို့ကူ၍
ရွှေပေးမရပ်စ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ သက်
ဝင်လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့လျက်ရှိ၏။
တစ်ခါတစ်ရံ ဘွဲ့ရခါနီး အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်၏ အိုက်တင်
များလာဟု မမမူ မတွေ့ တတ်
တွေ့တတ်တွေ့ခဲ့၏။ ထိုသို့ ကူ၍
ရတော့လည်း တစ်မျိုး ကောင်း

သည်ဟု မမမူတစ်ယောက်
အတွေးနိဂုံးသတ်ရ၏။

သို့တစေ မွန်း၏ရင်မှတောက်
လောင်နေသော သောကမီး
တောက်များကိုတော့ မမမူ မြင်နိုင်
စွမ်းမရှိခဲ့ပါချေ။ မွန်းသည် အချိန်
ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်မှုဒီဂရီ
မြင့်တက်လျက်ရှိ၏။ သည်ရက်
အတောအတွင်း မောင်အရောက်
လာမှဖြစ်မည်။ မောင်ရောက်မလာ
ပါက အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ
ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ပေရော့မည်။
မွန်းထံ မောင်မရောက်လာသေး
သမျှ မွန်းတစ်ယောက် သောက
ဝေဒနာများဖြင့် မစားနိုင်
မသောက်နိုင် ဖြစ်နေရ၏။

သည်ရက်အတောအတွင်း
မွန်းဘဝတစ်ခုလုံး အဖတ်
ဆယ်မရအောင် သောကမုန်
တိုင်းတို့သည် ပြင်းထန်စွာ
တိုက်ခိုက်လာတော့၏။ တစ်
ဖက်အိမ်တွင် ဟန်းဖုန်းရှိ၏။
ထို ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို မွန်း
နှင့်တစ်တန်း တည်းအတူ
တက်သော ခင်မြတ်နွယ်ကို
ပေးထား၏။ မွန်း၏သူငယ်ချင်း
ခင်မြတ်နွယ်သည် သနပ်ပင် မြို့
မှဖြစ်၏။ တစ်ဖက်အိမ်မှ မိစိုး
တစ်ယောက် မွန်းတို့အိမ်သို့
လှမ်း၍ ဖုန်းလာနေကြောင်း အော်
၍ ပြော၏။

“မွန်းရေ....မင်းသူငယ်ချင်း ဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ သနပ်ပင်က ခင်မြတ်နွယ်တဲ့”

မွန်းတစ်ယောက် မဆက်စပူး ဆက်သည့် ခင်မြတ်နွယ်ဟူသော နာမည်ကြောင့် အမောတကောဖြင့် မိစိုးတို့အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့၏။ ထို့နောက်.....

“ဟယ်လို.....ခင်မြတ်နွယ် လား။ ငါပါကွာ၊ မွန်းပါ၊ ဘာဖြစ်

လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲဟင်၊ မဆက် စပူး”

“ကိုယ့်အနေနဲ့ မဆက်မဖြစ် ဆက်ရမယ့်ကိစ္စရှိလို့ပါ။ ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်ပေမယ့် မွန်းနဲ့ပတ် သက်နေတော့ ကိုယ်ကြားရသမျှ သိရသမျှ မင်းကိုအကြောင်းကြား တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟယ်၊ မထိတ် သာ မလန့်သာ”

“မင်းရဲ့သော်ကောင်းလေ၊ မင်းဆီကို လာမလို့လားမသိဘူး။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲခူးအတွက် သနပ်ပင် မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဆိုင် ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အရေး ပေါ် ရန်ကုန်ခေါ်သွားရတယ်ဆိုတာ သိရလို့ မင်းဆီလှမ်းဆက်တာ၊ စိတ် တော့ခိုင်ခိုင်ထားပါ မွန်းရယ်၊ သော် ကောင်းဒဏ်ရာ တော်တော်ပြင်း တယ်တဲ့”

“ဟင်.....မောင် ဆိုင်ကယ် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဟုတ်လား ခင် မြတ်နွယ်၊ သူငယ်ချင်း မင်း...မင်း နောက်နေတာလားကွာ”

“မွန်းရယ် အကြောင်းမဲ့သက် သက် ဒီကိစ္စမျိုးကို နောက်ရမလား ကွာ”

မွန်းတစ်ယောက် ရင်၌ရှိနေ သော ကိစ္စကြောင့် သောကပွား များနေစဉ် တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ရ သည့်ကိစ္စ ဖြစ်လာ၏။ မွန်းချစ်ရ

သောမောင်၊ မွန်းအလိုအရှိဆုံး မောင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် အက် ဆီးဒင့်ကြောင့် မောင် မည်သို့အခြေ အနေ ရှိနေသနည်း။ မွန်း၏ရင်ထဲ တွင် ဆို့တက်လာ၏။ အသက်ရှူ ပင် မမှန်ချင်တော့။ မွန်းတစ် ယောက် မောင့်အတွက် ငိုချင် သည်။ ပြီးတော့ မွန်းအတွက်လည်း မွန်းငိုချင်သည်။ သို့သော်လည်း မွန်း မည်သို့ငိုရမည်ပင် မသိလေတော့။

“လာကြပါဦး...မမမူရေ... မွန်း မူးလဲလို့”

မမမူသည် အပြေးတစ်ပိုင် ဖြင့် မိစိုးတို့အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာ ၏။ မွန်းသည် မြေကြီးပေါ်တွင် နေ ခွေလေးလဲလျက် မေ့မြောနေ၏ မမမူသည် မိစိုး၏အကူအညီဖြင့် မွန်းအား အိမ်ဘက်သို့ တွဲခေါ်လာ ခဲ့၏။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဩစ ရွက်ကိုချေ၍ ရှူစေခြင်း။ နင်းနို ပေးခြင်းတို့ဖြင့် ပြန်လည်သတိ လာ၏။

သတိရလျှင်ရရင်း နံဘေးတွင် ရှိသော မမမူအား မွန်းက တင် ကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်ပြီး.....

“မွန်းကိုသတ်လိုက်ပါထေ မမမူရယ်၊ မွန်းလေ.....မွန်းမှာ အီး.....ဟီး.....ဟီး”

“ပြောစမ်း မွန်း၊ မမမူ ထိတ်လိုက်တာ၊ မွန်း ဘာဖြစ်လဲ လဲဟင်”

www.burmeseclassic.com

အမောတကောမေးလာသည်
မမအား မွန်းတစ်ယောက် ရွှက်
သိင်္ဂါကြွေးလျက်.....

“မွန်းလေ မမမူ မသိအောင်
ခွဲသုရည်းစားထားမိပါတယ်၊ အဲ
ဒီ မွန်းရဲ့ချစ်သူ ဆိုင်ကယ်အက်
ဆီးဒင်ဖြစ်ပြီး သေသလား။ ရှင်
သလား မသိရသေးပါဘူး။ ဟင့်...
ဟင့်၊ မမမူ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာ
ဒါ မမရယ်၊ မွန်းရဲ့ချစ်သူနဲ့ မွန်း
အဲဒါကြီး ခု.....မွန်းမှာ.....မွန်း
.....”

မွန်းသည် စကားကို ဆက်
ဆက်ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ငို
နွှဲနွှဲသာ နေလေတော့၏။

မမမူသည် မွန်းကိုကြည့်၍
အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။

“မိုက်လိုက်တဲ့ ညီမ၊ နင့်
ဆက်ခိုက်တဲ့သူတောင် နင့်လောက်
မိုက်ဘူး။ ညီမလေးတစ်ယောက်
ညည်းရိုလို့ အစ်မဖြစ်တဲ့ ငါကတော့
ဦးစားရှာဖွေပြီး ကျောင်းထားပေး
ချက်ရတာ၊ မွန်းရယ် ငါ့ကိုတော်
ဆက်ရက်စက်တဲ့ ကလေးမပါလား။
နင့်ကို ငါ စာတွေသင်ပေးတာ၊ အဲ
ဒါတွေက နင့်ဘဝကို မပြုပြင်
သဘူးလား မိမွန်းရယ်၊ ဟင့်...
ဟင့်.....ဟီး.....”

မမူတစ်ယောက် ပြောလည်း
ပြော၊ ငိုလည်းငိုဖြင့် အိမ်နီးနား

ချင်းများ ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

“ငါ့ရဲ့မျက်နှာကိုမမထောက်၊
နင့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ပြုပြင်လို့
မရတဲ့ အမှားတစ်ခုကို နင်ကိုယ်
တိုင် ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ၊ ဟီရီ
ဩတ္တပ္ပတရားဆိုတာ နင့်မှာမရှိ
တော့လို့ လားဟယ်၊ ငါသေချင်
တယ် မိမွန်းရယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြော
ပြောဆိုဆို ငိုနေကြသည်ကို အစ
အဆုံး မသိကြလေသော အိမ်နီး
ချင်း ဆွေမျိုးများက ဖျန်ဖြေနှစ်သိမ့်
ခြင်းများကြောင့် တိတ်ဆိတ်သွားပါ
၏။ ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ သို့စေကာ
မူ သူတို့နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲ၌ကား စိတ်
ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခများ ခံစားနေရ
သည်ကား ပျောက်ပျက်၍မသွားခဲ့
ပေ။ မမမူသည် မွန်း၏ကိုယ်ဝန်
အတွက် အပျိုကြီးပီပီ စဉ်းစားမရ
တော့တော့မရ။ ညီမဖြစ်သူ၏ ဖြစ်
ရပ်ကြောင့် အရှက်ကြီးရှက်နေမိ
သည်။ မိမိ၏ပြောစကား နား
မထောင်သဖြင့် စိတ်နာနေသကဲ့သို့
တစ်ဖက်တွင်လည်း တစ်ဦးတည်း
သောညီမလေးဟူသည့် သံယော
ဇဉ်ကြောင့် ကရုဏာတရားများပွား
များနေရပေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏
ရင်ထဲ၌ကား
စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခများ
ခံစားနေရသည်ကား
ပျောက်ပျက်၍မသွားခဲ့
ပေ။ မမမူသည်
မွန်း၏ကိုယ်ဝန်အတွက်
အပျိုကြီးပီပီ.....

မည်သို့ဖြစ်စေ သေသလား။
ရှင်သလား မသိရသေးသော မောင်
၏အခြေအနေအား မွန်း မြင်လို
တော့လိုပါ၏။ အသက်ရှင်လျက်ရှိ
သော် မွန်း၏ခက်ခဲသောဘဝအား
ဖြေရှင်းရန် အဆင်ပြေမည်ဖြစ်၏။
အကယ်၍ အသက်မရှင်ခဲ့သော်
မွန်း၏ဘဝအကျိုးအေးမကောင်းမှု
အား ပြောင်းလဲမည်ဟု မွန်း စဉ်း
စားဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မမမူ
ကိုလည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းများ
ကိုလည်းကောင်း အသိမပေးဘဲ
မွန်းတစ်ဦးတည်း ပဲခူးသို့သွားရန်
စဉ်းစားမိ၏။
တစ်နေ့တွင် အိမ်၌ မမမူမရှိ

ခိုက် မွန်းတစ်ဦးတည်း ကားလမ်း ပေါ်တက်၍ ပဲခူး-သုံးခွကားနှင့် ပဲ ခူးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မွန်းသည် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တို့ဖြင့် ရင်ဆိုင်နေ ရခြင်းကြောင့် မစားနိုင်မသောက် နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မွန်း သည် ယခင်ကကဲ့သို့မဟုတ်။ ချောင်ကျသွားရ၏။

ပဲခူး-သုံးခွကားသည် ဘုရား ဈေးတွင် ဂိတ်ဆုံးသည်ကြောင့် မွန်း တစ်ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့၏။ မွန်းသည် မောင်နေသောတိုက်ကို သိသဖြင့် အလွယ်တကူရောက်ရှိခဲ့ ၏။ မောင်တို့နေထိုင်သည့်တိုက် သည် ခုံထည်လှပသည်နည်းတူ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကျယ်ထဲတွင်

ထီးထီးမားမားရှိနေ၏။ ခြံဝင်းတံခါး အား တွန်းဖွင့်၍ တိုက်ဆီသို့ မွန်း လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ တိုက်တံခါးဝ နားရောက်၍ တိုက်ထဲသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်ရာ မောင်၏မိသား စုများ ညှိုးလျှော့သောမျက်နှာ များဖြင့် ထိုင်၍ပိုင်နေကြ၏။ တံခါးဝနားတွင်ရပ် လျက်နေသော မွန်းအား လှမ်းကြည့်၍ မိသားစု ထဲမှ လူရွယ်တစ် ဦးထွက်လာ ပြီး.....

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”
မွန်းက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာ ဖြင့် ခေါင်းငုံ့လျက်.....

“ကျွန်မ ကိုသော်ကောင်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မနာမည် မွန်း

ပါ”
ထိုစဉ် မောင်၏မိခင် ဒေါ်နှင်း သက်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထိုင်နေရာမှထလျက် ဒေါသသံဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

“ဘယ်သူ.....မွန်းဟုတ်လား ငါ့သားပြောပြောနေတဲ့ မွန်းပေါ့ မွန်းဆိုတဲ့နာမည် ကြားလည်း မကြားချင်ဘူး။ မြင်လည်းမမြင်ဘူး။ ညည်းကြောင့် ငါ့သားအသံ မသေပေမယ့် ဘဝသေခဲ့ရပြီတဲ့ ဟောဒီမှာ ငါ့သား။ ငါတို့ကိုမမှင် မိတော့သလို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မသိတော့တဲ့ သော်ကောင်းဆိုတဲ့ သား။ သားရေ....မင်းကိုရက်စရာ တဲ့ ကောင်မလေး၊ သားမှတ်မိ လား”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်၏မိခင် သည် မွန်း၏လက်မောင်းအား တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ မောင်နှင့် ခုတင်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ မောင် အသိဟူသမျှသည် ပျက်စီးယိုယွင်း ခဲ့လေပြီ။ မောင့်မျက်လုံးများသည် ပွင့်လျက် သူငယ်အိမ် ရွှေငွေ ခြင်းမရှိတော့။ အာရုံကြောများ ပြတ်တောက်လျက် လူသေပမာန်ပင် တော့၏။ မောင်သည် လေးလံ တွင်ရှိနေသော်လည်း အသိ ပျက်စီး များ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ပေပြီ။ နာစရာ မောင်၏အဖြစ်ကိုကြည့်

မောင်ပျက်လုံးအိမ်များသည် ပျက်
ညများဖြင့် ရွဲနှစ်၍နေပေ၏။
မောင်၏ဆွေမျိုးသားချင်းများကား
အားစား စားမတတ်၊ ဝါးမတတ်
အပျက်တော့မည့်ပမာ ကြည့်နေ
ခြင်း။

မောင်သည် အသိ၊ သတိ
အာရုံကြောများ ပြတ်တောက်သွား
လေပြီလား။ မွန်းသည် မောင်၏
ဘေးတွင် ရောက်နေသော်လည်း
မောင်သည် ဘာဆိုဘာမှမသိ
ဘူး။

မှန်ပါသည်။ မောင်သည် ရှင်
ဗုဒ္ဓကဲ့သို့လေပြီတည်း။ ဘယ်သူ
မျှ မိမိမူဆိုသည့်အတိုင်း မွန်း၏
ပြဿနာသည် မွန်း၌သာ တာဝန်
အနီးဆုံး ဖြစ်နေပေတော့၏။ မောင်
ကား လွတ်ကင်းခဲ့လေပြီ။

“မောင်ရယ် မွန်းဘဝပျက်
သည့်ခဲပါပြီ မောင်ရယ်၊ ကံဆိုးမ
သွားလေရာ မိုးလိုက်ပြီးရွာဆိုတဲ့
အစားက မွန်းကိုရည်ရွယ်ခဲ့တာ
ကား မသိတော့ပါဘူး မောင်ရယ်၊
မွန်းဘဝ ကယ်မယ့်သူ ဝေးခဲ့ပါပြီ
နော်”

မောင့်နဲဘေးတွင် မွန်းတစ်
ယောက် ငိုမြည်တမ်းတနေခြင်းကို
မောင်၏ဖခင် ဦးဘကောင်းက....

“ဟေ့.....ကလေးမ၊ တော်
တော့၊ မင်းရဲ့ ငိုပြီးပြောတဲ့စကား

တွေက ငါ့သားအတွက်ရော၊ ငါတို့
အတွက်ပါ အမက်လာမဲ၊ ငါတို့သား
ဒီလိုကြမ္မာဆိုးဝင်ရတာလည်း မင်း
ပယောဂမကင်းဘူး၊ တခြားကိစ္စ
တွေမှာ ငါတို့သားကို အလိုလိုက်
ပေမယ့် ထင်ရာမြင်ရာ မိန်းမတွေ
ကို ကောက်ယူဖို့ ကြိုးစားတာကို
တော့ ငါတို့ ဘယ်လိုမှ လက်မခံ
နိုင်ဘူး၊ မင်းမှာ ဘာဆေးတွေရှိနေ
လဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ငါတို့သား
ငါတို့စကား နားမထောင်ဘူး၊ ငါ
တို့ကိုပုန်ကန်ပြီး မင်းဆီဖွတ်တရွတ်
ထွက်သွားတာ၊ ဆိုးလိုက်တဲ့ ငါ့သား

ရဲ့ကံ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမနဲ့ ဘဝ
ချင်း ဘာလို့လဲရတာလဲကွာ”

မွန်းသည် သူမအား ဖိနှိပ်
ပြောဆိုနေသော မောင်၏မိဘများ
နှင့် ဆွေမျိုးသင်္ဂဟများအား ခပ်
တင်းတင်းကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ကျွန်မအပေါ်မှာ ဖိနှိပ်ပြော
ဆိုတာ အားမရသေးရင် ကျွန်မကို
သတ်ပစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မ ပြောချင်တာက မောင်နဲ့
ကျွန်မဟာ ငယ်ရွယ်သူတွေပါ၊
နုလုံးသားချင်း ရင်းနှီးကြပြီး
သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပါ။

မောင်အခုလို အဖြစ်ဆိုး ကြုံရတာလည်း မောင်ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှင်တို့ရဲ့မျိုးဆက်၊ မောင်ရဲ့ရင်သွေးလေး ကိန်းအောင်းနေလို့သာ မောင်ရဲ့ လူသားချင်းစာနာတတ်၊ ချစ်တတ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကျွန်မဆီ ထွက်လာခဲ့တာ၊ မောင်ကိုချစ်တဲ့ ကျွန်မကလည်း မောင်လိုပဲ အဆုံးသတ်ဘဝမျိုးဖြစ်အောင် ဇန်တီးရမှာပါ။ ဒါမှမောင်ကို ကျွန်မချစ်တယ် ဆိုတာ ကမ္မည်းတင်နိုင်တော့ မှာပေါ့။ မောင်ရဲ့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ဘဝကို ကျွန်မသိခဲ့ရသလို ကျွန်မနဲ့ မောင်ရင်သွေးလေးရဲ့ ဘဝနှစ်ခုဟာလည်း မောင်ဘဝလိုပဲ အမှောင်ခုံးလွမ်းတဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ ရှင်”

မောင်၏မိဘနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အားသင့်နေခဲ့ရတာ တိုက်ထဲမှ မွန်း

တစ်ယောက် အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ငိုနှိုက်လျက် ပြေးထွက်လာသော မွန်းသည် မောင်ကိုသာ တမ်းတလျက် မည်သည့် အရာမျှ မမြင်နိုင်တော့ပါချေ။ မွန်း၏အဖြစ်သနစ်ကို သိသွားကြသော မွန်း၏

မိဘများသည် မွန်းအား ပြန်လည် ခေါ်ရန် နောက်မှလိုက်လာကြ၏။ သို့စေကာမူ.....

“ဖောင်း.....”

“အမယ်လေး.....”

“ကျွီ.....”

ဘဝ တန်ကားကြီးမှာ လမ်းဘေးသို့ တိမ်းစောင်းနေသကဲ့သို့ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင်

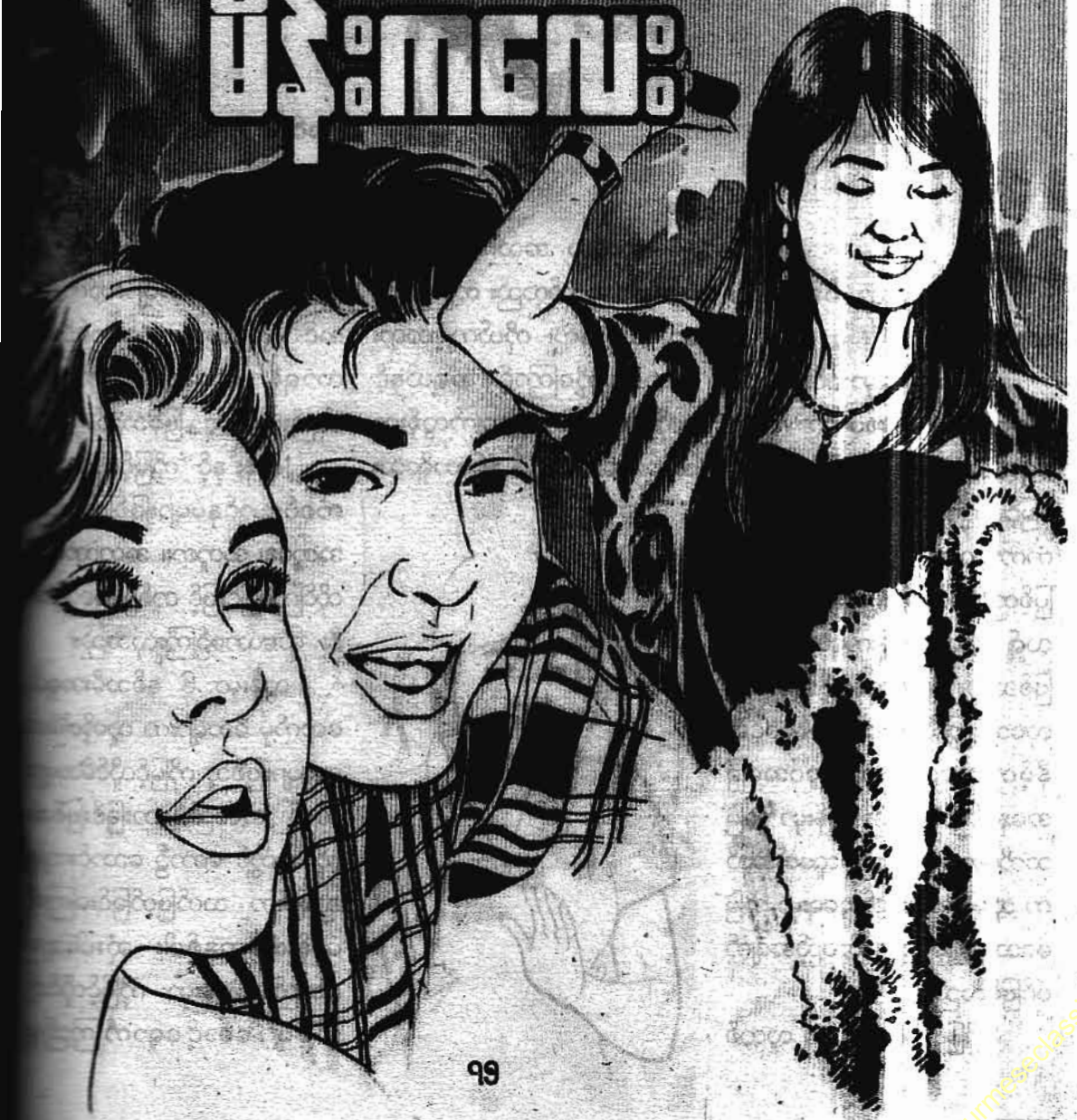
သွေးများ မြင်မကောင်းအောင် ဆိုင်ထွန်း နေတော့၏။ လူအများ ဝိုင်းအုံ့ကြည့်နေကြပါ၏။ မကြာမီတစ်ခွဲဝင်များ ရောက်လာ၏။ လူနာတင်ကားလည်း ရောက်လာ၏။ မွန်းသည်မောင်အား မည်သို့ ချစ်ကြောင်း သက်သေပြခဲ့၏။ ကားသမားမှ ယာဉ်ကို မဆွဲမခြင် မောင်းနှင် လူသေမှုတို့ဖြင့် အမှုဖွင့်ခြင်းခံခဲ့ရမည်သို့ဆို မောင်ရောမွန်းစိတ်ကူးနှင့်တူဆောက်ခဲ့သော အရာအားလုံး ပြုပျက်သွားခဲ့ပြီ၏။ မောင်သား ဘဝသေသကဲ့သို့ မွန်းသည်လည်း ဘဝဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦး ဇာတ်ကြောင်းသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ပြောစမှတ်ပြုစရာ၊ သင်ခန်းစာယူစရာ ချစ်ဇာတ်လမ်း ပြောတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ခင်ဦး (ဖုတ်:တုန်း)

အပူပါလီလို
မိန်းကလေး

အသက် ၂၆ နှစ် သာရှိသော သော်လည်း

တစ်ဦး (ပုဆိုးကုန်)

'ယွန်း'ဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ဦး။

အသားအရေမှာ ဝင်းဝါရှိပြည် ကာ ပါးကလေးနှစ်ဖက်က ပန်းနု ရောင်အသွေး။ အရပ်မှာ မနိမ့် မမြင့်။ ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ဆင့် ကဲကာ လှလွန်းသောအရွယ်။ ခြေ ဖြစ်တင့်တယ်ခြင်းဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ လှ၍ ဖွေးသောပန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပျားပိတုန်းတို့အလယ်၌ လှသွေးကြွယ်၍ အလှမာန်မဝင့်ရဲ။ နိမ့်ကျလှသော သူမဘဝအခြေ အနေကြောင့်လည်း ယွန်းမှာ အမြဲ သတိထားနေရသည်။ သူမ၏အသိ က သူမ၏အနာဂတ်အရေးမှာ အမြဲ မသေချာ၊ မရေရာဆိုသည့်အချက် ပင်ဖြစ်သည်။

'ကိုမြင့်လှိုင်'ဆိုသော လူတစ်

ဦး။ ထိုသူမှာ အသက် ၂၆ နှစ် သာရှိသော သော်လည်း တည်ကြည် သောအမူအရာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမှုတို့ကြောင့် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်လွန်းလှ သည်။ အသက် ၂၆ နှစ်သာရှိသေး

သော်လည်း လူပျိုကြီးဘွဲ့ကို ခံ နေရှာသည်။ B.E ဘွဲ့ယူပြီး မ ကုန်၌ သင်တန်းများတက်ကာ အင် ဂျင်နီယာကောင်းတစ်ဦး ဖြစ် လာရန် စာတွေ့ လက်ထဲ ဆည်းပူးနေသူ ဖြစ်သည်။

'ယွန်း'နှင့် 'ကိုမြင့်လှိုင်'တို့ ကံစပ်မောင်နှမများဖြစ်ကြသည် အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူသွား၊ အ ထိုင်ကြခြင်းဖြင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ် ဦး သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။

ယွန်းမှာ ၆ နှစ်သမီးအရွယ် ရောက်မှ မိဘများက သူတို့၏ ဆွေများဖြစ်သူ ကိုမြင့်လှိုင်မိဘမှ ထံသို့ အလည်ပို့ထားခြင်းဖြစ် သို့ ရာတွင် တော၌ သောင်းကျ သူများက သတ်ဖြတ်ခြင်းကြောင့် ယွန်း၏မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွား ရသည်။ ယွန်းမှာ ကိုမြင့်လှိုင် အိမ်မှ စောင့်ရှောက်ကြည့်

ဘားခြင်းဖြင့် အိမ်သားတစ်ဦး
သဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

မြောင်းမြမြို့ပေါ်ရှိ စက်သုဋ္ဌေး
ဦးစံကြိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်လှိုင်တို့မှာ
ဘယ်ဝန်းသော မြေဧရိယာကြီး
ထွင်း ဆန်စက်များ၊ ဂိုဒေါင်များ
ဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများဖြစ်
သည်။ အိမ်ဝင်းအတွင်း တိုက်လှ
ထုလေးတစ်လုံး၊ ခြံဝင်းပတ်လည်
၌ ခရောင်များစိ၍ရှိကံထားရာ စိမ်း
နီအေးမြနေပေသည်။ သူတို့စက်
ဆင်းဘေးရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်
ထဲမှ လုပ်သားတော်တော်များ
မှာသည် သူတို့စက်ထဲ၌ လာ

ရောက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။
ယွန်းရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ
တွင် ဦးစံကြိုင်တို့မိသားစုမှာ ဒုက္ခ
အကြီးအကျယ်ရောက်ရသည်။ ကံ
ဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဟုပင်
ဆိုရပေမည်။ ယွန်းမှာ ပျော်ရွှင်စွာ
နေထိုင်နေရာမှ ဦးစံကြိုင်တို့စက်
ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးလောင်လေ
တော့သည်။ အိမ်၊ ဂိုဒေါင်၊ စက်
အားလုံး ပြာကျပြီး ဦးစံကြိုင်နှင့်
ဒေါ်ခင်လှိုင်တို့နှစ်ဦးမှာ မီးထဲသို့ပါ
သွားရှာသည်။ မောင်မြင့်လှိုင်နှင့်
ယွန်းတို့မှာ ကျောင်းသွားနေခိုက်
ဖြစ်၍ လွတ်သွားကြသည်။ အသက်
မသေဘဲ ကျန်ခဲ့ကြသော်လည်း
မိဘမဲ့၊ ဥစ္စာမဲ့များဖြစ်ပြီး အဝတ်
တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုသာ ကျန်

ခဲ့ရှာသည်။ ပစ္စည်းမဲ့၊ မိဘမဲ့ ကံ
စပ်မောင်နမနစ်ဦးမှာ လောက
အလယ် ယောင်လည်လည်နှင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

မကြာမီ ဦးစံကြိုင်၏ညီဖြစ်သူ
ဦးစံလှိုင်မှာ ရန်ကုန်မှရောက်ရှိလာ
ပြီး သူ၏တူလေးကို ဒေါ်သွားရန်
ပြင်သည်။ ယွန်းမှာ အားကိုးရာမဲ့
ဘဝလေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတော့
မည်။

“တို့မိသားစုကလည်း ရုန်း
ကန်နေရတာ၊ ကလေးကလည်း
လေးယောက်ရှိတော့ ယွန်းလေးကို
သနားပေမယ့် မမွေးနိုင်ဘူးကွာ၊
မြင့်လှိုင်က တူဆိုတော့ မပစ်ရက်
ဘူး၊ ဆင်းရဲလည်း မျှဝေခံစားရမှာ
ပါ”

“ယွန်းလေးကို ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ ဦးလေးရယ်”

ဂါဝန်ဟောင်းလေးနှင့် တိုင်
ဘေး၌ ငိုနေသော ကိုးနှစ်အရွယ်
ယွန်းလေးမှာ မောင်မြင့်လှိုင်အား
အားကိုးတကြီးမျက်ဝန်းလေးဖြင့်
ကြည့်ကာ ငိုနေရှာသည်။

“အစ်ကိုလေးကို မခွဲနိုင်ဘူး၊
ယွန်းကိုမထားခဲ့ပါနဲ့ အစ်ကိုလေး
ရယ်”

မောင်မြင့်လှိုင်မှာ ယွန်းအား
ပြေးဖက်၍ ငိုလေတော့သည်။

“မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဦးလေး
ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မောင်နဲ့ ဒီဝင်း

ထဲမှာ တဲလေးထိုးပြီးနေပါရစေ၊ ညီမလေးကို ကျွန်တော်ရှာကျွေးပါမယ်”

“အို.....မဟုတ်တာ တူလေးရယ်”

ထိုစဉ် စက်ဝင်းဘေးရပ်ကွက်ထဲမှ ဒေါ်လေးမြဆိုသူမှာ သူတို့ကို ရပ်ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်လေးမြမှာ ရိုးသား၍ စိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူမ၏လင်ယောက်ျား ဦးစန်းမှာ မောင်မြင့်လှိုင်တို့စက်မှ လူရင်းစက်လုပ်သားဖြစ်သည်။ မိမိကျေးဇူးရှင်၏ကလေးကို စောင့်ရှောက်လိုကြောင်း ပြောလာသည်။

“ယွန်းကို ကျွန်မဆီထားခဲ့ပါ။ သားသမီးမရှိလို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ မောင်မြင့်လှိုင်က ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ရင် ညီမလေးကို ပြန်ခေါ်ပါ”

“အဲ.....ဒေါ်လေးမြပြောတာ သဘောတူတယ်”

မောင်မြင့်လှိုင်မှာ ဒေါ်လေးမြအား ယွန်းကိုဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ရန်မှာကြားပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့တော့သည်။ မခွဲရင်သော သံယောဇဉ် မောင်နှမနှစ်ဦးကို ကံတရားက ခွဲခဲ့လေပြီ။

စက်ဝင်းဘေးရပ်ကွက်ထဲမှ
ဒေါ်လေးမြဆိုသူမှာ
သူတို့ကို ရပ်ကြည့်ရင်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။
ဒေါ်လေးမြမှာ ရိုးသား၍ စိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်သည်။
သူမ၏လင်ယောက်ျား ဦးစန်းမှာ.....

စက်ဝင်းကြီးကား မီးခိုးရောင်လွှမ်းကာ အနိစ္စရံမြင်ကွင်းဖြစ်နေသည်။ ယွန်းမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တတွေတွေကျနေရှာသည်။ စက်ဝင်းဘေးမှ ခရေပင်တို့ကား ပန်းတို့ကြွနေသည်။ ယခင်က ကျောင်းသွားချိန် ခရေပန်းများကောက်ကာ နှစ်ဦးသားသမီးနှစ်ဦးကောင်းသို့ ယူသွားသည်။

ကျောင်းမှတုရားခန်းထဲသို့ အရင်ဝင်ကပ်ပြီး အထိန်းဆရာမများကို ကိုယ်စီဝေးဝေးရှိသည်။ မီးဟပ်ထား၍ တစ်ခြမ်းခြောက်နေသော ခရေပင်ကြီးကိုကြည့်၍ သူမတို့၏ ကံကြမ္မာဆိုရာကို အဖြစ်ထင်နေရှာသည်။

တစ်ချိန်က စက်သူဌေးအိမ်၌ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေခဲ့ရသော်လည်း ယခုအခါ ယွန်းမှာ ဆင်းရဲ

သားရပ်ကွက်ရှိ အိမ်သေးသေးလေး၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရရှာသည်။ ကျောင်းမှထွက်၍ ထပ်မံချက်၊ အဝတ်လျှော်ရင်း အိမ်အလုပ်ကို လုပ်ပေးရသည့် ဦးစန်းမှာ စက်မီးလောင်၍ အလုပ်ပြတ်ခဲ့သည်။ ကြုံရာကျပစ်အလုပ် လုပ်နေရသည်။

ဒေါ်လေးမြမှာ ရပ်ကွက်တကာ ဈေးလည်ရောင်းရင်း သားစုသုံးဦးစာကို ခက်ခဲစွာ ရှာနေရသည်။ ယွန်းမှာ နိမိတ်တိုင်း ခရေပင်အောက်၌ ခရေပန်းဖူးကောက်၍ သိကာရောင်းသည်။ မိုးကိုစုသည်။ ရသမျှငွေလေးများ စုတူးလေးထဲ၌ထည့်စုသည်။ အကိုလေးလားလျှင် သုံးရန်ဖြစ်သည်။

ယွန်းမှာ ခရေပန်းလေးဖူးကောက်ရင်း အစစ်ကိုတေ့ကုတ်လှ

အာ တမ်းတနေရာသည်။ တစ်ချိန်
အ ပန်းကို အလှအယက်ကောက်
ခွဲပုံလေးများကို ပြေချွတ်ခြင်ယောင်မိ
သည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်.....”

ရာသီမက်ဝန်တို့လည်း နွေ
နွေ ဆောင်း ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်၏။
ဦးထွားလာသော ခရောင်ကြီးများ
အောက်မှ မိန်းမပျိုလေးယွန်းသည်
ခင် အရာရာပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်၏။
အလှသရားတို့ဖြင့် ဖူးမွှင်လာသော

တစ်သျှိုတစ်သျှိုအစ်ကို
လေးဆုံတစ်သျှိုအစ်ကို
အချိန်ကုန်ရသည်။
ကိုဖြင့်ချိတ်ကား
ဆယ်တန်းသောင်ယူချိတုသ
ကြားရသည်။
ယွန်းမှာလျှော်ရသည်။
ကြော်မိ
စာလေးတစ်စောင်.....

ယွန်းကလေးသည် လေယူရာယိမ်း
နွဲ့ကာ မွှေးယုံနေသော ပန်းလေး
တစ်ပွင့် ဖြစ်နေချေပြီ။

“ယွန်းလေး”

“ရှင်.....ဒေါ်လေးမြ”

“သမီး အိမ်မှာပဲနေနော်၊ အပျို
အရွယ်လေးဖြစ်လာပြီ။ သမီးက
မိန်းကလေးကူခြေနဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ သမီးကလှတော့ စိတ်မချ
ဘူး။ သတိပီရိယနဲ့နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ ဒေါ်
လေးရဲ့”

ဒေါ်လေးမြမှာ ယွန်းအရွယ်
ရောက်လာကတည်းက စိတ်မချ
နိုင်ပေ။ ယံခုလည်း ဈေးရောင်း
ထွက်ကာနီး အမြဲမှာနေကျအတိုင်း
မှာပြီးမှ ထွက်လေ့ရှိသည်။

ယွန်းကား မျက်လုံးလေး
ကလယ်ကလယ်နှင့် ခေါင်းညှိတ်
ရှာသည်။ ဝင်းစိုနေသော မျက်နှာ
နုနုလေးပေါ်၌ ပြုံးရောင်သန်းနေ
သော မျက်ဝန်းလေးများကား
သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်အလား
တောက်ပလွန်းလှသည်။ ဒေါ်လေး
မြမှာ ယွန်းအားကြည့်ရင်း သက်
ပြင်းရှည်ကြီးချစ်သည်။

ယွန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း
နောက်ဖေးဆောင်လေး၌ ဆန်စိမ်
နေစဉ် ခရောင်ကြီးများကို ဝေ့ဝဲ
ကြည့်မိသည်။ စိမ်းစိုအိမ်ခိုင်းနေသော
ခရောင်ကြီးပေါ်၌ ဥသြငှက်လေးမှာ

ဥသြ.....ဥသြဟု တစာစာဟစ်
ကြွေးနေသည်။

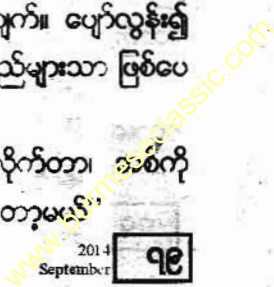
“ဥသြလေးရယ် ငါလည်း
မင်းလိုပဲ ဖော်မဲ့တစ်ကောင်တည်း
ဘဝပါကွယ်”

ယွန်းမှာ မျက်ရည်လေးများ
ရစ်ဝိုင်းလာပြီး အစ်ကိုလေးကို
တမ်းတမိပြန်သည်။

“အစ်ကိုလေးရယ် တစ်ခေါက်
မှပြန်မလာတာ ကြာခဲ့ပါပြီကော။
ညီမလေးကို မေ့သွားပြီလားရှင်၊
ညီမအရင်းမဟုတ်တော့ မေ့ရက်
နိုင်တာပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ညီမ
လေးက နေ့တိုင်းမျှော်နေတာပါ”

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အစ်ကို
လေးကိုတမ်းတရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရ
သည်။ ကိုဖြင့်လှိုင်ကား ဆယ်တန်း
အောင်သွားပြီဟုသာ ကြားရသည်။
ယွန်းမှာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ မကြာ
မီ စာလေးတစ်စောင် ရောက်လာ
သည်။ ကိုဖြင့်လှိုင် ပြန်လာမည့်
အကြောင်းဖြစ်၍ ယွန်းမှာ ညပင်
မအိပ်ဘဲ မျှော်နေရှာသည်။ ဝမ်း
သာလွန်း၍ ထမင်းပင်မှစားနိုင်။
အပျော်ကြီးပျော်နေရှာသည်။ သို့
သော် မျက်နှာပြင်၌ မျက်ရည်များ
တွေတွေစီးကျလျက်။ ပျော်လွန်း၍
ကျသော မျက်ရည်များသာ ဖြစ်ပေ
မည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အစ်ကို
လေးနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်”

မကြာမီ ကိုမြင့်လှိုင် ပြန်လာသည်။ သူတို့၏စက်ဝင်းကြီးကို ရပ်ကြည့်ကာ မျက်ရည်များစို့လာသည်။ အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသော ယွန်းမှာ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြေးလာသည်။ ရင်အုပ်ကားကာ၊ ကြွက်သားထုထစ်၊ ပျိုမျစ်နုနယ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အလှကို ပိုင်ဆိုင်သူ အစ်ကိုလေးအား ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြေး၍ကြိုလိုက်သည်။ ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လှသောအပြုံးဖြင့် ယွန်းအားကြိုလိုက်သည်။

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ပြစ်မျိုးပွဲမထင်လှချင်တိုင်းလှနေသော ဖူးပွင့်စပန်းအလှကို မြင်လိုက်ရ၍ မယုံနိုင်အောင် ငေးမောနေမိသည်။

“အစ်ကိုလေး.....”

“ယွန်း.....ယွန်းလေး”

ယွန်းမှာ ပြေး၍ဖက်မည်လုပ်ပြီးမှ အနားရောက်သော် အစ်ကိုလေးရှေ့၌ ခြေစုံရပ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။ ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ယွန်း၏အမူအရာလေးကို နားလည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ယွန်း၏လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ခရောင်ကြိုး အောက်သို့ ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

“လွမ်းလိုက်ရတာ အစ်ကိုလေးရယ်”

“အစ်ကိုလေးလည်း လွမ်းရ

ပါတယ်၊ လွမ်းမတိုင်း စာကိုချည်းဖိကျက်တာ၊ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး နှစ်ဘာသာနဲ့ အောင်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟယ်.....အစ်ကိုလေးက တော်လိုက်တာ”

“သူများအိမ်မှာ အစစအရာရာ သတိနဲ့နေရတော့ လာချင်လည်း မပြောရဲတူးလေ၊ ညီမလေးရဲ့ သတင်းကိုတော့ အမြဲမေးနေပါတယ်၊ ညီမလေးက အရမ်းလှလာတော့ အစ်ကိုလေး စိတ်မချဘူးကွယ်”

“ညီမလေးလိမ္မာတာ အစ်ကိုလေး သိပါတယ်၊ ဒေါ်လေးမြကလည်း မိဘလိုပဲ စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဦးလေးစန်းကြီး အရက်သောက်လာရင်တော့ ကြောက်တယ်လေ”

“အင်း.....အစ်ကို ရင်လေးမိတယ်၊ အစ်ကိုလေး အလုပ်ရရင် ချက်ချင်းလာခေါ်မယ်၊ ညီမသာ သတိစီရိယနဲ့နေနင့်”

“ညီမလေးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ အတူနေရအောင် အမြဲဆုတောင်းနေပါတယ်၊ ညီမ ကြိုက်မှိတ်သည်းခံပြီး နေပါမယ်”

“သနားလိုက်တာ ညီမလေးရယ်”

ယွန်း၏မျက်နှာလှလှလေးပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများ

ကျဆင်းလာမှုကို ကိုမြင့်လှိုင်က တယုတယသုတ်ပေးရင်း ခရောင်လေးများကောက်ကာ ယွန်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးခဲ့သည်။

“ယွန်းဘဝမှာ ဒီပန်းခရောင်လေးတွေနဲ့ပဲ အဖော်ပြုနေရတာပဲ အစ်ကိုလေးရယ်”

“အေးပါ၊ ခရောင်လေးတွေဟာ ညီမရဲ့ အခြေအခံလေးတွေဖြစ်ကြောင်းတောင်မသိဘဲ ခရောင်လေးတွေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြော့မှမွှေးရတဲ့ ခရောင်ဘဝမျိုးကိုတော့ ယွန်းကိုမဖြုတ်ချင်ဘူး။ ပင်ယံနန်းမြင့်သက်တာထက် လှနေစေချင်တာ အစ်ကို

www.burmeseclassic.com

စေတနာပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး မျက်နှာလှလှ အား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကိုမြင့် မှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုး၍ ချလိုက်မိသည်။ ယင်းနောက် အိမ် ဆေးဆီသို့ လာခဲ့ကြတော့သည်။

“နယုန် မိုးသေး မြက်

အားမွှေး”ဟု သည့် အတိုင်း မိုးရေစက် ဆို့ကြောင့် မြေပြင် သွင် ကမ္မလာမြ မိမ်းရောင် ဆင်လေ ငြိမ်း မီးခိုးရောင်ကြီး သောက်ကာ စက်ဝန်း ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး စိမ်း ခန်းခန်းရောင်ပြေးနေ သည်။

မြက်နုလေးများ ဆန် ဆာ ဆင် မှု ကြောင့် ဝန်းကျင် ဘစ်ခု စိမ်းစိုလှပ နေသည်။

ယင်းမြစိမ်းနုကမ္မလာပေါ်၌ ခြေဖွယ်လေးတစ်ခု ပြေးလျှောက်နေ ခဲ့ကို ပုရိသကျားတစ်ကောင်က ထာရာရမ္မက် ပြင်းပြစွာ၊ စူးရှမှုး ယစ်သော မျက်ဝန်းကြီးဖြင့် ကြည့် နေသည်။

“လှလိုက်တဲ့မိန်းကလေးရယ်” ထိုသူ၏အကြည့်စိမ်းကို မိန်း ကလေးမှာ မရိပ်မိရှာချေ။

“ယွန်းရေ.....ယွန်း” “ရှင်.....ဒေါ်လေးမြ”

“သမီးရေ အိမ်မှာနေခဲ့၊ ဒေါ် လေးလေ ဒီနေ့ ကြွေးလည်တောင်း ရဦးမှာမို့ မိုးချုပ်ချင်ချုပ်မယ်၊ နင့် ဦးကြီးကို ထမင်းကျွေးနင့်၊ ငါ ပြန် လာမှစားမယ်၊ သတိပီရိယနဲ့နေ

ထောင်းနှင့် ဦးစန်း ပြန်လာသည်။

“ဟော.....ဦးကြီးစန်း ပြန် လာပြီ၊ ထမင်းစားတော့မလား ဦး ကြီး”

“ဟော.....အေး၊ ဝေါ” ခြေလှမ်းမမှန်မကန်ဖြင့် ထမင်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ ယွန်းမှာ လုပ်နေကျအတိုင်း ထမင်းပန်း ကန်သဲသို့ ထမင်းခူး ထည့်ကာ ဦးကြီးစန်းရှေ့သို့ ချပေးသည်။

လက် ပြန်အရပ် လက်ကလေးကို လက် ကြမ်းကြီး က ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

တစ်ဖက်သား တစ်ချက်အငိုက် ကို ချောင်းနေသူ ဦးကြီးစန်းမှာ အချိုင်းပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို ခြေချ ရန် စိတ်ကူးပြီး ပြစသည်။

တထာရမ္မက်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် အမှားတစ်ခုကျူးလွန်ရန် ဆန္ဒပြင်း ပြနေသည်။ ယန်သူငယ်လေးမှာ ကျားခံတွင်းဝ၌ ကြောက်လန့်တုန် လှုပ်နေရှာသည်။

“ဦးကြီးရယ် သနားပါ၊ လှက် ပါရှင်”

နော်” “ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမြ”

ယွန်းမှာ ခြံတံခါးလေး စေ့ ထားလိုက်သည်။ မိုးချုပ်စပြုလာ၍ အပြင်ဘက်သို့ ငေးမျှော်ရင်း ဒေါ် လေးအလာကို မျှော်မိသည်။ ထိုစဉ် အရက်နဲ့တထောင်း

မည်မျှအသနားခံသော်လည်း ဘီလူး၏အစွယ်ဖွေးဖွေးကား ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ သားကောင်ကိုသာ အမိအရ စားလေတော့သည်။

ပန်းအရိုင်းလေး ကြွေသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် မိုးနှင့်အတူ မျက်ရည်များ၊ လေနှင့်အတူ ခရေပန်းများ မြေသို့ကြွေကျလေတော့သည်။

ဒေါ်လေးမြပြန်အလာ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းက ဒေါ်လေးမြရင်ကို အပူမီးတောက်လောင်စေသည်။

“ဟင်.....ယွန်း.....ယွန်း”

“ဟင့်.....ဟင့်.....ဟင့်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ယွန်းရယ်”

“ဦးကြီးလေ ဦးကြီးက..... ယွန်း.....ယွန်းကို.....”

ဆံပင်ဖားလျား၊ လုံချည်လျှော့ရဲ၊ အကျီကြယ်သီးပြုတ်နှင့် ထိုင်ငိုနေသော မိဘမဲ့ကောင်မလေး အဖြစ်ကို ဒေါ်လေးမြကြည့်ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။ ဒေါ်သအညွန့် ခေါင်တက်ကာ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟင်...ခွေးကြီး၊ သင်းယုတ်မာတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ငါ့တူမလေးဘဝ

ကိုလည်း သင်းပဲ ချေဖျက်ခဲ့တာ၊ လင်မို့လို့နှုတ်ပိတ်ပြီးနေခဲ့တာ၊ တူမလေးလည်း သေခဲ့ရတယ်၊ သင်းအခုလည်း ဖော်ကားပြန်ပြီ၊ သင်းကို သတ်ပစ်မှအေးမယ်”

ဒေါ်လေးမြမှာ ဒေါ်သထွက်မှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ထရံကြားတွင်ထိုးထားသော ဓားမကို ဆွဲနတ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေး မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒေါ်

လေး”

ဒေါ်လေးမြမှာ အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး တရားရှူးအိမ်နေသော ဦးကြီးစန်းလည်မျိုးအား ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဤသို့အခင်းဖြစ်ပြီးနောက် စက်ဝင်းကြီးမှာ အရာရာ တိတိဆိတ်ဆိတ်ပေသည်။ သော့ပိတ်ထားသော အိမ်လေးအတွင်း အိမ်ရှင်မနေသည်။ ယွန်းလည်း ကိုယ်ယောင်ပျောက်သွားသည်။ မည်သည့်သတင်းမှ မကြားရတော့ချေ။ ခေတို့ကား ကြွေမြကြွေနေကြသည်။

ရန်ကုန်ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်လေးတစ်ခုအတွင်း ‘မွန်း’ဆိုသော ညဉ့်ငှက်မလေးကို ပုဂံသယောက္ခီအတော်များများက စွဲလမ်းကြသည်။ ကာရာအိုကေအဆိုကောင်မရုံသာမက အလှတရားတို့ကြွယ်ဝသော မိန်းမလှလေးမှာ နှစ်ဟူသော နာမည်တစ်လုံးနှင့် ထရုန်းသူလေးဖြစ်သည်။ ညဉ့်ငှက်မီးရောင်စုံအတွင်း သီချင်းလှလှဆိုပြီး ညဉ့်ငှက်မီးရောင်စုံ၊ မွန်းသော ကားများအတွင်း ဖော်ခရန် လိုက်ပါပြုဖြစ်သည်။

ညဉ့်ငှက်မလေး မွန်းမှာ ဘဝပေးအခြေအနေအချ လုပ်နေ

သော်လည်း မနှစ်မြို့ချေ။ သူမ၏ အသွေးအသားကို အရင်းပြုပြီး ဘစ်မီးယောက်ျားတို့ရင်ခွင်တွင် ခြုံဆွယ် ပြုစုပေးနေရသည့် အလုပ်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီး နေသည်။

တကယ်တော့ မွန်းမှာ ဘဝ ဘစ်ဖြစ်လဲ ယွန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်ရာမဲ့ဘဝနှင့် လေလွင့်ရာက ဘုရားခံလိုလုပ်သော အမျိုးသမီး ဦးတစ်ဦးနှင့်တွေ့ကာ စား သောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ တူမအရင်း ဆရာပြောပြီး ရောင်းစားခံရသည်။ အချစ်ချစ်ပြီ။ ငွေယူပြီးနောက် ချက်ပြေးသွားသော အမျိုး သမီးကြီးကို သူမ သတ်ချင်မိ သည်။ သူမဘဝဖူးပွင့်စ အလှပန်း ချို ဦးစမ်းဆိုသောလူက အညွန့် ချိုးခဲ့ သည်။ ဘဝတစ်ခုလုံး အမှောင်တိုက်ကုစေရန် လူမှောင် ခို အမျိုးသမီးကြီးက ပိုပေးခဲ့သည်။

ကြမ္မာဆိုးထဲမှ ကံဆိုးမလေး မွန်းမှာ မုန်တိုင်းထန်ပြီး မိုးကြိုး အပစ်ခံခဲ့ရရှာသည်။ မထူးဇာတ်ကို ခံရရင်း အသက်ရှင်ရေးကို ကြိုး မဆွဲခဲ့ရရှာသည်။ သို့သော် ယွန်း သမှာ မျက်ရည်ပင်လယ်ထဲ၌သာ နှာဆတ်နေရဆဲဖြစ်သည်။ မပျော် သော်လည်း တော်ရာဘဝ၌ နေရ သည်။ မချစ်မနှစ်သက်သူများကို သူမ၏အသွေးအသားကို ပေးဆပ်

ရင်း မသူတော်ဇာတ်ဝင်ခန်းကို က နေရသူ ညဉ့်ငှက်မလေးအတွက် မျက်ရည်သည်သာ အဖော်ဖြစ်ခဲ့ သည်။

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ယွန်းသတင်း ကို ထောက်လှမ်းခဲ့သော်လည်း အစ အနပင် မသိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် B.E ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဝက်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ရောင်းပစ်သည်။ ငွေအချို့ကို ယွန်း အတွက် ဘယ်တွင်အပ်ထားသည်။ ရန်ကုန်၌ အင်ဂျင်နီယာနှင့်ပတ် သက်သော သင်တန်းစိုတက်၍ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နိုင်ငံခြား၌ နှစ်နှစ်ခန့်အလုပ် လုပ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဆောက်လုပ် ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုက နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်စပ်လုပ်ရာ ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ပရော ရက်အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ပြန်လာ သည်။ မိ လမ္မသာ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရမည်ဖြစ်၍ ဤအချိန် အတွင်း ယွန်းကိုရှာရန်လည်း ဆုံး ပြတ်ထားသည်။ ရန်ကုန်၌ သူ ၏လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာလေး ထပ်ဦးနှင့်နေသည်။

တစ်ညတွင် “---” KTV ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

“ဘီယာချက်”

“အမယ်.....ကိုယ့်ဆရာက မြန်မာပြည်ပြန်တုန်း ဘီယာလေး ချမယ်ပေါ့”

“တစ်ခါတစ်ခါ လောကကြီး ကို ခဏလောက်မှူးမေ့ပစ်လိုက်ချင် တယ်”

“မေ့စေရမယ်၊ မှူးစေရမယ်။ ဒီဆိုင်က မွန်းဆိုတဲ့ ညဉ့်ငှက်မလေး အလှက ဆရာကို မှူးသွားစေရ မယ်၊ ဟီး.....ဟီး”

မကြာမီ စတိတ်စင်ပေါ်မှ ရောင်စုံမီးများ လင်းလက်လာ သည်။ တေးဂီတသံစုံအတွင်း သိ ချင်းသံလေးဖြင့် စလိုက်သောအခါ ကိုမြင့်လှိုင်၏ရီဝေဝေမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာသည်။

“ယွန်းလား”

“မွန်းပါ ဆရာရဲ့၊ မွန်း...မွန်း တဲ့”

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ လှလွန်းသော အဆိုတော်မလေးမှာ ယွန်းနှင့်တူ လွန်းလှသဖြင့် ယွန်းဟု နှုတ်မှပွင့် ထွက်မိသည်။

“ဆရာ...ဆရာ၊ ငေးလှချင် ငါ့လား၊ မွန်းက နာမည်ကြီးစရာ ဟာ”

ဆရာခေါ်ချင်ရင် တပည့်ကြီးစား ပေးမယ်”

“တော်စမ်းကွာ”

ထိုစဉ် သီချင်းသံဆုံ၍ မွန်း ဆိုသော မိန်းကလေးဆီမှ စကား များကြောင့် ကိုမြင့်လှိုင်မှာ တုန်လှုပ် သွားသည်။

“မွန်းက ခရေကိုအရမ်း ကြိုက်လို့ ဒီသီချင်းလေးကိုဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွမ်း.....”

ကိုမြင့်လှိုင်ကိုင်ထားသော ဘီယာခွက်မှာ အောက်သို့ပြုတ်ကျ ကာ ကွဲသွားရာ ‘ခွမ်း’ ဟုသော အသံကြောင့် သောက်စားသူများ အပါအဝင် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွား သည်။

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး သစ်ပင်အောက်မှန်တန်း လေးပေါ်ထိုင်ရင်း အားရပါးရ ငိုချ လိုက်သည်။

“ဟင်...ဆရာ၊ ဆရာ မူးနေ ခြီ”

လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ

လေးမှာ သူ့ဆရာ မူး၍သာ ငိုနေ သည်ထင်၍ အားပေးနှစ်သိမ့်နေရာ သည်။

“ဆရာ အိမ်ပြန်မယ်ဗျာ”

“ဟင့်အင်း၊ သူ့အပြန်ကို ငါ စောင့်နေတာ”

“ဘယ်သူလဲ ဆရာ”

“ယွန်း အဲ.....မွန်း”

“ဗျာ.....”

လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ လေးမှာ ပြဿနာတက်ပြီဟု ထင် လိုက်သည်။ အလှနတ်သမီး၏ ပြု စားမှုကို သူ့ဆရာ ခံရပြီဟုထင် သည်။

ကိုမြင့်လှိုင်မှာကောင်းကင်ကြီး ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မော့ကြည့်နေစဉ် ကားဟွန်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့် မိသည်။

“ယွန်း.....ယွန်း၊ နေဦး၊ နေ ပါဦး ယွန်းရယ်”

လူတစ်ဦး ပြေးလိုက်လာ၍ ကားမောင်းသူမှာ ကားအရှိန်ကို လျော့၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ယွန်း.....ယွန်း”

ကားမှန်ဘေးမှ လက်ဝါးကြီး ဖြင့်ပုတ်ကာ ယွန်းကို တရစပ်ခေါ် ရင်း ပြေးလိုက်နေသူ ကိုမြင့်လှိုင်မှာ မျက်ရည်များဖြာလျက်ပင်။ အငမ်း မရခေါ်ရင်း လိုက်ပါလာသော ကို မြင့်လှိုင်ကို ကားပေါ်မှလူက ဆင်း

လာပြီး ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှည့်လိုက်သည်။ ကိုမြင့်လှိုင်က ထိုသူကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ယွန်းဆီ သာ မပြတ်ခေါ်နေရှာသည်။

ရှေ့ခန်းမှ ကားတံခါးဖွင့်လာ ပြီး မိန်းမလှလေးဆင်းလာသည်။ “ယွန်း...ယွန်း၊ အစ်ကိုလေး”

ယွန်းမှာ ကိုမြင့်လှိုင်ကို ဘာ ခနဲတွေ့လိုက်ရာ ရင်ကို ဒိန်း တစ်စုံတစ်ရာက ဝင်ဆောင်လို သကဲ့သို့ မူးလဲမတတ်ဖြစ်သူ သည်။ ကတုန်းကယစ်ဖြစ်နေသော အသံကိုထိန်းရင်း ပြောလိုက်သူ

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုမသိဘူး”

“ဟင်.....”

“ဟေ့ကောင် မင်းကြားတာ နော်၊ ယွန်းမဟုတ်ဘူး၊ မွန်း မင်းက အကြောင်းလာမရိုက်နဲ့ ည သူ့ကိုငါဆွဲထားတာ၊ ပြဿ လာမရှာနဲ့”

“ဘာ.....တာ၊ ကဲ.....”

ခွပ်ခနဲအသံနှင့်အတူ အလယ် အား ကိုမြင့်လှိုင်က မော်ကွန်းသို့

ပြင်းပြင်းထိုးထိုးလိုက်သည်။ ယွန်း
ထိုသူ့အားထူပြီး ကားကိုမောင်း
သွက်ခဲ့တော့သည်။

“ယွန်း...ယွန်း... နေပါဦး၊
ယွန်း”

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ကားလေး
နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာအော်ရင်း
အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားရှာ
သည်။ ယွန်းမှာ နောက်ပြန်ကြည့်
မိန်းကားမှန်ထဲမှ ကိုမြင့်လှိုင်အဖြစ်
ကိုမြင့်လှိုင်ရ၍ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ
ခံလိုက်သည်။

“တောက်.....”

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ တောက်ခေါက်
ပြီး စီးကျလာသော မျက်ရည်များ
ကို လက်ဖမ်းနှင့်သုတ်ကာ ကောင်း
အင်ကြီးကိုမော့၍ကြည့်ကာ အော်
အစ်လိုက်မိသည်။

“ဟာ.....”

သူ့ဆရာ ကြောင်သွားပြီလား
ထို လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ
အား ကြောက်နေမိသည်။ ချော
ချောမော့မော့နှင့် အိမ်သို့ပြန်ခေါ်
ထားသည်။ အိမ်ရောက်သော်
အရာဖြစ်သူက ကံစပ်မောင်နှမ၏
အဖြစ်ဆိုးကို ပြောပြရာ တပည့်
အားသူမှာ မျက်ရည်ကျပြန်သည်။

ရင်ထုမနာ ဇာတ်လမ်းလေး
တစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ပြီး အိပ်ရေး

ပျက်ခဲ့ကြသည်။

ယွန်းမဟာလည်း တမ်းတနေ
ခဲ့ရသော အစ်ကိုလေးကိုတွေ့လိုက်
သည်နှင့် ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပို့ချ
ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူမ
၏ မသန့်ရှင်းသော ညှစ်ထေးနေ
သည့် လက်နီသဝနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို
အစ်ကိုလေး မသိစေချင် မမြင်စေ
ချင်ပါ။ အစ်ကိုလေး ရင်နာသွား
မည်ကိုစိုးရွံ့လှသည်။ ရင်ထဲ၌ကြောင့်
နှင့်အမျှ မြင်ချင် တွေ့ချင်နေသော
အစ်ကိုလေးကို တကယ်မြင်တွေ့ရ
သည့်အခါ မခေါ်ရဲသောအဖြစ်ကို
ရင်နာလွန်း၍ ရှက်ကြီးစာထင် ပိုနေ
ရရှာသည်။ ပိုရလွန်း၍ လွမ်းရ
တမ်းတရလွန်း၍ နှမ်းနယ်မော
တိုက်ကာ နေမကောင်းဖြစ်လေ
သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ထွက်ရန်
လှမ်း၍အကြောင်းကြားသည်။
အစ်ကို လေးနှင့် မတွေ့ရန်
အဝေးသို့ပြေးရဦးမည်။

အလုပ်ရှင်သူဌေးကား ယွန်း
ကို လက်လွတ်ပစ်နိုင် စာချုပ်
မပြည့်သေး၍ ထွက်ခွင့်မပေး ကို
မြင့်လှိုင်မှာလည်း ညတိုင်းလာရာ
သည်။ ရက်များသာ ကုန်လွန်ခဲ့
သည်။ ယွန်းကိုတွေ့ရ လိပ်စာ

လည်းမရ ဖုန်းဆက်လည်းမရ ဖြစ်
နေသည်။

သို့သော် ကိုမြင့်လှိုင်ကား စွဲ
မလျော့ချေ။ ယွန်းဘဝကို ကယ်
တင်မည့်သူမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ
ဖြစ်သည်။ သူမဘဝကို ကယ်တင်
၍ စိတ်ချမ်းသာသော ဘဝသစ်
တစ်ခုကို ထူထောင်ပေးမည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ထားသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်
ပြီးဖို့ ရ ရက်ပဲကျန်တော့တယ်။ ခင်
ဗျားညီမကို တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ဒီည စောင့်ဖမ်းမယ်ကွာ”

ထိုနေ့ညမှာ ယွန်း ဆိုင်ထဲသို့
ခိုးကြောင်ခိုးဝက်ဝင်လာသည်။ ပုန်း
နေသော ကိုမြင့်လှိုင်က ယွန်းအဝင်
တွင် တံခါးဝဘေးမှဆီးကာ လက်
ကိုဆွဲထားသည်။

“ဟင်.....”

ယွန်းက အစ်ကိုလေးမှန်းသိ
၍ တအားဆောင့်တွန်းကာ အပြင်
ဘက်သို့ ပြန်၍ပြေးလေသည်။

“မပြေးနဲ့၊ ယွန်း.....”

ဒုန်းခနဲအသံကြားရပြီးနောက်
တစ်ဆက်တည်းပင်.....

“အား.....”

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးက ချိုး၍
ကွေ့အဝင်တွင် ဖွတ်အတင်းပြေး
လာသော ယွန်းအား ဝင်တိုက်မိ
တော့သည်။

“ယွန်း.....”

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ သွေးအိုင်ထဲ ခွေ ခွေလေးလဲကျနေသော ယွန်းအား ပေ့ချီလိုက်သည်။

“ယွန်း...ယွန်းလေးရယ်၊ ဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်”

ရင်ခွင်ကြားမှာသွေးအလူးလူးဖြင့် ညည်းညူနေရာသော ယွန်းကို မကြည့်ရက်နိုင်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ညီမလေးကို”

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ငိုကြွေးချက် မဖြင့်အော်နေစဉ် လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာလေးမှာ အပြေးတစ်ဝိုင်းဖြင့် ရောက်လာပြီး လူနာတင်ကားခေါ်ခဲ့သည်။

“ယွန်း...ယွန်း၊ ညီမလေး”

“ဟင်.....အင်း.....အစ်ကိုလေး”

ဟု အသံသွဲ့သွဲ့လေးဖြင့် ပြန်ထူးရှာသည်။

“ညီမလေးကို အစ်ကိုလေး အမြဲရှာနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြေးရတာလဲ ညီမလေးရယ်”

“အစ်.....ကို.....လေး”

“ဟင်.....ပြော.....ပြော ညီမလေး”

“လွမ်းတယ်၊ နေ့...တိုင်း...လွမ်း.....တယ်”

“အားတင်းထားနော် ညီမ၊ တို့အတူနေဖို့ လာခေါ်တာ၊ အစ်ကို

“အင်း.....”

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလာ၍ ခေါင်းကိုမော့ပြီး ယွန်းအား ပြန်အကြည့် ယွန်းမှာ ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ယွန်း..ညီမလေး၊ ယွန်း..ညီမလေး၊ ညီမလေး ကျုပ်တို့ ခွဲ သွားပြီဗျ”

ကိုမြင့်လှိုင်မှာ ယွန်းကိုယ်လေးအား လှောင်၍ခေါ်ရင်း ချိုးပွဲချင်ခဲ့တော့သည်။ ယွန်းမှာ မျက်နှာလေး ကိုကြည့်ကာ ဘဝဆိုး၏ခဏ်တမည်မျှခံစားခဲ့ရုံ၊ အမ္မပါလီမိန်းကလေးမျိုးအဖြစ် သူ့အလှဖြင့် မဝင်ချင်သော ရင်နှုတ်ကာကို ခိုဝင်ခဲ့ရုံ၊ ညဉ့်မှမလေးအဖြစ်ဟန် လုပ်ကပြုံးခဲ့ရ၊ အသွေးအသားကို ဆပ်ခဲရုံတို့ကိုတွေးရင်း လွန်ရင်နာမိသည်။ သူမလို အမ္မပါလီမိန်းမလှလေးပေါင်းမည်မျှ ခံစားရမည်၊ ဘဝတွေ ကြေပျက်နေမည်ကိုတွေးရင်း မိန်းကလေးထံထာဝရ လှပမွှေးပျံ့သော ပန်းထူးများဖြစ်ပါစေဟု ဆုခြေနေမိပါသည်။

လေ ညီမကို ကောင်းကောင်းပြုစုနိုင်ပြီ၊ အားတင်းထားနော်”

“ညီမလေး..ရွက်..ကြွေ..ဘဝနဲ့ လွမ်းနေ.....တာ”

“ယုံတယ် ညီမလေး”

“အစ်ကို.....”

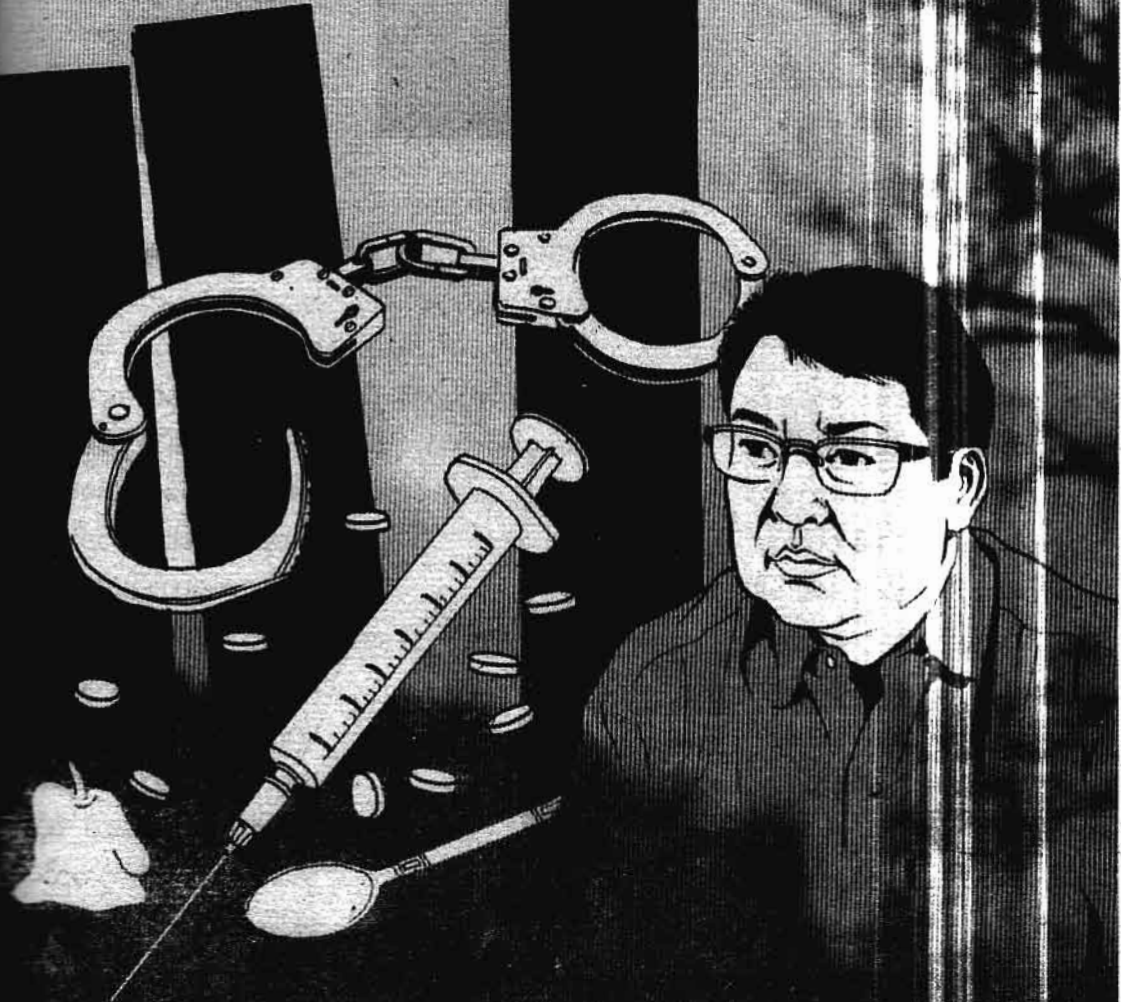
“ဟင်.....ညီမ”

“ခရေတွေကြွေရောပေါ့”

ခင်ဦး (ပုဂံ)

ဖောင်ထည့်ဝါ (ဖျော်ဘွယ်) ဒါရောဂါခရီး တိမ်တောင်

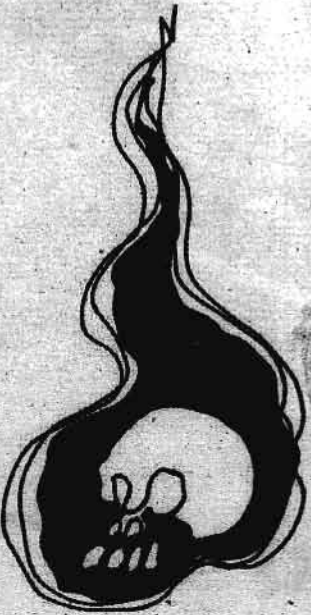
အရောင်ဆိုးတိမ်ထောင်

မောင်ထည်ဝါ(ပျော်ကျယ်)

ဦးထွန်းမြတ်အား စံပယ်မြိုင်
ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး မသိသူမရှိ။ လူ
ကြီး၊ လူငယ် အားလုံးသိကြ၏။ ဦး
ထွန်းမြတ်အိမ်၌ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်ဖွင့်
ထားသလို ကာရာအိုကေဆိုင်
လည်းဖွင့်ထားသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင်
မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထွက်သေး၏။ ဇနီး
သည် ဒေါ်မြချစ်က နီလာဈေးထဲ
မှာ နေ့ပြန်တိုးပေး၏။ သို့အတွက်
ကြောင့် ဦးမြတ်ထွန်းတို့မိသားစုကို
လူတိုင်းနီးပါး သိကျွမ်းနေသည်မှာ
အဆန်းတော့မဟုတ်။

ယနေ့ ရပ်ကွက်မူလတန်း
ကျောင်း၌ မိဘဆရာအသင်း နှစ်
ပတ်လည်အစည်းအဝေးနှင့် ပညာ
ရည်ချွန်ဆုပေးပွဲအခမ်းအနား ပြု
လုပ်လျက်ရှိရာ ဦးထွန်းမြတ်တို့မိ
သားစုက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော
ကျောင်းသားငယ်လေးများအတွက်

ပညာသင်စရိတ်အဖြစ် ငွေကျပ်
တစ်သိန်းတိတိကို ကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီးထံ ပေးအပ်လှူဒါန်းခဲ့
သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘဆရာ
အသင်းနှင့် ရပ်ကွက်လူထုက ဦး
ထွန်းမြတ်တို့၏ မွန်မြတ်သော လူ
မှုရေစိတ်ဓာတ်နှင့် ရက်ရောသော

စေတနာကို မုဒိတာပွား မဆ
အောင်ပင် ရှိနေတော့သည်။

ဦးထွန်းမြတ်တို့မိသားစု ကျ
တော်တို့လမ်းထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့
သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်မျှသာရှိ
၏။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် သူ
အိမ်ကား အိမ်ငါးလုံးခန့် ကွာ
ပါသည်။ တစ်လမ်းတည်းနေသူ
ဖြစ်၍ ကံကောင်းသည်ဟု ဆ
မည်လားမသိ။ ဦးထွန်းမြတ်သ
လမ်းထဲတွင် သာရေးနာရေး
များ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါတို့
ရောက်လာတတ်ပြီး လိုအပ်သူ
များကို လက်မနှေးဘဲ ထိုက်
အားလျော်စွာ အကူအညီများ
စမြဲဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းမြတ်၏ မိသားစု
သည် လမ်းသူလမ်းသား၊ လူ
လူငယ်မရွေးနှင့် သင့်မြတ်
ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်၏။ ယုံ
မှုဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်မှုကြောင့်

www.burmeseclassic.com

လူတိုင်းကြီးပွားချမ်းသာချစ်ကြတယ်
ဒီပေမဲ့သမ္မာအာဇီဝကျွတ်ကူးနည်းလမ်းကုန်စွာခွဲကြီးပွားဆိုလိုတယ်
အဲဒီမကြီးပွားချမ်းသာမှုဟာလူ့ညီနိမ့်မြဲဖြစ်တယ်
ဒီလိုတေတိတ်ဝိသယောတနဲ့ကြီးပွားချမ်းသာမှုဟာ.....

ညပိုင်းမှာဖြစ်စေ၊ မိုးချုပ် နေဝင်
ရီတရောအချိန်မှာဖြစ်စေ စက်ဘီး။
ဒါမှမဟုတ် ဆိုက်ကားနဲ့ ပစ္စည်း
တစ်ခုခု လာပို့ရင်း သယ်လာတယ်
လို့ သိရတယ် ဆရာ”

“ဟေ.....ဟုတ်လား။ ညည
၁၀ နာရီကျော်ရင် ငါ့အိမ်ရှေ့က

စက်ဘီးတစ်စီး ဖြတ်သွားလေ့ရှိ
တယ်။ ဒါဆိုရင် ဦးထွန်းမြတ်အဖြူ
ရောင်းတယ်ဆိုတာ ဟုတ်များဟုတ်
နေသလား”

ကျွန်တော်က ဦးထွန်းမြတ်
အား သာရေးနာရေး။ လူမှုရေး
ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ရှိသူ၊ ရပ်ရေး

ရွာရေး အားပေးတတ်သူ၊ ပုဂ္ဂိုလ်
ရေး ကူညီရိုင်းပင်းတတ်သူအဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုထားသည်။ ဥပမာ
နှင့် မလွတ်ကင်းသည့်အလုပ်မျိုး
လုပ်မည့်သူမဟုတ်ဟု ယုံကြည်
ထားသည်။ သို့သော် ကိုမြင့်သိန်း
၏ ပြောစကားအရ ကျွန်တော်
မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေ
၏။

ကိုမြင့်သိန်းက ဓာတ်ဘူးထဲ
ရေခွေးကြမ်းအား အကြမ်းပန်ကာ
လုံးထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး.....

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ည
နာရီကျော်လာရင် ကလင်..ကလင်
ဆိုတဲ့ စက်တီးဘဲလ်အချက်ပေး
ကြားကြားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ကျွန်တော် မအိပ်သေးဘူး
စာဖတ် နေတုန်းလိုသေးတယ်
ဒီညမှာ ကျွန်တော် အခြေအနေ
စောင့်ကြည့် ဦးမယ်”

ကိုမြင့်သိန်းပြောပြချက်
နှင့် ကျွန်တော်၏တွေ့ရှိချက်များ
ပေါင်းစပ်၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်

ထွက် အဖြူရောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိနေ၏။ တကယ်တော့ မဟုတ်ကိုမူ အချိန်ကအဆုံး အဖြတ်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

“အေးကွာ၊ လူတိုင်းကြီးပွားချမ်းသာချင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမ္မာ အာဇီဝကျွာ တရားနည်းသမ်းမှန်ကန်စွာနဲ့ ကြီးပွားဖို့လိုအပ်တယ်။ အဲဒါမှ ကြီးပွားချမ်းသာမှုဟာ ရေရှည်ခိုင်မြဲမှာဖြစ်တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဝိသမလောဘနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာမှုဟာ ရေရှည်ခံမခံဘူး။ တစ်နေ့ဒုက္ခတွေ့မှာ သေချာတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ ဒီကိစ္စ မဟုတ်မမှန်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲလေ”

ထို့နောက် ကိုမြင့်သိန်းနှင့်

ကျွန်တော်တို့ စကားဖြစ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထွက်လက် ခိုးတစ်ည...
-၁၀ နာရီ ခွဲအချိန်၊
မိုးကတဖွဲဖွဲရွာနေသည်။
တစ်ခါတစ်ခါ မိုးခြိမ်းသံများနှင့်အတူ လှုပ်စီးလက်လိုက်သော ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် စက်ဘီးစီး၍ လမ်းထဲသို့ ဝင်လာနေသည်။ ဦးထွန်းမြတ်အိမ်ရှေ့တွင် စက်ဘီးကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဟေ့.....စက်ဘီးနဲ့လူ၊ လုံးဝ မလှုပ်ပါနဲ့၊ လက်မြှောက်ထားလိုက်၊ တို့အားလုံးဝိုင်းထားပြီကွ”

ဒုရဲအုပ် မင်းအောင်က ပြတ်သားစွာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စက်ဘီးနှင့်လူသည် မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားချိန် မရလိုက်ပါ။

“ကျီ.....”

“ဂျလောက်.....”

စက်ဘီးနှင့်လူကို ရဲတပ်သားတစ်ယောက်က လျင်မြန်စွာ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်၏။ သက်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် လူကြီးများရှေ့မှောက်တွင် စက်ဘီးပေါ်မှ မုန့်ဖက်ထုပ်များကို ဖွင့်ဖောက်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ မုန့်ဖက်ထုပ်၏

အောက်ခြေတွင် ပလတ်စတစ်
အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော စိတ်ကြွ
ရူးသွပ်ဆေးပြားများကို တွေ့ရ
သည်။

နယ်ထိန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
ဒု ရဲအုပ် မင်းအောင်က စက်ဘီးနှင့်
သယ်လာသူ မောင်ကြိုင်အား စစ်
ဆေးမေးမြန်းရာ ၎င်း
၏ထွက်ဆိုချက်အရ
ဦးထွန်းမြတ်၏အိမ်ထဲ
သို့ ရပ်ကွက်လူကြီး
များနှင့် အတူ ဝင်
ရောက်၍ အိမ်ရှင် ဦး
ထွန်းမြတ်ထံ ခွင့်
တောင်းပြီး ရှာဖွေစစ်
ဆေးမှုများ ပြုလုပ်
ကြ၏။

အိမ်အောက်ထပ်
ရှိ ဗီရိုအိမ်အတွင်းမှ
စိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးပြား
များကို ထပ်မံတွေ့
ရှိရပြန်သည်။ ဦးထွန်း
မြတ်၏မိသားစုများ
လည်း မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်ကြရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ
လေ၏။ ရပ်ရေးရွာရေး၊ လူမှုရေး
ကိစ္စများတွင် ဦးထွန်းမြတ်က
ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ကူညီလျက်ရှိရာ
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကလည်း
ယခုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းကို လွန်စွာပင်

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။
“ဦးထွန်းမြတ် အခုလိုဖြစ်ရ
တာ ကျွန်တော် အတော်ကို စိတ်
မကောင်းပါဘူး။ ဘာမှအား မငယ်
ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး
အကူအညီပေးသွားမှာပါ”
ဟု ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

က အားပေးစကားပြောဆိုရှာ၏။
နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်
မင်းအောင်နှင့်အဖွဲ့က ရဲလုပ်ငန်း
များပြီး စီးအောင် ဆောင်ရွက်ကြ
ပြီးနောက် ဦးထွန်းမြတ်နှင့် မောင်
ကြိုင်တို့အား ရဲစခန်းသို့ ခေါ်

ဆောင်သွားကြလေ၏။
ဒုစရိုက် သမားများသည်
အရောင်အမျိုးမျိုးဆိုး၍လည်း
ကောင်း၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့်
ဟန်ဆောင်ပုံကွယ်၍လည်းကောင်း
ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို လုပ်တတ်
ကြ၏။ သို့သော်လည်း မည်သို့ပင်
အရောင်အမျိုးမျိုးဆိုးပါစေ၊ ပုံ
အမျိုးမျိုးဖြင့် ဟန်ဆောင်ပုံကွယ်
ပါစေ ဆင်သေကောင်ကို ဆင်
ရေးဖြင့် ပုံအုပ်သကဲ့သို့ လုံခြုံပြည့်
မဟုတ်။ တိမ်တောင်က
အရောင် ဆိုးသော်လည်း
ခိုင်မြဲမည်မဟုတ်ပါ။

ဒုစရိုက်မှုသည်
ပုံကွယ်၍မရနိုင်ပေ
တစ်နေ့မဟုတ် တစ်
နေ့မှာတော့ ကေ
မှချ ပေါ်ပေါက်မည်
ဖြစ်ပါ သည်
မကောင်းမှုဟူသည့်
ဆိတ်ကွယ် ရာမရ
ဒုစရိုက်မှုဘေးကား
သူ့ မလွတ်နိုင်ပါ။
တိုင်းလူတိုင်း ဒုစရိုက်ဖြစ်မှုများ
ကင်းဝေးလွတ်မြောက်နိုင်ပါ
ကြောင်း ဆုတောင်းလျက်။

မောင်ထည်ဝါ (ရေးသား)

www.burmeseclassic.com

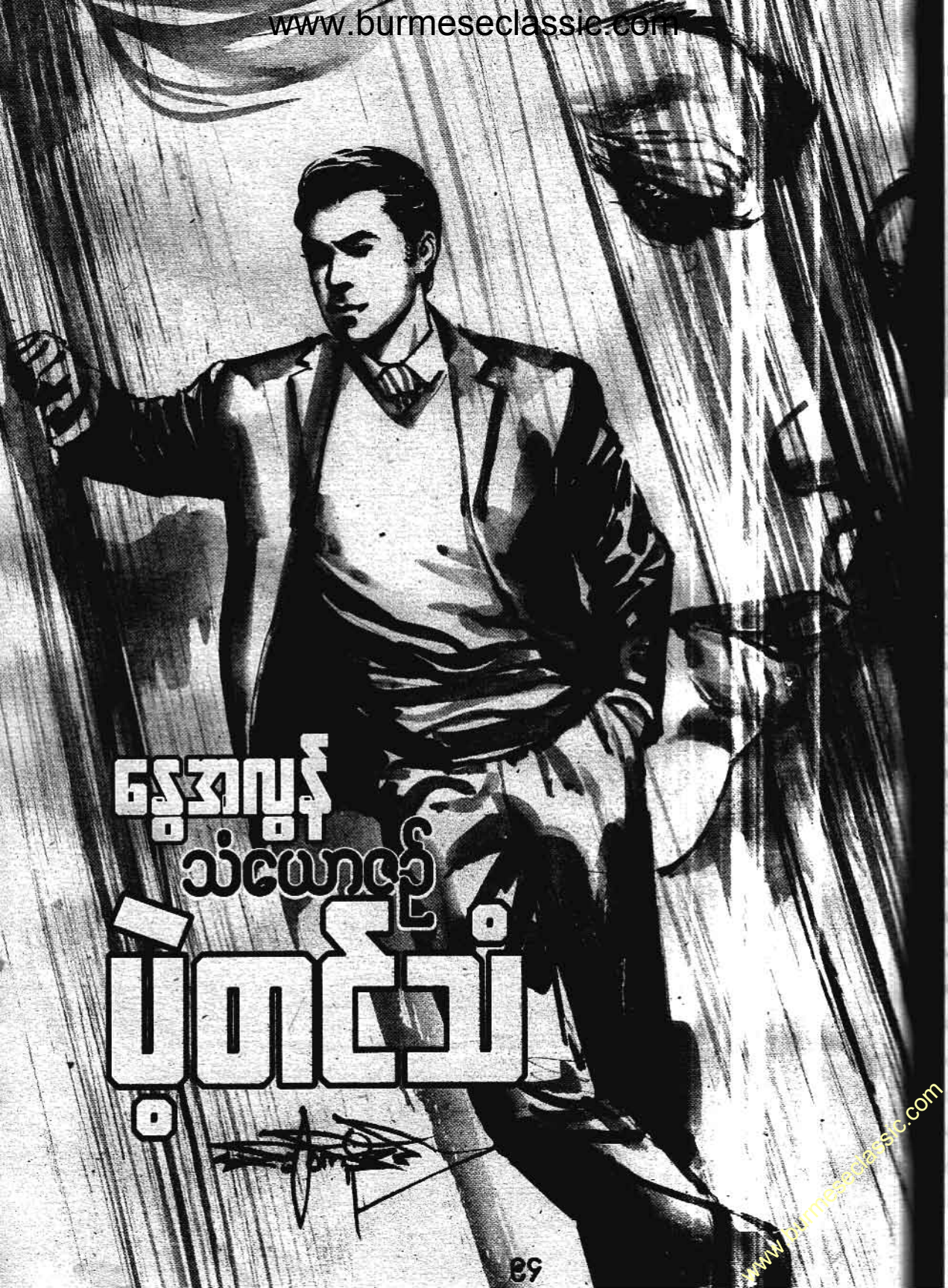

ငါ့ဖခင်ဆန်တော့
မင်းကစားကစား
တက်နေတယ်ဆို---

ကျွန်တော်ဖခင်ဆန်တော့
အိမ်ကနေပြန်လာနေတယ်ဆို---

ရွှေဘူမိ
သံယောဇဉ်
ပုံစာလင်္ကာ

သံယောဇဉ်ပွဲတင်သံ

နေ့ထလွန်

ဗျာ။

“သား အမေ ဒီနေ့နောက်ကျ မယ်နော်၊ ညနေစာကို ထမင်းဆိုင် မှာ ငါ့သားသွားစားတော့၊ အမေ ထမင်းဖိုးထားခဲ့မယ်”

“ကျူရှင်လခရော့”

“ဪ...အေး...အေး။ အမေမေ့နေလို့ပါကွယ်၊ ပေးထားခဲ့ ပါ့မယ်ကွယ်”

အမေက မိဘဝတ္တရားကျေတဲ့

ကျွန်တော် အမေ့ကို သိပ်မုန်း
ထယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်
အမေဟာ ကျွန်တော်အရှက်ရစေ
တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေလို့ပါပဲ။
ဘာအလုပ်လဲလို့တော့ ခင်ဗျားတို့
မေးနဲ့ဗျာ။ ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျား
ညို့လည်း သိမှာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်
တော်မရှက်ရင် ဘယ်သူရှက်မလဲ။
အဖြာလေ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က
အမေ့ကို သိပ်ကြောက်ရတာပါ။
အမေဟာ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်
လာရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ရုံတင်
မဟာဘူး။ တစ်ခါတလေ ထမင်းပါ
ကျွေးဘဲထားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်
က အမေ့ကို အကြိမ်ကြိမ်စိတ်ဆိုး
နင်း ကျွန်တော်ဟာ သားအရင်းမှ
ထုတ်ပါရဲ့လားလို့ သံသယဝင်မိတဲ့
အထိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရှုပ်
ရှည်က အမေနဲ့တူတဲ့အတွက်
အမေ့သားဆိုတာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။

မိခင်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်
ကတော့ သားတစ်ယောက်
တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး။ အမေပေး
ထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေကို ယူပြီး
ကျွန်တော်က ဂိမ်းဆိုင်ကို ထွက်
သွားလိုက်တယ်။ အဲဒါကို အမေ
က မသိရှာဘူး။ ပြီးတော့ ငွေ
ကုန်တာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး ရှိတာ
တွေယူစားလိုက်တယ်။ ကော်ဖီနဲ့
ဘီစကွတ်မုန့်ပဲပေါ့။ ညအိပ်တော့
ဗိုက်ဆာလိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့
တော့။ အူကိုလိမ်နေတာပဲ။ တစ်
ရော့နီးချိန် ထကြည့်လိုက်တော့ ဝ
နာရီထိုးနေပြီ။ အမေ ပြန်မလာ
သေးဘူး။
“တောက်...ဘယ်အထိနေ
ဦးမှာလဲမသိဘူး။ တရားလွန်နေပြီ၊
အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့သားကို သတိ
မှရပါရဲ့လား။ ဒီပုံဆို မလွယ်တော့
ဘူး”
ကျွန်တော် သား အမေ့ရဲ့
အဖေ၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်ကို၊
ဒီနေ့မလုပ်မီ

သို့မဟုတ် မောင်တစ်ယောက် သာဖြစ်နေရင် အမေတော့ လွယ် မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အခုတော့ အမေ့ ကို ငြူစုရုံကလွဲပြီး တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိခဲ့ဘူး။ အမေဟာ ပတ်ဝန်းကျင် သိမှာစိုးတဲ့အတွက် အမှောင်ကို အားပြုချိန်မှသာ ပြန်လာတတ် တယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ကို တစ်စုံ တစ်ဦးက လိုက်ပို့ပုံပါပဲ။ အိမ် ခပ် လှမ်းလှမ်းမှာ ကားရပ်ပြီးမှ ခဏ အကြာမှာ ကားပြန်ထွက် သံမျိုး ကြားတတ်တယ်။

“မင်းအမေ့ကို အမျိုးသား ကြီးတစ်ယောက်က ကားနဲ့လိုက် ပို့တာ တွေ့လိုက်တယ် ရဲရင့်ကျော်၊ မင်း နဲ့ဘာတော်သလဲဟင်”

“မသိဘူးကွာ၊ အမေ့ အကြောင်း ငါ့လာမပြောနဲ့”

“မင်းကို သတိပေးတာပါကွာ၊ တော်ကြာ ပထွေးရနေမှာစိုးလို့ပါ”

ကျွန်တော့်ကို ဝေစတာနာနဲ့ပြော လာတဲ့စကားဖြစ်ပေမယ့် အမေ့ လုပ်ရပ်က ကျွန်တော်အရှက်ရစေ တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့က အမေ့နဲ့ကျွန်တော်တို့ ကတောက် ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။

“အမေ ဒီပုံစံအတိုင်းနေသွား ရင် ကျွန်တော် ဒီမှာမနေဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးပြီးပြော လိုက်ပေမယ့် အမေက.....

“သားရယ် မင်း ဒီမှာမနေရင်

ဘယ်သွားနေမှာလဲကွယ်”

“အဖေ့ဆီသွားနေမယ်”

အဲဒီစကားကို အမေက သဘောကျသွားပြီး ဟက်ဟတ် ပက်ပက်ရယ်တော့တယ်။

“မင်းက မိထွေးနဲ့နေထေ မယ်ပေါ့၊ ဒီမှာသား၊ မင်းအဖေ တောင် မင်းကိုမခင်တွယ်လို့ထွေး သွားမှ မင်းက သူ့ဆီသွားနေမ နေမင်းကို သူတို့လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ခွေးတစ်ကောင်လို မောင်းချမှာ သိလား”

အမေ့ရဲ့အသံဟာ ဒေါသထွက် သက်သံ ပါသွားတော့တယ်။ အခု တော့ တစ်ခဏချင်းမှာ မျက်ရည် တွေအထွေးလိုက်ကျလာပြီး.....

“တို့သားအမိကို ထားသူ တာ သူပါကွယ်၊ ‘သူ့ကိုခွင့်လွှာ ပါ’ဆိုတဲ့ စကားငါးလုံးနဲ့ အမေက နေအချိန်အထိ သူ့အထော အပုံကိုမယူဘဲ မင်းကိုကျွေးမွေး တာလေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရုန်း ခွဲရတာပါကွယ်”

“ကျွန်တော့်တာဝန်တွေ တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျွန် မတက်ဘူး အမေ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားရယ် သားသူငယ်ချင်းတွေအားပေး ကျူရှင်တက်နေကြတာမဟုတ် လား၊ အများတန်းသူတော့ အ

www.burmeseclassic.com

ထားရမှာပေါ့။ သားဘက်ကသာ
အဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားပါ
ကွယ် မင်း ဆယ်တန်းအောင်သွား
အမေ အသက်ရှူချောင်ပြီပေါ့။
အမေ ဘာကြောင့် ငွေရှာနေရ
အဖွဲ့ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ မင်း
အဘောပေါက်လာမှာပါကွယ်။
အမေပြောချင်တာက ငါ့သား
အတွက်ဆိုရင် အမေ့အသက်
အောင် စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ် သား
မယ်”

ကျွန်တော် ရင်ထဲမကောင်း
အသွားရတယ်။

“အမေ အိမ်ထောင်သစ်ထူ
ချင်ရင် ကျွန်တော်ခွင့်ပြုတယ်ဗျာ။
အမေတို့စုံတွဲကို သူများပြောမှ သိ
တာတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်
ဘူး ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်နိုင်ပါ
မယ် အမေ”

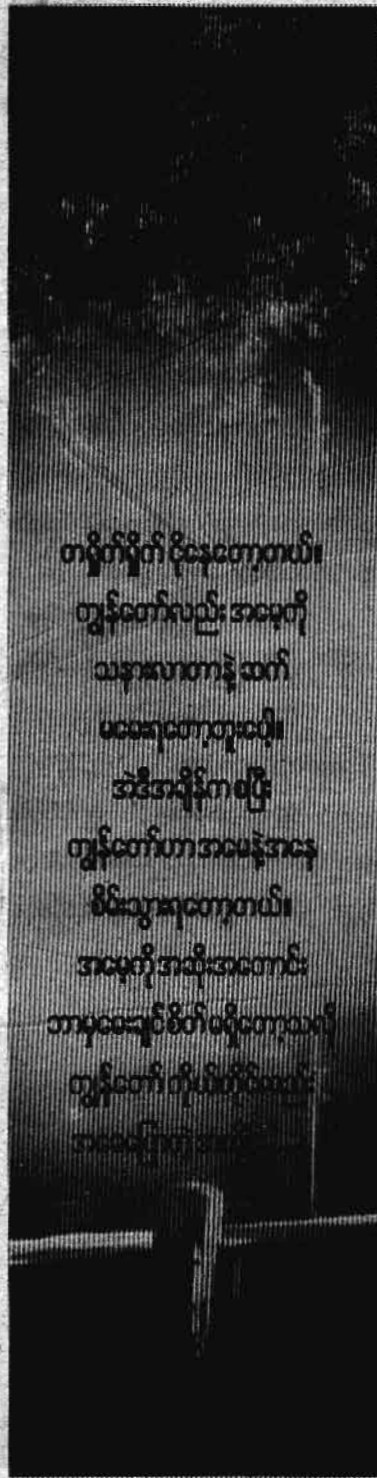
“ဪ.....အမေ့သားလေး
လူ့လောကကြီးကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်
သိသေးတာပဲလေ၊ အခုအမေ
အဖွဲ့နေတဲ့သူက အမေ့ချစ်သူမဟုတ်
ဘူး သား”

“ဗျာ.....ဒါဆို ဘယ်သူလဲ
အမေ”

“မသိချင်ပါနဲ့ သားရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောရင်
အသိသူကို အမေက ဖွင့်ပြောမှာ
မဟုတ်ဘူး”

အမေက မျက်ရည်တွေ

တစ်ခိုက်ခိုက် ငိုနေတော့တယ်။
ကျွန်တော်လည်း အမေ့ကို
သနားလာတာနဲ့ သက်
ပေးနေတော့တယ်ပေါ့။
အဲဒီအချိန်ကစပြီး
ကျွန်တော်ဟာ အမေ့အနား
စိမ်းသွားရတော့တယ်။
အမေ့ကို အဆုံးအကောင်း
ဘာမှမချင်စိတ်မရှိတော့တယ်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
အမေ့ကို အတိုင်း

အဆက်မပြတ်ကျပြီး တစ်ခိုက်ခိုက်
ငိုနေတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း
အမေ့ကို သနားလာတာနဲ့ ဆက်
မမေးရတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီအချိန်က
စပြီး ကျွန်တော်ဟာ အမေ့အနား
စိမ်းသွားရတော့တယ်။ အမေ့ကို
အဆုံးအကောင်း ဘာမှမေးချင်
စိတ် မရှိတော့သလို ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လည်း အမေ့ပြောတဲ့
အတိုင်း လုပ်ချင်မှလုပ်တော့တယ်။
ကျူရှင်မတက်ဘဲ ကျူရှင်လခကို
ဝိမ်းဆော့ပစ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ
နဲ့ ကျောင်းပြေး၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်နဲ့
အပျော်ရှာမိတယ်။

အဲဒီမှာပဲ ပညာရေးကနေထွက်
နေသွားရတော့တယ်။ ဆယ်တန်း
မအောင်တော့ ကျောင်းလည်း
ဆက်တက်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး
ပေါ့။ အပြင်ဖြေဖို့ အမေက တိုက်
တွန်းပါတယ်။

“တစ်နှစ်မအောင်၊ နောက်
တစ်နှစ်အောင်ရမှာပေါ့ သားရယ်။
ဆယ်တန်းလေးတော့အောင်အောင်
ဖြေပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

အမေက မသိရှာဘူး။ ကျွန်
တော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့
အဲဒီနေ့က ပလာဇာတစ်ခုကို ခေါ်

သွားတယ်။

“ကဲ.....သား စိတ်ကြိုက် ဝယ်ပေတော့”

“တကယ်နော် အမေ”

“တကယ်ပါကွယ်”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွား တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့သား အမိတွေ ဈေးဝယ်ထွက်ကြရင်း ပလာဇာပေါ်က စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ပြဿနာက စတော့တာပါပဲဗျာ။

“ဂမုန်း...မင်း ဂမုန်းမဟုတ် လား”

“ဟင်.....”

အမေဟာ ထိတ်လန့်သွားပုံပါ ပဲ။ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး အပြေး တစ်ပိုင်း ထွက်သွားတော့တယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဂမုန်းလို့ ခေါ်လာသူက နောက်ကပြေးလိုက်လာပြီး အမေ

လက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ဖမ်းဆွဲ လိုက်တယ်။

“ဪ.....မင်းက နောက် စမောလ်လေးနဲ့ ပျော်တော်ဆက် နေပြန်ပြီပေါ့နော်၊ လာ....မရဘူး၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ဂမုန်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဂမုန်းမဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းမျက်နှာကို --ချိုသွားရင်တောင် မှတ်မိတယ်ကွ၊ လူတွေနဲ့၊ ရုတ် ရုတ်ရုတ်ရုတ် မလုပ်နဲ့နော်”

အမေက ကျွန်တော့်မျက်နှာ ကိုကြည့်ပြီး ကြရာမရဖြစ်နေပုံပါပဲ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကြီး လူစကား နားမလည်ဘူးလား”

“အသာနေစမ်းပါ ချာတိတ် ရာ၊ ဒီကောင်မက ညမွှေးပန်းလေး ကွ၊ မင်းအရွယ်လေးနဲ့ တခြား

ကလင်တွေမှာ သွားရှာစမ်းပါကွာ သန့်သန့်လေးတွေတောင် ရဉ် မယ်”

“ခင်ဗျားကြီး မိုက်ခိုင်းလှလှလှ လား၊ ကဲ.....”

ကျွန်တော်က အဲဒီလူကို ဆ ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွ တော့်ထက် ပလကောင်းတော့ သ ကိုမထိဘဲ လည်ထွက်သွားတော တယ်။ ကျွန်တော့်ကုပ်ကိုဆွဲလို က တဲ့အချိန်မှာ အမေအသံစူးစူး ကြားရတော့တယ်။

“ငါ့သားကို မထိနဲ့နော်၊ န ကို ခဲစခန်းတိုင်လိုက်ရမလား”

အမေက ဟန်းဖုန်းကိုထု တ ပြီး ၁၅၉ ကို အကြောင်းကြားမ ဝ အလုပ်မှာ အဲဒီလူဟာ မကျေမန နဲ့ပြောပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။

“နင် ငါ့အကြောင်းသိမ ဝ ဂမုန်းပွင့်၊ နေနှင်းဦးပေါ့”

အမေက ကျွန်တော့်ကိုထူ စူးစမ်းတဲ့မျက်လုံးတွေရှေ့က အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ ဝ လူကတော့ ရှာမတွေ့တော့ပါဘ ဝ တက္ကစီဌာနပြီး အထုပ်အပိုးတွေ အိမ်အပြန် ကားပေါ်မှာ အမေမျ နာ မရွှင်တော့ဘူး။ စိုးရွံ့တဲ့ဟန် ဝ တွေက ထင်ဟင်နေတယ်။ ဝ ဝုတ်ချက်တစ်ခုကို ပေါက်ကြား စိုးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း အလို

ကျွန်တော်ပါးတစ်ဖက်မှာနဲ့ဖြစ်သွားတယ်။

လူတွေဟာမှန်တာပြောရင် နာထာတ်ကြပါလား။

အထုကိုခနဲတုတ်အပြုံးနဲ့

ကျွန်တော်ပြုလိုက်ပြန်တယ်။

အဲဒါကို အမေကမီးဝင်းဝင်းထောက်ဖျက်ပစ်တော့နဲ့

ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး...

ထိုအခါက ကျွန်တော်က နှုတ်ဆိုတ်
ပြန်သက်စွာနဲ့ လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။
အိမ်ရောက်တော့မှ.....

“အမေ ဟိုလူက အမေနဲ့
ဘယ်ပဲ ပတ်သက်ခဲ့သလား၊ သူ
ပြောသလိုဟုတ်နေသလား အမေ”

“သားရယ် အမေ ဘယ်လို
ပြောထွက်ရမလဲကွယ်၊ အမေ့ဘဝ
ကို သားသိနေတယ်မဟုတ်လား”

ဒီစကားနဲ့တင် ကျွန်တော် မူး
မိတ်လုမတတ် ခံစားသွားရတယ်။
အမေ့ကို ဒီလောက်ထိ ထင်မထား

တဲ့ ကျွန်တော်၊ အခုတော့ အမေ
ဘဝက ရေစုန်ပျော့ပြီပေါ့။ အမေ
မျက်နှာကို နှမြောစွာနဲ့ ကျွန်တော်
ကြည့်နေမိတယ်။

“သား...မင်း အမေ့ကိုစိတ်
ဆိုးနေတယ်မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ အမေ့မှာ
အလုပ်အကိုင် ရှိပါလျက်နဲ့ ဘာ
ကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရတာလဲ
တင်၊ အမေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မရှက်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တော့
သိပ်ရှက်တယ် အမေ၊ ကျွန်တော်
အမေမှ ဒီမကောင်းမှုကို လုပ်ရ
သလားဟင်”

“အေး.....အမေ အခုလိုလုပ်
နေရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ မင်း
ရှေ့ရေးအတွက် အမေလုပ်နေရတာ
ကွဲ့၊ သိရဲ့လား၊ မင်းကို လူတန်း
စေ နေနိုင်၊ စားနိုင်အောင် အမေ

ရှာဖွေနေရတာဟဲ့”

အမေ့ဒေါသက ကျွန်တော်
စိတ်ကို အရိုင်းစိတ်ဖြစ်စေရတယ်။
အမေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကျွန်
တော် မေးလိုက်မိတယ်။

“ဪ...အမေ့ကိုယ်တိုင်က
ဒီအလုပ်နဲ့ ရှာဖွေနေတာ ဝါသနာ
ကြောင့်လား၊ ဗီဒီယိုကြောင့်လား
အမေ”

“ဟင်...မင်း...မင်း၊ ကဲ...”

ကျွန်တော့်ပါးတစ်ဖက် ပူခနဲ
ဖြစ်သွားတယ်။ လူတွေဟာ မှန်တာ
ပြောရင် နာတတ်ကြပါလား။ အမေ
တို့ ခနဲတဲ့အပြုံးနဲ့ ကျွန်တော်
ပြုံးလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒါကို အမေ
က မီးဝင်းဝင်းတောက်တဲ့မျက်လုံး
တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး...

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုအကြည့်
မျိုးနဲ့ မကြည့်နဲ့ ရဲရင့်၊ ငါ ဒီဘဝ

မျိုးရောက်ခဲ့ရတာ မင်းကြောင့် သိ
လား။ မင်းကို လူလိုသူလို နေနိုင်
အောင်၊ ဝတ်နိုင်အောင်၊ စားနိုင်
အောင် ငါ့ဘဝကို စတေးလိုက်ရ
တာ၊ မင်းအဖေလည်းအတ္တသမား၊
မင်းလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
တဲ့ အတ္တသမားပဲ၊ ငါရင်နာတယ်
ရဲရင့်၊ မင်းကို မွေးရကျိုးမနပ်ဘူး
ကွာ”

“တော်ပါတော့ အမေ၊ ကျွန်
တော်က အမေ့ထက် အဆတစ်ရာ
ပိုရင်နာရတာပါ၊ သူများတွေလို မိ
စုံဖစုံနဲ့ နေလာခဲ့ရလို့လားဟင်၊
အတူတူနေခွင့်ရတဲ့ အမေ့မျက်နှာ
ကိုတောင် တစ်နေကုန် အတူပြင်
တွေ့ခွင့်ရခဲ့လို့လား၊ ငွေပေးနေရုံနဲ့
မိဘဝတ္တရား ကျေတယ်မထင်နဲ့
အမေ၊ ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို
အမေ့နားလည်ရဲ့လားဗျာ...”

အဖေဟာ မြိုင်တွေသွားပြီး ကျွန်တော်ကို ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့တယ်။ အဖေအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိပေမယ့် ခုချိန်မှာ အဖေ့အဖေခင်္ဂလင် အဖေ အခု ထိုဘဝမျိုး ရောက်မယ်မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို အကြံတစ်ခုဝင်လာတယ်။ ဒီအကြံ အစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော်က လုပ်ဆောင်ဖို့ အမေ့ကိုမပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်သွားလိုက်တယ်။

“မင်း ဘာသာလုပ်တာထဲ သား”

အဖေ့ရဲ့တုံ့နေရာကို ကျွန်တော်က စုံစမ်းထားပြီးသားဖြစ်လို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားတော့တယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ ထိတ်လန့်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ဇေးတော့တာပါပဲ။ သူ့ဆွေးသားဆိုတဲ့ အသံနဲ့ သနားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတာ အမှားမဟုတ်ပါ။

“အဖေနဲ့ ဆွေးခွေးစရာရှိလို့ ဝါ”

အဖေက သူ့အိပ်ထဲကိုအခြေအနေ အကဲခတ်ပြီးမှ.....

“မိန်းမရေ..... ဝါ လမ်းထိပ်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားဦးမယ်ကွာ”

“ဒီမှာ မအားပါဘူးဆိုမှ ဟိုလူခေါ်လို့မဟုတ်လား။ မြန်မြန်ပြန်လာဦးနော်”

“အေးပါကွာ”

အဖေဟာ သူ့အပေါ်အကျီလေးကိုယူပြီး ကျွန်တော်နဲ့ပါလာတော့တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ ပေါ့ဆိမ့်နှစ်ခွက်ကို လှမ်းမှာပြီး ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းငွေပေးတယ်။

“ကဲ...ပြော၊ မင်းက ဘာကို ဆွေးခွေးမှာလဲ ငါ့သား”

တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ‘ငါ့သား’ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ် ကိန်းအောင်းနေသေးလို့။ အဖေ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တယ်။

“အဖေနဲ့ ပြန်ပေါင်းပါလား အဖေ”

အဖေဟာ ပြုံးကျယ်တဲ့မျက်လုံးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချပြီး.....

“မင်းအဖေရဲ့အကြောင်းကို မင်းမသိဘူးလား ငါ့သား”

“သိပါတယ် အဖေ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း အဖေ့ဘဝကို အဖေကယ်မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရင် ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး

ကွာ၊ မင်း ပြန်တော့”

“အဖေ.....အဖေ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် တစ်စွန်းတစ်စလောက် မရှိတော့ဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွဲကြပါဦး”

အဖေက နောက်တစ်ကြိမ် ပင့်သက်မော့ကိုချပြီး.....

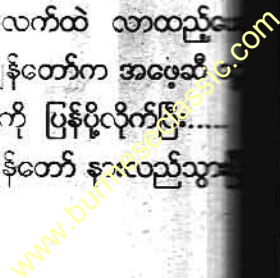
“မဖြစ်နိုင်လို့ပါ သားရာ၊ အဖေမင်းအဖေက အဖေကြားသလောက် သူ့သတင်းကမကောင်ဘူးကွာ၊ မင်းက သူ့ကိုထိန်းမှဖြစ်တော့မယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့သားလေ အဖေ၊ သားသမီးက မိဘကိုဖြုတ်ထိန်းပေးရမှာလား၊ အခု ကျွန်တော့်ကိုအကြောင်းပြုပြီး အဖေတစ်ယောက် ပျက်စီးနေပြီဗျာ၊ ကြာရင် အဖေ့ဘဝလေး စုံးစုံးမြုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဖေက တားဆီးပေးသင့်တယ်”

“အဖေ ဝမ်းနည်းတယ် ငါ့သား၊ သူ့အတွက် အဖေလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ကဲ...မင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြန်တော့ရော...ဒါက မင်းသုံးစွဲ၊ အဖေ့မှာ ဒါပဲပါလာတယ်”

ငွေငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ လာထည့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဖေ့ဆီ ငါးထောင်ကို ပြန်ပို့လိုက်ဦး.....

“ကျွန်တော် နားလည်သွား

အဖေ တကယ်တော့ အမေသာ
ကျွန်တော့်အပေါ် မိဘဝတ္တရား
ကျတပါးပါ။ အမေ့အပေါ်
ကျွန်တော် နားလည်မှုနဲ့ လက်ပိုက်
ပြည့်နေရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်
တော့်အတွက် အမေ့ကိုယ်နဲ့ရင်း ပြီး
နာမေးပေးတဲ့ငွေနဲ့ လုံလောက်ပါ
တယ်။ အမေ့ကို ကျွန်တော် သနား
တယ်အဖေ။ ကျွန်တော်သွားပါပြီ”

“ဟေ့.....သား။ လက်ဖက်
ဆည် သောက်သွားဦးလေ”

“ဟင့် အင်း။ အမေ့ရဲ့
ဆေးနာနဲ့ ကျွေးမွေးတဲ့အစာက
ကျွန်တော့်အတွက် အာဟာရသိဒ္ဓိ
နဲ့မြောက်ပါတယ် အဖေ။ ကျွန်
တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်တော်က အဖေ့ဆီအား
ကီးတကြီးနဲ့ အကောင်းဆုံးနည်း
ဆမ်းရှာဖို့ ရောက်လာခဲ့ပေမယ့်
အဖေ့ရဲ့ညပေကွာသာ ကျွန်တော်ရ
ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ စိတ်မကောင်းစွာ
နဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်။
အိမ်ထဲဝင်ပြန်တော့.....

“သား.....စောစောက ဘယ်
သူက သွားတာလဲကွယ်။ အမေ
သားအတွက် ကော်ဖီနဲ့မုန့် စီစဉ်
ထားတယ်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ၊ ကော်
ဖီပူလေး သောက်လိုက်ဦးကွယ်”

အမေ့ကို ကျွန်တော် အားနာ
သွားမိတယ်။ ကျွန်တော်ပြောဆို
သမျှတွေက အမေ့နုလုံးသားထဲမှာ

ဒဏ်ရာဖြစ်စေခဲ့ရင် သားကို ခွင့်
လွှတ်ပါအမေလို့ ကျွန်တော်က
ကော်ဖီသောက်ရင်း အမေ့ကို စိတ်
ထဲက အခါခါတောင်းပန်နေမိပါ
တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အတွက်
တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အသိတစ်ခုရ
လိုက်တာက ကျွန်တော်တို့သားအမိ
တွေရဲ့ လွတ်မြောက်ခြင်းက ကျွန်
တော် ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်
လုပ်နိုင်မှ အမေ့ဘဝကို ကယ်တင်
နိုင်မှာမဟုတ်လားဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့
ဒီနှစ်တော့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း
အောင်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားရ
တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် ဆင်ခြင်တတ်လာပါပြီ။

“အမေ သား ဒီနှစ် အောင်
ရမယ်ဗျာ။ အမေ့ကို ကတိပေးပါ
တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သား
ရယ်။ အမေ့မျှော်လင့်နေတာ ဖြစ်
သား။ အမေ့သားလေး လူတစ်လူ
သူတစ်လုံး ဖြစ်သွားတာမျိုး အမေ
မြင်ချင်တယ်။ အမေ ကျေနပ်ပါပြီ
ကွယ်”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအိမ်မှာ
မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း အမေ့ကို
ကတိပေးစကားပြောမိတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့
အပြန်အလှန်စီးဆင်းတဲ့မေတ္တာတွေ
ဟာ ဘယ်လိုအရာမျိုးမှ တားဆီး
လို့မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်။ အမေ့

ကို ကျွန်တော်က နားလည်မှုပေး လိုက်တော့တယ်။

လူဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာ မမှန်ဘူး။ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ် ဆိုတဲ့စကားက မှန်ကန်ပါလားဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပညာရေးကြိုးစားမှု က နောက်ဆုံးတော့ အသီးအပွင့် တွေနဲ့ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီပေါ့ဗျာ။ ကျွန် တော် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကြီး အောင်သွားခဲ့တယ်။ အမေမျှော် လင့်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက် အောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိနဲ့ ကျွန်တော်ဟာတက္ကသိုလ်တက်နိုင် ခဲ့တယ်။

“သား အမေ နယ်ကိုသုံး ရက်လောက် ခရီးသွားရဦးမယ် ကွယ်”

“အလုပ်ကိစ္စလား အမေ”

“ဟုတ်တယ် သား”

အမေဟာ အရင်လို အပြန် ညဉ့်မနက်တော့ပေမယ့် အခုလိုပဲ နယ်ကို ခရီးခဏခဏထွက်နေရ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့ ရုံးကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ အမေ့ ကို ဖွင့်မေးရက်ပေမယ့် အမေဟာ အရင်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပုံရ တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်။

အမေ ခရီးထွက်နေတဲ့တစ်နေ့မှာ အိမ်ကို အမေ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒေါ်ခင်မုံ ရောက်လာတယ်။

“ကလေး ခင်သန့်စင် ဘယ် သွားလဲကွယ်”

“အန်တီမုံ လာပါ။ အထဲဝင် ထိုင်ပါဦး”

ကျွန်တော်က ညဉ့်သည်ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး အမေမရှိတဲ့အကြောင်း ကို ပြောပြလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်ခင်မုံက သက်ပြင်းရှည်ကိုချ ရင်း.....

“ခက်တယ်ကွယ်၊ ခင်သန့်စင် တော့ ခွင့်ရက်ပျက်တာတွေ များ နေလို့ လူကြီးခေါ်တွေ့တော့မယ်၊ အန်တီမုံလည်း သူ့အတွက်အမျိုး မျိုး ပြောပေးခဲ့တာပါပဲကွယ်၊ ခက် တာက သူ့သတင်းတွေကို လူကြီး တွေသိကုန်ကြပြီ၊ ဒုက္ခတော့ဖြစ်ပြီ ပေါ့ကွယ်”

“ဗျာ....အမေ့ရဲ့ဘာသတင်း လဲ အန်တီမုံ”

ဒေါ်ခင်မုံက ပြောသင့် မပြော သင့် စဉ်းစားနေတော့ ကျွန်တော် က တောင်းဆိုဖန်များတော့မှ.....

“မင်းကိုပြောရမှာ အားတော့ နာပါတယ်ကွယ်၊ ခင်သန့်စင်က ပြည့်တန်ဆာခေါင်းဖြစ်နေပြီ၊ အခု ဆို လူကုန်ကူးသူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး မိန်းကလေးတွေကို လိမ်ညှာခေါ် သွားတယ်၊ အလုပ်ရမယ်ဆိုပြီး

တရုတ်ပြည်ဘက်အထိ ပို့နေတာ တဲ့”

“ဗျာ.....လုပ်ရက်လေခြံ အမေ့ရယ်”

“အေး.....အခု သူ့အလုပ် မယ်ပြောပြီး ပြေးသောင်းသေ ဆောင်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ မိဘတွေက ရုံးကိုလိုက်လာပြ တယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကိုလည်း တုံ့ ထားကြပြီတဲ့၊ ကဲ.....ဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ၊ သူတို့သမီးကို လှပွဲစ ခေါ်ခင်သန့်စင်က ခေါ်သွားတာ လို့ လာပြောသွားတာပဲ”

“အမေ့ဆီ ဖုန်းခေါ်တာ တွေ အန်တီမုံ ဖုန်းမကိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီလှပွဲ ဖုန်းဆက်နေတာပဲ၊ မရဘူး”

ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ပေး ဖျက်သုဉ်းရပြီလား၊ အမေဟာ ဘဝကို သူ့ကိုယ်တိုင် နှံ့နှစ်အေး လုပ်နေတာပါ၊ ကျွန်တော်သိပ် မယူကုန်းမရဖြစ်မိတယ်ဗျာ၊ ဒီထဲ မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ဒေါ်ခင် ကို မေးလိုက်မိတယ်။

“ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ အန်တီမုံ၊ အမေ့ရော အဖမ်းခံရ ဘာဖြစ်မလဲဟင်”

“ထောင်ကျမှာပေါ့ကွဲ့၊ ကုန်ကူးမှုက ဖြစ်ဒဏ်ကြီးတယ်၊ ခင်သန့်စင် သိပ်မိတ် ကလေးရယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ အမေက ငွေ
ထားနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငွေခွဲငွေ
ဝယ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဒါကြောင့်ကိုး
သုတစ်ပါးကုတုမုက်ချည်တော့ကို ခြေ
ဆာပြီး ဟားတိုက်ပျော်ခွင်နေတဲ့
သူ အမေ့ကို ကျွန်တော် သိပ်မုန်း
သွားပြီ အန်တီမို့ သူ ကျွန်တော်
ကို လိမ်ညှာခဲ့တယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့
အလေးရယ်၊ ခင်သန့်စင်ဘဝလေး
ကို အန်တီမို့ အသိဆုံးပါကွယ်၊ သူ
ကို အရွယ်လည်းရဲ့၊ ရုပ်ချည်လေး
ဆည်းရိုတော့ အိမ်ထောင်သစ်ထု
ဆောင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက မင်း
ကိုပဲပြီး အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေတော့
ဖြစ်သင့်တာတွေ ဆက်ဖြစ်ကုန်
ဆာတာပေါ့၊ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ကွဲ
သွားရင် ကောင်းကျိုးတစ်ဝက်၊
ဆိုးကျိုးတစ်ဝက်ပါကွယ်၊ ခင်သန့်
စင်ကတော့ ဆိုးကျိုးက ပိုများ
ဆောက်အောင် သူ့သားကြောင့်
ကွဲဖြစ်ရတာပဲ၊ မင်းကို ကောင်း
ထောင်းနေစေချင်တဲ့ မိခင်
အတ္တာကြောင့် အများတွေ ဆက်
ဆိုက်ဖြစ်လောက် အောင် ငွေ
နောက်ကို လိုက်ပါသွားခဲ့တာပဲ
မို့”

ဒေါ်ခင်မိုးက အမေ့ကို စိတ်နာ
ခြင်းမဖြစ်စေဖို့ ကျွန်တော့်ကိုဆုံးမ
တယ်၊ သူ့ရဲ့စကားရည်ကြီး ပြီးဆုံး

သွားမှ ပြန်သွားတော့တယ်။ ကျွန်
တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ အမေ
မရှိတော့တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ဘဝကို
ကျွန်တော် ထူထောင်ရတော့မှာပေါ့
နော်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရဲစခန်းက
အမေ့ကိုလာရှာကြတယ်။ ကျွန်
တော်က အမေပြန်မလာသေးတဲ့
အကြောင်း၊ ဘယ်နေရာကိုသွား
မယ်ဆိုတာ ပြောမသွားကြောင်း
ရှင်းပြလိုက်တော့မှ “မင်းအမေ
ပြန်လာရင် ချက်ချင်းအကြောင်း
ကြားပါ” ဆိုပြီး မှာသွားတယ်။ ပြီး
တော့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို
ပါ တာဝန်ပေးသွားပုံပါပဲ။ သူတို့က
ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာကြပြီး
အမေ့သတင်းကို စုံစမ်းတော့တာပါ
ပဲဗျာ။

“ခင်သန့်စင်က လူကုန်ကူး
နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကောင်မ
ပျံ့လန်နေတာပေါ့၊ ဟင်း...သူတစ်
ပါး မျက်ရည်ကြီးငယ်ကျမှ မတရား
ရတဲ့ငွေခွဲ စားသောက်နေကြတာ
အံ့ပါရဲ့တော်”

“ဟုတ်ပါ၊ သားကိုလည်း
ကောင်းကောင်းထားလိုက်တာလေ၊
တစ်သက်လုံးက ရွှေတောင်မြင်ဖူး
တဲ့ဟာတွေမဟုတ်ဘူး၊ သားက

ဘဝင်မြင့်နေတာ၊ အခုတော့
အရှက်ကွဲပြီပေါ့”

ကျွန်တော် လမ်းထဲဖြတ်သွား
တိုင်း ကြားနေကျအသံတွေပါပဲ။
သူတို့က မမောမပန်းနိုင်လောက်
အောင် ပြောနေကြပေမယ့် ကြားရ
တဲ့ ကျွန်တော်က နားတွေလျှံထွက်
နေပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်နေရာမှာ
စိတ်တို၊ ဒေါသကြီးတဲ့ သူတစ်
ယောက်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။
သူတို့ကို စားနဲ့လိုက်ခတ်မှာအမှန်
ပဲလေ။

“ပြောပါစေ ရဲရင့်ကျော်ရာ၊
သူတို့ ဘယ်အချိန်အထိ ပြောနိုင်
ကြမှာလဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ
ကို မသိဘဲနဲ့ ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြ
တာ သိပ်ကိုအောက်တန်းကျတဲ့သူ
တွေပါကွာ၊ သွားမယှဉ်နဲ့နော်၊ မင်း
လုပ်ရမှာက ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်
အပျက်မခံဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
လျှောက်ပါကွာ၊ မင်းက ဘာမှမသိ
တဲ့သူပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်း
ကောင်းပီသစွာနဲ့ အားပေးတတ်တဲ့
မင်းနိုင်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်
သွားတယ်။

“ဟုတ်တယ် မင်းနိုင်၊ ငါ
အလုပ်ထွက်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊
ရှိတာလေးကို စားနေ၊ သုံးနေရင်
ငါမို့တော့သွားမှာပဲကွာ”

“မင်း အလုပ်လုပ်ချင်တယ်

ဆိုရင်တော့ ငါ့ဦးလေးရဲ့ စား
သောက်ဆိုင်မှာ လုပ်ပါလားကွ၊ စား
တာသောက်တာတော့ မင်းမပူရ
ဘူး။ သူ့ဆိုင်မှာ တို့အရွယ်ဝန်ထမ်း
တွေ အများကြီးပဲကွ၊ အားလုံးဟာ
ညီအစ်ကိုတွေလိုပဲ၊ ပျော်စရာ
ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်က
မင်းနိုင်အပြောကြောင့်
စိတ်ဝင်စားသွား
တော့တယ်။ ဘာပဲ
ပြောပြော ကျွန်
တော့် ပညာရေး
ဆုံးခန်းတိုင်ဖို့
အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်
တော့မယ်မဟုတ်ပါ
လား။ ဒါကြောင့်မို့
အလုပ်မရွေးတော့ဘဲ
မင်းနိုင်ကို.....

“အေးကွာ၊ ငါ
အခုပဲ အလုပ် စလုပ်တော့မယ်၊
မင်းဦးလေးဆိုင် ကိုသွားမယ်ကွာ၊
အလုပ်ရဖို့ပြော ပေး”

“တကယ်လား ရဲရင့်ကျော်၊
ဒါဆို အခုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတော့
တယ်။ မင်းနိုင်ရဲ့ဦးလေးက ကျွန်
တော့်ကိုအကဲခတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်
လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ့တူကို
တစ်လအစမ်းခန့်ကြည့်ဦးမယ်၊ ဒါ

ပေမဲ့ လစာအပြည့်ပေးမှာနော်၊ ဦး
လေးစိတ်ကြိုက်ဖြစ်မှ မင်းလုပ်နိုင်
သလောက် လုပ်ပေါ့ကွာ၊ အလုပ်
သဘောကိုတော့ မင်းနားလည်စေ
ချင်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေး
ရာ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားလုပ်ပါ

မယ်”
ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ကျွန်
တော့်ကို ညီလေး.....ညီလေးနဲ့
နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုကြတယ်။
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိသားစုဘဝရ
လိုက်သလို ခံစားမိတယ်။ ကျွန်
တော် မသိတာ၊ မတတ်တာ၊ နား
မလည်တာမျိုးကို သူတို့က စိတ်
ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပြောပြ၊ ရှင်းလင်း
ပြကြတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ညီရင်းတစ်

ယောက်လို အကုန်ကူညီကြတော့
ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်မိပါတယ်
ကျောင်းကပြီးတော့မှာဆိုတော့
အလုပ်ရှင်နဲ့ နားလည်မှုယူပြီး ဘုံ
တစ်ခုခုအောင် ကျွန်တော်တက်နိ
ခဲ့ပါတယ်ဗျာ။

“ဟော်...အေး
အမေ၊ ဘယ်ဆီ
ရောက်နေပြီလဲဗျာ
အမေ့ကိုသေသလ
ရှင်သလား ကွ
တော် မသိခဲ့ရ
လား။ သား ရှိရာ
တစ်ခေါက်မှတော့
အမေက ပြန်မ
ခဲ့ဘူး။ အမေ
ဆီကိုရောက်
ဘယ်လိုမကော

တွေ လုပ်နေသလဲ အမေ
တစ်ခါတစ်ခါတော့
အမေ့ကို ကျွန်တော် သတိ
တယ်။ သတိရတိုင်းလည်း
ရည်တွေဝဲလို့ပေါ့။ အမေ
သားတစ်ခုဘဝမှာ အမေ
က ကျွန်တော့်အတွက် ပြီး
တောင်ပြီး ပြုလဲသွားသ
ကျွန်တော်ငိုခဲ့ရတဲ့ ရက်
ရေတွက်မကုန်နိုင်လောက်
ပဲ။

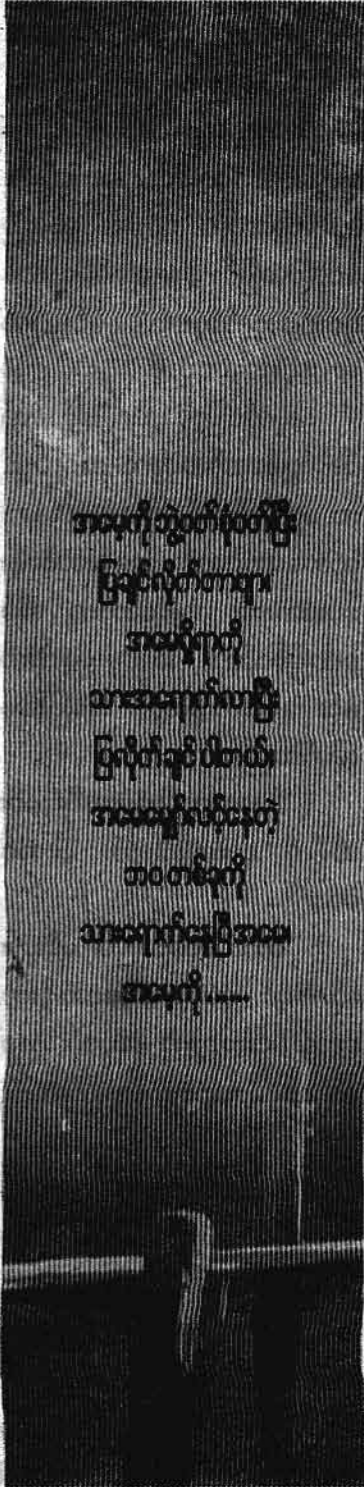

ကျွန်တော် ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့က ဆိုးဆုံးပါပဲ။ သူများတွေ မိန့်ဖရုံနဲ့ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေကြချိန်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ မပျော်ရွှင်နိုင်ပါဘူး။ ဘွဲ့ဝတ်စုံဝတ်ပြီး 'အမေ'လို့ ခေါ်သားထဲမှာ အထပ်ထပ်ခေါ်နေတာ ဥသြငှက်လေးက သူ့မိခင်တို့ ရှာဖွေခေါ်မြည်နေသလိုပါပဲ။ မိခင်ပျောက်ရှာနေတဲ့ ဥသြငှက်လေးလို ကျွန်တော်လည်း အမေတို့ တမ်းတနေတာ အမေတစ်ယောက် ကြားသိစေချင်ပါတယ်။

“အမေ့ကို ဘွဲ့ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ပြန်လိုက်တာများ၊ အမေ့ကို သားအရောက်လာပြီး ပြန်လိုက်ချင်ပါတယ်။ အမေ့ရှာလို့နေတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို သားရောက်နေပြီ အမေ့ကို ဝမ်းသာစေချင်တယ်များ”

“ရဲရင့်ကျော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒေါ်ဒေါ်က တစ်နေ့မှ မင်းဆီကို အရောက်ပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ အခုလည်း အဝေးကနေ ခေါ်ခေါ်တောင်းကြားပြီး ဝမ်းသာခေါ် ဝမ်းသာနေမှာပဲ၊ လာကွာ..... အဝမ်းအနားစတော့မယ်ထင်တယ်၊ ခင်မိကြရအောင်”

မင်းနိုင်နဲ့ကျွန်တော်က ဘွဲ့ထိသတင်းခန်းမထဲကို ဝင်လိုက်ကြတာတယ်။ အထဲရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောကြည့်ကြည့် အမေ့ကို မေ့သွားပါတော့

အမေ့ကို ဘွဲ့ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ပြန်လိုက်တာများ၊
အမေ့ကို သားအရောက်လာပြီး ပြန်လိုက်ချင်ပါတယ်၊
အမေ့ရှာလို့နေတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို သားရောက်နေပြီ
အမေ့ကို ဝမ်းသာစေချင်တယ်များ

တယ်။

ဘွဲ့ရပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ မင်းနိုင်ရဲ့ဦးလေး ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင် ဦးဝဠာရဲ့ ယုံကြည်မှုကိုခံရပြီး စာရင်းကိုင်ရာထူးကိုရခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဦးဝဠာရဲ့သမီး မခင်ဝဠာက မန်နေဂျာဆိုတော့ သူနဲ့အလုပ်တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရတယ်။ ခင်ဝဠာဟာ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးပါတယ်။ ဘွဲ့ရပြီး မိဘအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို မာန်မာနကြီးသူလို့ ဝန်ထမ်းတွေက ပြောကြတယ်။ ချောတာတော့ ရက်ရက်စက်စက်ပါပဲ။ ကိုဦးယားမင်းသမီးလေးလို ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။

“ရဲရင့်ရေ မင်းကို အလုပ်ရှင်က သမက်အဖြစ် မျက်စိကျနေလားမသိဘူးကွာ၊ ဒီဆိုင်မှာ ဘွဲ့ရသူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်လား”

“ပေါက်ကရ ပြောတော့မယ်များ၊ ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာ တတ်တော့ စာရင်းဇယားလုပ်ခိုင်းတာပါ”

“ဟင်း.....ဟင်း၊ မင်းက ခင် ဝဠာလေးကို နည်းနည်းပါးပါး ရင်မခုန်ဘူးလားကွာ၊ မလိင်ခွဲနော်

ကောင်လေး”

“မလိမ်ပါဘူးဗျာ၊ အိမ်မက်
ကောင် မမက်ရဲပါဘူး၊ သူ့နဲ့ကျွန်
တော့်ဘဝက နီးနဲ့မြေလို ကွာခြား
တာလေ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က သေ
ရာကြည့်ရင် တကယ်လိုက်တာကွ
သူက မင်းကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မောင်လေးတဲ့”

“သူ့ကိုယ်သူကတော့ ဘယ်
လိုပြောသလဲကွာ”

“မမခင်တဲ့လေ”

“ဟာကွာ... ဒါ သက်သက်
နိမ်တာပဲ၊ ငါတို့သိသလောက်ဆိုရင်
ခင်ဝဠာမှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူးကွ
မင်း မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက
ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပေးကြပါ
တယ်။ မခင်ဝဠာကို စိတ်ဝင်စားမိ
ပေးမယ့် ကျွန်တော်က သူ့အဖေ
အလုပ်ရင် ဦးဝဠာကိုကြောက်
တယ်။ ပြီးတော့ မင်းနိုင်ရဲ့မျက်နှာ
ကိုလည်း ထောက်ထားရဦးမှာ
မဟုတ်လားဗျာ။

“မင်း ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့
ကောင်လေး၊ အပျိုကြီးမမကို ချစ်
နေဆိုလိုက်တော့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အလုပ်
ပြတ်သွားပါဦးမယ်၊ ခင်ဗျာတို့ရော
ကြိုက်ရင် ရအောင်ကြိုးစားကြပါ
စား”

သူတို့က သွားလေးတွေပေါ်
အောင် ပြုံးကြပြီးမှ.....

“တို့လိုကောင်ကို ခင်ဝဠာက
ခြေတောင်ဆေးခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး
ကွ၊ တို့တွေက ဘွဲ့မရ၊ ရှစ်ရည်
မလှတဲ့အပြင် နေစရာအိမ်တောင်
ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းမှာက
အားလုံးအဆင်သင့်”

သူတို့ပြောလည်း ပြောစရာ
ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်ရှင်
က သူတို့တိုက်ရိုက် ဝန်ထမ်းများထား
ရာအဆောင်တွင် အခန်းတစ်ခန်း
ပေးထား၏။ ကျွန်တော်က အိမ်
ခဏပြန်လိုက်၊ သည်မှာနေလိုက်
နှင့်။ နားရက်မျိုးတွင် အိမ်ပြန်နေ
လိုက်သည်။

“ဒီအဆောင်မှာပဲနေပြီး မင်း
အိမ်ကို ငှားစားပါလား၊ ကောင်
လေး”

“ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ မင်းငှား
လိုက်ရင် တစ်လငါးသောင်းက
တော့ မင်းအတွက် စုမိမှာပဲ၊ အခု
ဆို အိမ်ငှားခတွေ ဈေးကြီးလာပြီ
ကွ”

“မငှားပါဘူးဗျာ၊ အမေ့အိမ်
လေးကို အပျက်စီးမခံနိုင်ပါဘူး။
အမေပြန်လာမှာဗျ”

“မင်းက သိပ်ခေါင်းမာတာပါ
လား၊ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ ခင်ဝဠာက
ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ
လည်း မင်းကိုကြိုက်မှာမဟုတ်ပါ

ဘူး။ ဒီတော့ အိမ်မက် မက်မနေ
တော့ ကောင်လေးရေ”

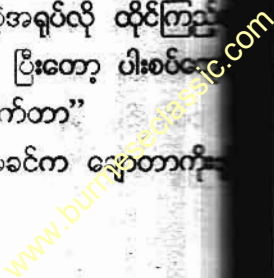
ဒီအပြောက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
မှာ မခံချင်ဖြစ်မိပါရဲ့ဗျာ။ လူလူချစ်
မတူမတန်တာလည်း အခုခေတ်
ကြီးထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ စိတ်ထဲ
မှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာပြီး စိန်ခေ
မှုတစ်ခုကို ကျွန်တော်က ဘယ်
ကိုမှ အသိမပေးဘဲ စတင်ဖို့ ခံ
ဖြတ်လိုက်တော့တယ်။

မခင်ဝဠာကို ကျွန်တော်က
အခုမှ သေသေချာချာ၊ စေ့စေ့
စပ် ကြည့်မိတော့တယ်။ သူမ
ဘေးတိုက်ကြည့်ရချိန်မှာ နှုတ်ခ
ဖူးဖူးလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိ
တယ်။ သူမရဲ့ သွယ်လျှလျ လ
ချောင်းတွေက ရင်ဖိုစရာပါ။ တ
Customer တွေက ခင်ဝဠာ
မကြားတကြား ပြောသွားကြတာ
ဒါတောင် ကျွန်တော်ရိုနေလို့သ
သေးတာပေါ့ဗျာ။

“ဟင်း.....သိပ်စိတ်ပျက်
ကောင်းတာပဲ၊ စားသောက်ပြီး
ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကို ပြေး
မှာထားတဲ့အရပ်လို ထိုင်ကြည့်
ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ပါးစပ်
သရမ်းလိုက်တာ”

“မမခင်က ရွှေတောက်

“ဟဲ့.....ငါ့ဘာသာချောတာ
သူရားပေးတဲ့ဆုပဲဟာ၊ မနာလို
ဖြစ်နဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှာ
အဘွားကြီးလိုဝတ်စားပြီး ပါးကွက်
သူထုလိမ်း၊ ဘီးကျော်ပတ်ကြီး
ထပ်၊ မျက်မှန်ထူထူတပ်ပြီး ထိုင်
နေပါလားဗျာ”

“မင်းနော် မလုပ်ရဲဘူးထင်
နေလား”

“စမ်းကြည့်လိုက်လေ”

မခင်ဝဠာက ကျွန်တော့်ဘက်
ညှည့်ပြီး မျက်စောင်းလှလှလေးထိုး
ထိုက်တော့တယ်။ သူမရဲ့မျက်ဝန်း
နဲ့ ဆုံရတဲ့ခဏ ကျွန်တော့်ရင်မှာ
ဆစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားသလို ခံစား
သွားရတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ
သူ့ကိုစချစ်မိသွားတယ်ဆိုပါတော့
ဗျာ။

အချစ်ဟာ အရာရာကို ခွန်
အားသတ္တိတွေ ပေးလာတယ်။
ကျွန်တော့်မှာကြောက်စိတ်တွေ မရှိ
တော့ဘူး။ အချစ်နဲ့ ရှေ့လျှောက်
ဥဿနာတွေအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့
နောက်မတွန့်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်
က မခင်ဝဠာရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုး
စားနေတော့တယ်။

ဒီည ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ပိတ်
ပြီးနောက် မခင်ဝဠာဆီ Viber နဲ့
message ပို့လိုက်တယ်။ ဒီတော့.....

“မောင်လေးရယ် ငယ်ပါသေး

တယ်၊ ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး တစ်နေ
လောက်”

တဲ့။ ကျွန်တော်က ရုပ်ပုံလေး
တွေနဲ့ သူမနဲ့ လက်တွဲချင်တဲ့
အကြောင်း ပြန်ပို့လိုက်တော့ သူမ
က ပန်းစည်းလေးပြန်ပို့တယ်။
သင်္ကေတသဘောကတော့ အဆင်
နည်းနည်းပြေပြေပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ
ကျွန်တော်လည်း မခင်ဝဠာအချစ်
ကို လူနာအမဲခြောက်ဖုတ်တောင်း
သလိုမျိုး ဖွဲ့ဆိုနဲ့တစ်ညလုံးတောင်း
တော့မှ သူ့ဘက်က ‘အင်း’ဆိုတဲ့
အဖြေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ချစ်သူဖြစ်သွားကြတယ်ဗျာ။

ချစ်သူဘဝရောက်တော့ ပုန်း
လျှိုးကွယ်လျှိုး ချစ်လို့မရတော့ဘူး။
ကျွန်တော်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တွေကို ကြားချင်ချင်ဆိုတော့ သူ
တို့တွေ သိသွားကြတော့တယ်။ ဒီ
တော့.....

“ဟာ.....ကောင်လေးရာ၊
မင်းကို လေးစားပါတယ်၊ ငါတို့က
ထင်တောင်မထင်ဘူးကွာ”

“မင်းသိပ်တော်တယ် ကောင်
လေး၊ မင်းကို လေးစားပါတယ်၊ ငါ
တို့က ထင်တောင်မထင်ဘူးကွာ”

“မင်းသိပ်တော်တယ် ကောင်
လေး၊ တို့အလုပ်ရှင်လေးဖြစ်သွား
ရင် တို့အားလုံးက မင်းရဲ့ကျေးဇူး
ရှင်တွေနော်၊ ပစ်မထားနဲ့”

“မပစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့

လည်း ဦးဝဠာမသိအောင် နေလေ
ကြနော်၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်ပါ
မောင်းထုတ်မိနေရဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ ကောင်လေးရာ”

ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဝဠာတို့ ချစ်
သူဖြစ်သွားကြတော့ ဆိုင်ပိတ်ရက်
မှပဲ အပြင်မှာ ခိုးတွေ့ရတော့တယ်
ဗျာ၊ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အရွယ်
ရောက်ပြီးသူတွေဖြစ်ကြတော့.....

“မမခင်တော့ အဖေ့ကို ဖွင့်
ပြောပြလိုက်တော့မယ် မောင်”

“မမခင်အဖေကြီးကသဘော
မတူရင်ရောဗျာ”

“အို.....ဒါတွေ မမခင်တာ
ဝန်ထားလိုက်ပါကွယ်၊ မင်းဘက်
ကသာ မမခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့ပဲ
လို့ပါတယ်”

“ဘာလဲ မမခင်က မောင်
အချစ်ကို မယုံလို့လား ဒါဆိုလည်း
အိမ်မပြန်နဲ့တော့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ မောင်ရယ်၊
မမခင်က သမီးတစ်ယောက်တည်း
ရှိတဲ့ မိသားစုတပါး၊ ငြီးတော့ မိဘ
တွေကို မျက်နှာမပျက်စေချင်ဘူး၊
အဆင်ပြေဖို့ ကြိုးစားမယ်”

“ဖြစ်ဖို့မလား မမခင်၊ တော်
ကြာ.....”

မမခင်က ကျွန်တော့်နတ်ဗျား
ကို သူ့လက်ချောင်းလေးနဲ့ပိတ်ပြီး
ခေါင်လေးခါပြတယ်၊ နောက်လော
မမခင်က သူ့မိဘတွေကို ခြေပြာ

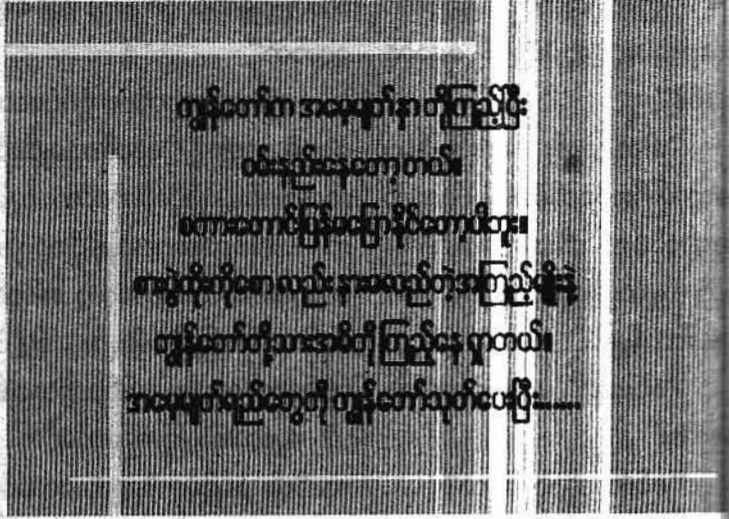
ပြလိုက်ပုံရပါတယ်။ ဦးဝဠာက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့တော့တာပေါ့။

“မင်းကို စတွေ့ကတည်းက ငါ့သမီးနဲ့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပါ သားရာ၊ ငါတို့လည်း အသက်ကြီးပါပြီ၊ ဆိုင်ကို မင်းတို့ပဲ ဦးစီးလုပ် ကိုင်ကြတော့”

ကျွန်တော် သိပ်ကိုဝမ်းသာ သွားမိတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိပါဘူး။ ကံကောင်းချင်တော့ နတ်သမီးလေးနဲ့ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံစားရတဲ့ဘဝ။ ဪ...အမေ့ကို သတိရလိုက်တာဗျာ။ အမေသာရှိနေရင် သူ့သားအတွက် ချွေးမလောင်းလေးကို ချစ်မှာအမှန်ပါပဲ။ ဘာလို့လို့နဲ့ အမေနဲ့ခွဲခဲ့ရတာ ၆ နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပါရောလား။

အမေ့သတင်းအစအနတောင် မရတော့ လူ့လောကကြီးမှာအမေမှ ရှိနေပါတော့မလားလို့ ကျွန်တော် ထင်မှတ်လိုက်တယ်။ အမေသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေရင် ကျွန်တော့်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ လာတွေ့မှာပဲမဟုတ်လား။

အမေ့ကိုတမ်းတတဲ့စိတ်က အိပ်မက်ထဲအထိ အမေ.....အမေနဲ့ ကျွန်တော်က တကြော်ကြော် ခေါ်နေတဲ့အထိပါပဲဗျာ။ နောက်တော့ ခင်ဝဠာနဲ့ကျွန်တော် မင်္ဂလာ

ပွဲလေးကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပပေးခဲ့တယ်။ ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာပဲ မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ် ညစာစားပွဲလေး ကျင်းပပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဖျော်ရွှင်စရာနေ့လေးဆိုရင်လည်း မမှားဘူးပေါ့ဗျာ။

“သားနဲ့သမီးတို့ ဒီတိုက်မှာပဲ အတူတူနေကြရမယ်နော်”

ခင်ဝဠာက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့ ကျွန်တော်က သူမနောက်ကို လိုက်ပါခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးလအကြာမှာတော့ ဆိုင်ထဲကို အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ နွမ်းနွမ်း ဖပ်ဖပ်နဲ့ ဆာလောင်မွတ်

သိပ်လာပုံရပါတယ်။ ဒါနဲ့ စားထိုးတစ်ယောက်က.....

“မောင်ရဲရင့်ရေ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်လာစားပြီး ပိုက်ဆံမလောက်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သနားပါတယ်ကွာ၊ တော်တော်ဆုနေတာပဲ”

ကျွန်တော်က စားသောက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနားကို ရောက်သွားချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သွားရလောက်အောင် ယူကျုံးမဖြစ်သွားတော့တယ်။

“ဟင်..အမေ၊ အမေ...သားဆီကို ပြန်လာတယ်နော်”

“ဟင်.....သားလေး၊ အမေ့သားလေး၊ အေး.....အေး အမေ့ပြန်လာပါပြီ သားရယ်၊ မင်းလည်း ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာကွယ်”

ကျွန်တော်က အမေ့မျက်နှာ
ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းနေတော့
ဆယ်။ စကားတောင် ပြန်မပြော
နိုင်တော့ပါဘူး။ စားပွဲထိုးကိုစော
ဆည်း နားမလည်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့
ကျွန်တော်တို့သားအမိကို ကြည့်နေ
တာတယ်။ အမေ့မျက်နှာတွေကို
ကျွန်တော်သုတ်ပေးပြီး အမေ့ကို
အပေါ်ထပ်ကို ဝမ်းသာသွားအောင်
ဆင်သွားလိုက်တယ်။

“လာ.....အမေ၊ အမေ့ကို
ပြောရိုတယ်”

အမေဟာ သူ့ရဲ့ညစ်ပေပေ
ဆက်ဆွဲအိတ်လေးကို ဆွဲကိုင်တော့
ကျွန်တော်က အမေ့လက်ကိုဆွဲပြီး
အိတ်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး မိန်းမ
နဲ့အိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။

“ဘာတွေပြုမလို့လဲကွယ်၊

အမေ့သားမျက်နှာလေးကို ကြည့်
လို့တောင်မဝသေးဘူးကွယ်၊ အမေ့
သားလေးက ချောလှပြီး ယောက်ျား
ပီသတဲ့ရုပ်ရည်ပဲ၊ ကြည့်ကောင်း
လိုက်တာ သားရယ်”

အမေဝမ်းသာတော့ ကျွန်
တော်လည်း စိတ်ချမ်းသာရပြီပေါ့
ဗျာ။ အမေ့ကိုခေါ်ထားပြီး ကျွန်
တော်က တစ်ဝကြီး လုပ်ကျွေး
တော့မယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ချိန်က
စိတ်ကူးထားသမျှ လက်တွေ့
အကောင်အထည်ဖော်လို့ရပြီပေါ့
ဗျာ။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ
မိန်းမနဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်
ဆိုင်ခွင့်ရနေပါပြီ။ တစ်ချိန်က မိ
သားစုမစုံလင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်
အတွက် ကံတရားက ဖန်တီးပေး
လာပြီပေါ့ဗျာ။

“လာ..အမေ၊ အပေါ်ထပ်ကို
တက်ရအောင်၊ ဖြည်းဖြည်းတက်
နော်”

“ဟဲ့....သား၊ အမေ့ကိုဘယ်
ခေါ်သွားဦးမလို့လဲ၊ အိမ်ရှင်တွေက
ကြိုက်ပါ့မလားကွယ်၊ ကောင်းလိုက်
တဲ့တိုက်ကြီးပဲနော်၊ ဒါက သားရဲ့
အလုပ်ရှင်အိမ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ သုံး
ထပ်တိုက်မှာ အလုပ်ရှင်တွေက
အပေါ်ထပ်မှာနေကြတယ်၊ ကျွန်
တော်က အလယ်ထပ်မှာပါ၊
အောက်ထပ်က စားသောက်ဆိုင်
ပေါ့”

“ဪ...သားတို့ကို ဒီမှာပဲ
ထားတာလား၊ သဘောကောင်းတဲ့
ကျေးဇူးရှင်တွေပဲနော်၊ ဒါနဲ့ အမေ့
အိမ်လေးကရောကွယ်”

“ရှိပါတယ် အမေရဲ့၊ သားက
အမေ့အိမ်လေးကို မကြာခဏပြန်
ကြည့်ပါတယ်၊ အမေပြန်အလာကို
စောင့်နေတာပါ၊ ဒီမှာခဏထိုင်ဦး
နော် အမေ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့
လင်မယားနေတဲ့ အလယ်ထပ်က
ညှော်ခန်းမှာ အမေ့ကိုထိုင်စေပြီး
မိန်းမကို အားရဝမ်းသာနဲ့ခေါ်ပြဖို့
အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။

“ခင်.....မောင့်အမေရောက်
နေတယ်၊ အမေ့ကို အံ့ဩသွား
အောင်လို့ သူ့ချွေးမလေးကို ပြချင်

တယ်ကွာ”

“မောင်က အရှုပ်ထုပ်ကိုအိမ် ပေါ်ခေါ်တင်လာတာပဲ။ ခင့်မိဘ တွေက မကြိုက်ဘူးနော် မောင်”

“ဘာ.....မင်း ဘယ်လိုပြော လိုက်တာလဲ ခင်”

ခင်ဝဠာကို အထင်ကြီးမိတာ ကျွန်တော့်အမှားပဲ။ တကယ်တော့ ခင်ဝဠာက ကျွန်တော့်ကို ငရဲပေး နေတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ပါလား။ ကျွန်တော် သိပ်ကိုအံ့ဩသွားရ တယ်။

“ဒါပဲနော်၊ မောင့်အမေကို အိမ်မှာထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ခင်လည်း အတူမနေနိုင်ဘူး။ မောင့်အမေ အကြောင်း ကိုမင်းနိုင် ပြောပြထား ပြီးပြီ။ ခင်က သေပြီမှတ်လို့ မောင့် ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ဒီလိုသာပြန် လာမယ်မှန်းသိရင် ဒုစရိုက်မယ် တစ်ယောက်ကို ယောက္ခမ မတော် နိုင်ဘူး”

“တော်စမ်း.....ခင်၊ မင်း သိပ် ကိုလွန်နေပြီကွာ၊ တောက်.....”

ကျွန်တော်လည်း ဒေါသမျက် ဝန်းတွေနဲ့ ခင်ဝဠာကို ကြည့်လိုက် တယ်။ သူမကတော့ ဘီလူးသရဲ ဝင်ပူးသလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် နေပြီး ငိုနေတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန် တော်လည်း အတိုက်အခံ မပြော ချင်တော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို အမေလည်းကြားမှာ ပါပဲဗျာ။ အမေ့ကို အားနာနာနဲ့ ပြန်လာတော့ အမေက ပြုံးနေပြီး ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုပါ တော့တယ်။

“သား သူက မင်းမိန်းမလား ကွယ်၊ ဟိုးက သားတို့ရဲ့ ဘွဲ့ဓာတ် ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး အမေ့ချွေးမ လေးကို ချစ်လိုက်တာ သားရယ်၊ အမေ့သားက အရွေးတော်သားပဲ၊ မင်းပြုချင်တာ အဲဒါမဟုတ်လား သား။ ဒါပေမဲ့ အမေက မင်းတို့နဲ့ မနေနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ အမေ့အိမ် လေးကိုပဲပြန်မယ်”

ဒီစကားတွေဟာ ကျွန်တော့် ကို စိတ်မဆိုးအောင် ပြောနေတဲ့ စကားတွေမှန်း ကျွန်တော် နား လည်ပါတယ်ဗျာ။ အမေ့ကို စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီး ဘာပြောရ မှန်း မသိတော့ပါဘူး။

“ကဲ.....အမေပြန်မယ် သား၊ အမေ့သားအတွက် အမေ့ဂုဏ်ယူ တယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်မချမ်းသာစရာ မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရစမ်းပါစေ၊ အမေ့ သားက စိတ်မပျက်ဘဲ ဖြေသိမ့် တတ်ပါစေ သားရယ်၊ တစ်ဖက် သားရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည် အောင်တွေးပြီး စာနာစိတ်နဲ့ ခွင့် လွှတ်နိုင်ရမယ်နော်”

“အမေ.....”

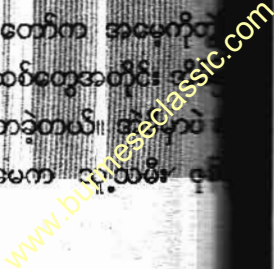
ဆိုနှင့်ကြော့ကွဲတဲ့အသံနဲ့ ကျွန် တော်က လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ခေါ် လိုက်မိတယ်။ အမေကတော့အပြုံး မပျက်ပါဘူး။

“ဘာပြောဦးမလို့လဲ သား၊ အမေ အားလုံးကို နားလည်တယ် ခွင့်လွှတ်တယ်၊ အမေတောင် ခွင့် လွှတ်စိတ်ထားမှ မင်းက ဘာ ကြောင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာလဲကွယ်၊ သမီးလေးပြောတာ မှန်တယ် သား၊ အမေက ဒီနေ့မှ ထောင်ကလွတ် လာတဲ့သူပါ သားရယ်၊ အမေ့သား လေးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ အမေက အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ကိုယ့်စိုက်ဖြစ်ကို ပေးဆပ်ခဲ့တာ ကွယ်၊ အမေ့ကို သားလေး ခွင့် လွှတ်ပါနော်၊ ကဲ...ကဲ အမေ့သား တော့မယ် လူလေး”

ကျွန်တော်.....ကျွန်တော် အမေ့ကိုခေါ်ထားနိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ သူ စိုက်တစ်ယောက် အဖြစ်မခံနိုင် တူး၊ ဘာပဲပြောပြော မိန်းမကို နား လည်မှုရှိဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစား ပါအမေလို့ ရင်ထဲက ပြောမိ တယ်။

“အမေ..... သားလိုက်ပို့မ နေနော်”

ကျွန်တော်က အမေ့ကိုတူ လှေကားထပ်တွေအတိုင်း အိမ် ပို့ဖို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဝဠာရဲ့အမေက သူ့ထမ်း ငုတ်

လှမ်းပြောလိုက်ပုံပါပဲ။ တိုက်အပေါ်
ထပ်ကနေ ဆင်းလာပြီး.....

“ဟေ့.....မောင်ရဲရင့်ကျော်၊
ငါ့အမေကို ဆိုင်ကတစ်ယောက်
သောက်နဲ့ပို့ခိုင်းလိုက်ပါလား။ ဆိုင်
ကထိုင်ဖို့ လူမရှိဘူးနော်၊ ဦးဝဠာ
သည်း အပြင်ထွက်သွားတယ်
ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ အန်တီ၊ ဒါ ကျွန်
တော်အမေပါဗျာ၊ အမေအိမ်လေး
ကို လိုက်ပို့ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။
အန်တီသမီးကို ခဏထိုင်ခိုင်းပေါ့
နာ၊ လာ.....အမေ”

ဒေါ်စိုးစိန်က မကျေမနပ်နဲ့
ကျန်ခဲ့တော့တာပေါ့။ ကျန်တော်က
အမေ့ကို ဆိုင်ပြင်ခေါ်ထုတ်လာပြီး
ထားနဲ့လိုက်ပို့တယ်။ အမေက မရဲ
ထရဲနဲ့ပါပဲ။

“ဝင်ပါ အမေရာ၊ မိဘကို
ထားနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“သား အမေတို့ တက္ကစီနဲ့
သွားရအောင်ကွယ်”

“မသွားဘူး အမေ၊ မိန်းမနဲ့
အမေက မောက်မာစိတ်ရှိတယ်၊
ဦးဝဠာမှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိဘူး”

ကျန်တော်လည်း အမေ့ကို
ခေါ်တင်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့
တော့တယ်။ အမေကတော့ စိတ်
ထည်ဆဲ ကျန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး
ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေတော့တာပေါ့။
အမေနဲ့ခွဲခွာတဲ့နှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်

တော့်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေကို အမေ
က အံ့ဩနေရှာတယ်လေ။

“အမေ့သားက အမေထင်
တာထက် ပိုအောင်မြင်နေတာပဲ
ကိုး။ အမေ ကျေနပ်တယ်ကွယ်၊
ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်
တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး လိုတယ်သား။
အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဒေါသနဲ့ မဖြေ
ရှင်းဘဲ အရာရာကို နားလည်ခွင့်
လွှတ်စိတ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲ
အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ သားရယ်၊
မင်းလည်း မိမိဖု ဖမဖု ဖြစ်ခဲ့ရတာ
မိဘရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့်ပဲ
မဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ အမေ၊ ခင်ဝဠာကို
သားက ချစ်လို့ယူထားတာပါ။ အိမ်
ထောင်ရေးမှာ အဖုအထစ်မဖြစ်
အောင် ကြိုးစားပါမယ် အမေရယ်”

ကျန်တော်က အမေနေဖို့
အခန်းကအစ ပြန်လည်ပြုပြင်ထား
ခဲ့တယ်။ အမေက သူ့အိမ်လေးနဲ့
အိမ်ထဲက ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို
ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေတယ်လေ။

“အမေ ထင်တောင်ထင်
မထားဘူးကွယ်၊ အမေ့သားလေး
တော့ ဒုက္ခတောထဲမှာ အိမ်ကို
ရောင်းချပြီး တစ်နေရာကို ပြောင်း
သွားပြီဟုတ်နေတာ”

“မိဘအမွေလေးက ဒီအိမ်
လေးပဲ ကျန်ခဲ့တာပါ အမေ၊ ကျွန်
တော် ငတ်ပြီးသေသွားပါစေ၊ ဘယ်
တော့မှ အမေ့အိမ်လေးကို မရောင်း
ဘူး။ ဪ.....သုနေစာကို ဆိုင်
ကနေ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ် အမေ၊ သား
တော့ အားမှာမဟုတ်ဘူး။ ညနေ
စောင်းရင် စားသောက်ဆိုင်မှာ လူ
ကျတယ်”

“အမေ့အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့
သားရယ်၊ ဒီမှာ မီးခိုးချောင်ပစ္စည်း
တွေ အစုံအလင်ရှိနေတာပဲကွယ်၊
အမေ ချက်ပြုတ်စားနိုင်ပါသေး
တယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အမေ၊
သားက စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
သူဌေးသမက်ဖြစ်နေမှ အမေချက်
ပြုတ်စားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ မနက်
စာ၊ ညစာကို လာပို့ခိုင်းပါ့မယ်
အမေ၊ အမေ့ဗီဒီယိုမှာ သားရဲ့လုပ်
အားခ စုထားတဲ့ငွေတွေရှိတယ်၊
အမေ သုံးစရာရှိတာ ယူသုံးနော်၊
ဘာသာရေးတော့ ပိုလုပ်ပေါ့ အမေ
ရယ်”

“ပိုလုပ်မှာပါ သားရယ်၊
အမေ့ကံမကောင်းခဲ့တာ ငါ့သား
လေး ဒုက္ခဖြစ်ရတယ်၊ အမေ
လည်း အသက်ကြီးပါပြီ သားရယ်၊
ဘုရားတရားနဲ့ နေပါတော့မယ်
ကွယ်”

ကျန်တော်က အမေ့အိမ်လေး

ကနေ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အမေ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရတာ စိတ်တော့မချဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာလည်း အလုပ်ကတစ်ဖက် နဲ့ဆိုတော့ အမေက နားလည်မှုရှိ တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဆိုင်ကိုပြန်ရောက် တော့ မိန်းမက စကားလုံးဝမပြော တော့ဘူး။ သူ့အမေကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ တိုက်ပေါ်ပြန် တက်သွားတယ်။ ယောက္ခမကြီး ဦးဝဠာ ပြန်လာချိန်မှာ ကျွန်တော် က အမေ့ကိုစွဲကို ပြောပြလိုက် တယ်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိုမွေး ထားတဲ့မိဘပဲ၊ သားသမီးတာဝန် တော့ ကျေပါစေကွာ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားမိ တယ်။ ဦးဝဠာမှာ လူတန်းစားခွဲခြား စိတ်မရှိတာ ကျွန်တော်အသိဆုံးပါ ပဲ။ ဒီတော့ ဦးဝဠာနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ဖက် ခင်ဝဠာနဲ့ သူ့အမေကြီး က တစ်ဖက်ပေါ့။

“ဟောင်ရဲရင့်ကျော်ရေ မင်း အမေအတွက် ပျိုပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ သွားဆွဲခိုင်း ပျိုမယ်”

“မင်္ဂလာကံတိုင် သွားဆွဲချင်ပို့ လေ၊ အဖေ့ရဲ့သားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်သွားလိုက်မယ်နော်”

ဦးဝဠာဟာ ကျွန်တော်ကို ပင့် သက်မောလေးချပြီး ကြည့်နေပါ တယ်။ သူ့သမီးလုပ်ပုံကြောင့် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေပုံပါပဲ။ ‘ကျွန်တော် လည်း အမေ့ဆီမရောက်တာ သုံး ရက်ရှိနေပါပြီ။ အမေ့ကို တစ်ခေါက် လောက်တော့ သွားကြည့်ရဦးမယ် မဟုတ်လားဗျာ။’

အမေ့အတွက် စားသောက် စရာကိုယူပြီး ကျွန်တော်က ကား နဲ့ထွက်လာခဲ့တယ်။ အမေ့အိမ်လေး ကိုရောက်တော့ အမေက ဘုရား ရှိခိုးနေတယ်ဗျာ။ ဒီမြင်ကွင်းလေး ကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေတဲ့ ကျွန် တော်က အမေတရားထိုင်ပြီးတဲ့ အထိ စောင့်နေလိုက်တယ်။ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးရွာ နေပြီပေါ့ဗျာ။ ဟိုတုန်းက ဒီအိမ် လေးမှာ သားအိမ်နှစ်ယောက် ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလာခဲ့သမျှ အခု တော့ အမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူးဗျာ။

“ဟယ်... သားလေးရောက် နေတယ်၊ အသံမပေးဘာမပေး ကွယ်”

အမေဟာ တရားထဲမှာ နစ် မြောနေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်နေတာကို မသိရှာဘူး။ အမေ့အတွက် စားသောက်စရာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေး ပြီး အမေ အားရပါးရစားနေတာ

ကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ကြည့် နေလိုက်တယ်။

“အဖေ ဘာစားချင်သေး သလဲ၊ စားချင်တာရှိရင်ပြောနော်”

“အမေ့အတွက် သားတွေ တဲ့ ထမင်းဟင်းနဲ့ လုံလောက်ပြီ စုံနေပါပြီသားရယ်၊ အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

အမေက ချောင်းတဟွတ် ဟွတ်ဆိုးနေတော့ ကျွန်တော်လည်း အမေနေထိုင်မကောင်းဖြစ်မှာကို မိမိလဲလား။

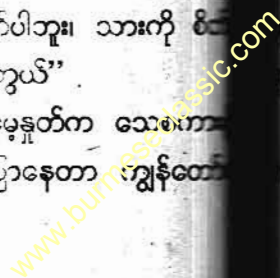
“အဖေ သား ဆေးဝယ် ပေးမယ်နော်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေး ခန်းသွားမလား”

“ချောင်းဆိုးတာ တစ်ည အိပ်မရဘူးကွယ်၊ အချိုတွေလည်း အမေ့ရောင်ပါတယ်၊ ထောင် ထွက်လာပြီးမှ ကျန်းမာရေးက ချာလာသလိုပဲ သား”

“အမေ့အသက်က ၅၀ ကျော် လာပြီနော်၊ ကျန်းမာရေးတော့ စိုက်ပါ အမေရယ်၊ အမေ့ကို သိ စိတ်မချဘူး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အမေ တစ်ယောက် ခေါ်ထားမလား”

“မခေါ်ပါဘူးကွယ်၊ အမေ ခဲပါတယ်၊ အမေ သေဖို့လည်း မကြောက်ပါဘူး၊ သားကို စိတ် ရနေပြီပဲကွယ်”

အမေ့နှုတ်က သေစကား တွေ ပြောနေတာ ကျွန်တော်

ကြိုက်ချင်ဘူး။ အမေ့ကို အားရ
ပြုစုခွင့်ရှိပါရစေဦးဗျာ။

“ပြန်တော့လေ သား။ မင်း
နန်းမ စိတ်ပူနေပါ့မယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အမေ။ ကျွန်တော်
အမေ့အတွက် ဆေးဝယ်ပေးခဲ့ဦး
မယ်”

ကျွန်တော်က အမေ့လိုအပ်
ချက်တွေ ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း အမေ
ဗြက်တဲ တဲ့ ပန်းသီးကိုပါ ဈေးကဝင်
သယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေခဲ
သတ္တာထဲမှာ အခွံနွာ၊ ခွဲပေးပြီး
ဆိုင်မှာလို ပလတ်စတစ်ပါးနဲ့ ဖုံး
ဆုပ်ပေးပြီး ထားခဲ့တယ်။ အမေ
အချင်ရင် အဆင်သင့် ယူစားနိုင်
အောင်လို့ပါ။ ပြီးမှ ကျွန်တော်က
ဆိုင်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။

“ဪ.....သူများတွေများ
ထဲကို သိတတ်လိုက်ကြတာ။
ထုပ်ကြီး၊ အထုပ်ငယ်နဲ့ ဖို့လို့ကို
ဆုံးဘူး။ ရှင့်သမီးတော့ ဒီပုံ
အတိုင်းဆိုရင် စိတ်ညစ်နေရမှာပဲ”

ဒေါ်စိုးစိန်က ကျွန်တော်ကြား
အောင်လို့ တမင်ပဲ ဟောင်ဖွာဖွာ
သွပ်နေတာပါ။ ခင်ဝဠာက
ညှစ်ခမ်း တစုစုနဲ့ပေါ့။

“ကောင်လေး မင်းယောက္ခမ
မင်းကိုစောင်းနေပြီ သိလား။

စိတ်လျှော့နော်”

“ပြောပါစေဗျာ။ မိဘရဲ့ကျေး
ဇူးတရားကို မသိရတဲ့သူတွေ
အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပြန်ပြော
စရာ စကားလုံးမရှိတော့ပါဘူး။
မိန်းမလည်း မကြာခင်မှာ မွေး
တော့မှာလေ။ အဲဒါမှ မိခင်ဘဝကို
ကိုယ်ချင်းစာလာတတ်မှာပါ”

“အေးကွာ၊ တို့အားလုံး မင်း
အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“အမေဆိုတာ ဘယ်လိုဘဝ
မျိုးပဲရှိပါစေ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်
သူပြောပြော ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဘဝ
မကောင်းခဲ့တဲ့အမေ့ကို စိတ်ချမ်း
သာအောင်ထားဖို့က ကျွန်တော်တို့
သားသမီးတွေရဲ့ ဝတ္တရားမဟုတ်
လား။ မိဘကို မသိတတ်ရင် ကိုယ်
မွေးလာတဲ့ သားသမီးတွေလည်း
ကိုယ့်အပေါ် သိတတ်လာမှာမဟုတ်
ဘူး။ မိဘပေးတာယူ၊ ရှိတာသယ်
ပြီး မိဘကို ကွယ်ရာမှာအကောင်း
မပြောကြတဲ့ သားသမီးတွေလည်း
လောကမှာ ရှိနေကြတာပဲ။ အဲဒါ
ကြောင့်မို့ မိဘဝဋ်လည်နေကြတာ
ပေါ့ဗျာ”

“မင်းစိတ်ဓာတ်ကို လေးစား
တယ်ကွာ။ သည်းခံခြင်းတရားရှိ
တာ မင်းရင်ထဲမှာ တရားရှိနေလို့
ပဲပေါ့။ ဒီအတိုင်းဆက်ရှိနေနော်”

ကျွန်တော်က ကိုစောကို
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နာရီကိုလှမ်းကြည့်

လိုက်တယ်။ အမေ့ဆီ ညစာပို့ဖို့
အချိန်ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။
ကိုယ်မအားလပ်တဲ့အတွက် ကိုစော
ကိုပဲ အကူအညီတောင်းလိုက်ရ
တော့တယ်။

“မောင်စော ပို့ပြီးတာနဲ့ ပြန်
ခဲ့နော်။ မကြာပါစေနဲ့။ ဆိုင်မှာ လူ
နည်းနေတယ်”

ယောက္ခမကြီးက အမြဲတမ်း
ရန်လိုနေတော့ ကျွန်တော်လည်း
သူတို့မသဒ္ဓါချင်တဲ့အစာကို အမေ့
ကို မကျွေးရက်ဘူး။ အပင်းအဆိပ်
အဖြစ် ကျိန်ဆဲနေရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲဗျာ။ ဒီတော့ ဒေါသမပါတဲ့
အသံမျိုးနဲ့ ကိုစောကို ပြန်ခေါ်လိုက်
တော့တယ်။

“ကိုစော အဲဒါတွေ ပြန်ထား
ခဲ့တော့ဗျာ။ ထမင်းထိုင်ကနေ ချိုင့်
ဆွဲပို့တော့မယ်”

ချက်ချင်းပဲ ထမင်းခိုင်ကို
ဖုန်းဆက်မှာလိုက်တော့တယ်။
မနက်ည ထမင်းချိုင့် အဆင်ပြေ
သွားတော့တာပေါ့။ သူတို့နဲ့သည်း
ပြဿနာ ဆက်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး
ဗျာ။ ဒီတော့လည်း ဒေါ်စိုးစိန်ရဲ့
ပါးစပ်ပေါက်ကြီး ပိတ်သွားတော့
တာပေါ့။ ဦးဝဠာကတော့ ကျွန်
တော်လုပ်ရပ်ကို မပြောရှာပါဘူး။
သူတို့ကွယ်ရာမှာတော့.....

“မင်းအမေ့ဆီကို သွားလို့က်
ဦးနော် သား။ အမေက သားကို

မျှော်နေမှာပါ။ မင်းတို့သားအမိ သံ
ယောဇဉ်ကို မောင်မင်းနိုင်ပြောပြ
ထားလို့ အဖေနားလည်ပြီးသားပါ
ကွယ်၊ အင်း.....ဘဝတွေက သား
သမီး အဆင်ပြေလည်း မိဘကို
ဟင်းတစ်ခွက်တောင် စိတ်ချမ်းချမ်း
သာသာ မပို့နိုင်ရပါလားကွာ”

“အဖေ့ကို ကျွန်တော် ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်။ အဖေ့သမီးလည်း
နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ မွေးတော့မယ်
အဖေ၊ သူ အမြင်မှန်ရလာတဲ့နေ့
ကိုပဲ စောင့်ရတော့မှာပေါ့ အဖေ
ရယ်”

ကျွန်တော်က အမေ့အတွက်
ထမင်းဆိုင်ကပဲ ချိုင့်ဆွဲမှာထား
တော့ အမေစားသောက်ဖို့ မပူရ
တော့ပါဘူး။ အမေက မြန်မာဆန်
ဆန် အစားအစာကို နှစ်သက်တော့
ပိုပြီးသဘောကျသွားတယ်။

“အခုမှပဲ စားသောက်လို့
ကောင်းတော့တယ်ကွယ်၊ သားကို
အားနာလို့ မပြောတာပါ။ အမေတို့
က မြန်မာစာ ငါးပိ၊ တို့စရာပဲစား
တတ်တာပါ သားရယ်”

“အမေစားသောက်လို့ကောင်း
ရင် သားဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊
စပျစ် သီးနဲ့ ကျွဲကောသီးတွေ
ထည့်ပေး ထားတယ်နော်”

“အေးပါကွယ်၊ အမေယူစား
ပါတယ်၊ သားအတွက်လည်း ဆု

တောင်းနေမိတယ်။ သမီးလေး
အတွက်လည်း ပါတယ်ကွယ်”

“အမေ...အမေ့ချွေးမအပေါ်
စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်”

ကျွန်တော်က အမေ့မေတ္တာနဲ့
မတန်တဲ့သူမို့ မေးလိုက်တော့.....

“အို...ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရ
မှာလဲကွယ်၊ အမေက သားကို သိပ်
ချစ်တဲ့မိခင်မဟုတ်လား၊ ချွေးမလေး
က အမေ့အပေါ် ကောင်းကောင်း၊
ဆိုးဆိုး ချွေးမကို သမီးလေးလိုပဲ
သဘောထားပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်”

“အမေရယ်.....”

ကျွန်တော်လည်း အမေ့ကို
ဖက်ပြီး ငိုချလိုက်တော့တယ်။ အခု
နေ့များ မိန်းမက အမြင်မှန်ရပြီး
အမေ့ကို လာတောင်းပန်ရင် သိပ်
ကောင်းမှာပါပဲဗျာ။ မိန်းမကို အမေ့
ဝင်္ဂါတွေ မလည်စေချင်ဘူး။ သူ
ရော့ရော့ရှုရှု မွေးဖွားနိုင်ဖို့ အရေး
ကြီးနေပြီဗျာ။

“ပြန်တော့လေ သား၊ မင်း
မိန်းမက မွေးတော့မယ်ဆို၊ ဆေး
ရုံမှာမဟုတ်လား၊ မင်းမပြောပေ
မယ့် မောင်မင်းနိုင်ပြောလို့ အမေ
သိခဲ့ပြီးပါပြီကွယ်၊ ဒီတော့ မိန်းမ
အနားမှာ နေနေနော်၊ ယောကျ်ား
ဖောင်စီး မိန်းမ မီးနေတဲ့၊ ခင်ပွန်း
က အနားမှာရှိနေတော့ အားရှိတာ
ပေါ့သားရယ်၊ အမေလည်း ချွေးမ

လေးအတွက် ဆုတောင်းပေးနေမှာ
ပါကွယ်၊ သွားတော့နော်”

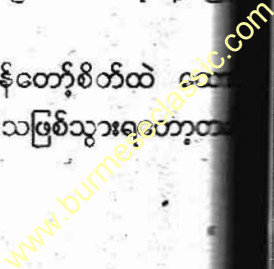
အမေ့အိမ်လေးထဲက
မသွားချင်သွားချင်နဲ့ ခင်ဝဠာရိုက်
ဆေးရုံကို ရောက်သွားရတယ်။
ဆေးရုံရောက်တော့ မိန်းမက သား
ဦးလေးကို မွေးဖွားသန့်စင်နိုင်ခဲ့
ကျွန်တော်ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး က
သွားရတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့.....

“မင်းကွယ် ကိုယ့်မိန်းမ
အရေးကြီးနေတာများ ဂရုစိုက်ပေး
တော့လား၊ ငါ့သမီး တစ်ခုခုဖြစ်
မင်းမလွယ်ဘူး၊ ဟင်း.....”

ဒေါ်စိုးစိန်က သူ့သမီး
တာများ မေ့နေပြီလားမသိပါဘူး
ဗျာ။ သူ့ရဲ့ဆိုင်ဝန်ထမ်းလို ဆီ
ဟိန်းဟောက်နေသေးတယ်။ ကျွန်
တော်က မိန်းမရဲ့ ခုတင်ဘေး
ထိုင်ပြီး မိန်းမမျက်နှာကို ကြည့်
လိုက်တယ်။ သူ့မျှော့ မွေးဖွား
တော့ ပင်ပန်းနေရှာမှာပဲပေါ့။ ဒါ
မိန်းမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ချိန်မှာ.....

“ဟေ့....ဟေ့၊ ငါ့သမီး
နုသားနဲ့ မင်းဆီက ဘယ်က
ပါလာမှန်းမသိတဲ့ ရောဂါဝိုး
ကူးကုန်ပါဦးမယ်၊ မကိုင်နဲ့၊ ပြန်
လိုက်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သား
ခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားရတော့တာ

အမေ့ဆီ ကျွန်တော်က မရောက်
ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သတိတရတော့ရှိနေပါ
တယ်။ အခုနေ့များ အမေ့ကိုဖုန်း
ပေးထားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ
ဗျာ။ လူမရောက်ပေမယ့် အသံချင်း
စကားပြောလို့ရတာပေါ့။ ပြီးတော့

အမေ့ကို သူ့ပြေးလေးမွေးပြီဆိုတာ
ပြောပြချင်နေတယ်။

“ဟေး.....ကလေးလေး။ ချစ်
စရာလေးနော်”

“ဟဲ့.....ငါ့သားနီးသွားမယ်၊
နင်တို့အသံက ပြလိုက်တာ”

“ကြည့်ပါစေ မိန်းမရာ၊ ပြ
လိုက်ပါဦး”

“မောင်ရဲရင့်တောင် ကလေး
အဖေဖြစ်ပြီနော်၊ အားကျလိုက်တာ
ကွာ”

“ကောင်လေး မင်းလူဖြစ်ပြီ
ကွာ ဟဲ့.....ဟဲ့”

ဝန်ထမ်းတွေက သားလေး
မွေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို
ကောင်းချီးထောမနာ ပြုကြတော့
တယ်။ ကျွန်တော်က ဂုဏ်ယူခြင်း
များစွာနဲ့ပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့
လည်း ကလေးအတွက် ပုခက်ဝယ်
ရ၊ လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေဝယ်ရ၊ ပြင်
ဆင်ရနဲ့ အမေ့အိမ်လေးကို မဝင်
နိုင်ပြန်ဘူးဗျာ။

“သားရေ.....ဖုန်းလာတယ်၊
မင်းနဲ့စကားပြောချင်လို့တဲ့”

ယောက္ခမကြီး ဦးဝဠာက
လှမ်းပြောမှ ဖုန်းရှိရာကို သွားကိုင်
လိုက်ရတယ်။

“ဗျာ.....အမေ့ကို ဆေးရုံ
တင်လိုက်ရတယ်၊ ဟုတ်လား”

ဘေးအိမ်ကဦးကြီးက ကျွန်

တော့်ဆိုင်ဖုန်းကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်
ကို အသိပေးလာတယ်။

“ဟုတ်တယ် ငါ့တူ၊
မင်းအမေ ကို စစ်ဆေးကြည့်ကြပြီး
ဝေဘာဂီ က
ကူးစက်ချောဂါကုဆေးရုံ ကိုပို့
လိုက်ကြတယ်၊ မင်းအမေမှာ အေ
အိုင်ဒီအက်(စ်)ဖြစ်နေပြီတဲ့ကွာ
ထောင်မှတ်တမ်းအရ မင်းအမေ
ဟာ အေကိုက်နေတဲ့ ဝေဒနာရှင်
တစ်ယောက်လို့ ပြောကြတယ်၊ အဲ
ဒါကို အကြောင်းကြားတာပဲ
ငါ့တူ”

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွေ ချာ
ချာလည်သွားရတော့တယ်။ အမေ
ဟာ သူ့မှာ ခုခံအားကျဆင်းမှုကူး
စက်ရောဂါ (AIDS) ဖြစ်နေတာကို
သိပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်
ပြောပြခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူနေဖို့ ငြင်းခဲ့
တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို
ဒီဝေဒနာ မတော်တဆ မကူး
အောင်လို့ ကြင်ကြင်နာနာ၊ နွေး
နွေးထွေးထွေး ပြုစုတာမျိုးကို
ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။

“ဒီဆေးတွေသောက်တာထက်
အမေ့သားလေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်
တွေ့ရရင် အမေ့ဝေဒနာတွေ
ပျောက်ပါပြီ သားရယ်”
လို့ အမေ နေမကောင်းစဉ်

www.burmeseclassic.com

အချိန်က ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ကျွန်တော် အမှတ်ရသွားတယ်။ ဒီတော့ အမေ့ဆီကို ချက်ချင်းထွက်လာဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်မှာ.....

“မောင်...ဒါက ဘယ်ကို သွားဦးမလို့လဲဟင်”

“အမေ့ရှိတဲ့ဆီကိုပါ”

“ခင့်အနားမှာနေမယ်ဆို၊ မောင်ပဲ ကတိတွေပေးခဲ့တယ် နော်”

“ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ ခင်ရယ်၊ အမေ့ဆီသွားမှဖြစ်မယ်ကွာ”

အမေ့မှာ ရောဂါဆိုးကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ခင်ဝဠာတို့သား အမိသိရင် ကျွန်တော့်ကိုပါ သတိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သူတို့သိလို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘာမျှမရှင်းပြတော့ဘဲနဲ့ တား မောင်းပြီး ထွက်သွားလိုက်တော့တယ်။

“ရတယ်မောင်၊ ရှင်ဟာ မိန်းမကို အမေလောက်တောင် ချစ်တဲ့ယောက်ျား၊ ရှင့်အမေခွဲပဲ ရှင်နေတော့၊ ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့”

ကျွန်တော် မရှင်းပြချင်တော့ပါဘူး။ ခင်ဝဠာ ပြောချင်သလိုပြော ပါစေတော့။ အခုအချိန်မှာ အရေး ကြီးတာက အမေ့ဆီ အမြန်ရောက်

ဖို့ပဲမဟုတ်လား။ အမေ့ကို ကျွန်တော်က ကယ်ရမယ်။ အမေ့ဝေဒနာ သက်သာဖို့ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကျွန်တော်ကုပေးမယ်။ သားလာနေပါပြီ အမေ ရယ်။

ဆေးရုံမှာ အားငယ်နေရှာမယ့် အမေ့မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ဒီလိုဝေဒနာမျိုးဆိုတာ လူတွေက ရွံကြောက်ကြီး ကြောက်ကြတာ မဟုတ်လား။ ပိုင်ရှင်မဲ့ဘဝနဲ့ အမေ့ကို ဂရုမစိုက်ကြရင်.....

“သေမင်းကြီးရယ်.....ကျွန်တော်တို့သားအမိကို မခွဲပါနဲ့ဗျာ၊ အမေ့ကို အားရပါးရ လုပ်ကျွေးပါရစေဦးနော်”

ကျွန်တော်တစ်ယောက် ဆေးရုံကို အမြန်ရောက်ရေးအတွက် ဆန္ဒတွေ စောနေမိတာပေါ့။

“ဪ.....ဒေါ်ခင်သန်းစင်ဆို တဲ့လူနာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ စောစောကပဲ ဆုံးသွားပါပြီ”

“ဗျာ.....”

ကျွန်တော် အရုပ်ကြိုးပြတ်

အမေ့မှာ
ရောဂါဆိုးကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ခင်ဝဠာတို့သားအမိသိရင် ကျွန်တော့်ကိုပါ သတိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သူတို့သိလို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘာမျှမရှင်းပြတော့ဘဲနဲ့ တား မောင်းပြီး ထွက်သွားလိုက်တော့.....

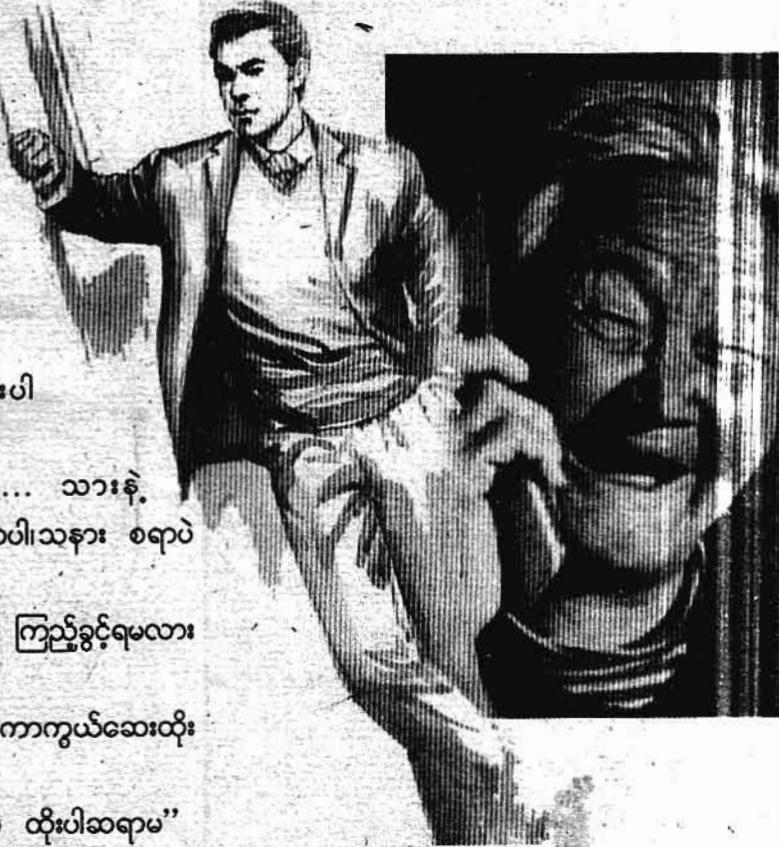

ဖြစ်သွားတော့တယ်။ အမေ့
အတွက် ယူကျုံးမရစ်တံနဲ့ ကျွန်
တော်ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်မိ
တယ်။ ဒီတစ်သက် အမေလို
ကျွန်တော်ခေါ်ခွင့်မရတော့ပါဘူး။
အမေ့မေတ္တာ၊ အမေ့စကားသံ၊

ဗျာ။
အမေ့ကို ရေဝေးအအေးတိုက်
ကို ပို့ဆောင်လိုက်ပြီဆိုတာ သိရ
တော့ ကျွန်တော်က အမေ့ရဲ့နာရေး
ကိုစွဲကို ချက်ချင်းစိစဉ်ရပြန်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ပို့သူမဲ့တဲ့ အမေ့အဖြစ်ကို

များရှိခဲ့ရင် ဒီလိုဘဝ၊ ဒီလိုဝေဒနာ
ဆိုးက လွတ်မြောက်ပါစေတော့
ကျွန်တော့်အတွက် အမေဟာ တာ
ဝန်ကျေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ပဲ
အမေ၊ အမေ့ကို သားကန်တော့
တယ်ဗျာ”

အမေ့မျက်နှာ
လေးတောင်
ကျွန်တော်ရ
ခွင့်၊ နားထောင်
ခွင့်၊ ကြည့်ခွင့်
လေးတောင်
မရတော့ပါလား။
ကျွန်တော်တို့
သားအမိအဖြစ်
က ဆိုးလွန်းပါ
တယ်ဗျာ။

“သား..... သားနဲ့
ခေါ်နေ ရှာတာပါ။ သနား စရာပဲ
ရှင်”

“အမေ့ကို ကြည့်ခွင့်ရမလား
ဆရာမ”

“ရှင်ကို ကာကွယ်ဆေးထိုး
မှရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုးပါဆရာမ”

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အမေ့
ကို ကြည့်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။ အမေ့ရဲ့
နောက်ဆုံးအချိန်လေးတောင်
အမေ့အနားမှာ ရှိခွင့်မရတဲ့ဘဝ။
ကျွန်တော်က ပိုပြီးခံစားရတာပေါ့

ကျွန်တော် ရင်နာလို့မဆုံးပါဘူး။
အမေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သူ
ဘဝကို ရောဂါအဖြစ်ခံပြီး ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါဗျာ။
“အမေ.....နောင်ဘဝဆိုတာ

ကျွန်တော့်
မျက် ဝန်းမဲ့
မျက် ရည်ထေ
ပြည့်လျှနေပြီ
အမေ့ကို နောက်
ဆုံးအကြိမ် က
တော့လိုက်တယ်
အဲဒီအချိန်မှာ
အမေ့ကိုမုန်းခဲ့
တဲ စိတ်ထေ
ကျွန်တော့်နထ
သားထဲမှာ လဲ
ရှိမနေတော့ထ
ကျွန်တော်အ
ဆုံးပါပဲ။ နောက်
တ တရားမ
စွာနဲ့ ကျွန်ထေ
ကတော့
သရာထဲက

ရုန်းထွက်လို့မရနိုင်သေးပါဘူး
ကျွန်တော့်နလုံး သားထဲမှာ အ
လို့ ပဲ့တင်သံအထပ်ထပ် ပေါ်ထွ
နေမှာအမုန်းပဲမဟုတ်ပါလား
လေးလေးစွာဖြ
နေအလှ

နွေးမယ်တော်

မျိုးသိပ်ခြင်းရဲ့

တစ်ဖက်ကုန်

မျိုသိပ်ခြင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ

သွေးမယ်နော်

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စတန်းကတည်းက တွဲခဲ့ကြတာလေ။ ကျွန်မက နွယ်တဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကတော့ ခရေတဲ့။ ကျွန်မက စာညှပ်ပါတယ်။ ခရေက စာလည်းတော်တယ်။ ပိုက်ဆံလည်းရှိတယ်။ ဒါကို သူက ၉ တန်းရောက်တော့ သိပ္ပံယူလို့ရရက်နဲ့ မယူဘဲ ကျွန်မနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ဆိုပြီး ပိဏ္ဍဲယူခဲ့တယ်။ (၁၀)တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထွက်တော့ ခရေက ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုပါခဲ့တယ်။ ကျွန်မကတော့ စာမေးပွဲမှာ ဘွဲ့လွန်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ခရေက သူငယ်ချင်းပီသစွာနဲ့ ထပ်ဖြေလို့ပြောပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ညှပ်ဖျင်းမူရယ်၊ ကျူရှင်ဆုံးအောင်မတက်နိုင်တာရယ်၊ အိမ်မှာက အငယ်တွေလည်း ဒီနှစ် (၁၀)တန်းတက်မယ့် အမြှာနှစ်ယောက်နဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မကတော့ တက္ကသိုလ်နဲ့ ဝေးရပြီပေါ့။ ကျွန်မနဲ့ခရေ

မတွေ့ရတော့ပေမယ့် ကျွန်မအမေနဲ့အတူ ဈေးရောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ပရဟိတ အလုပ်တွေလုပ်တယ်။ သွေးလှူတယ်။ အလှူခံထွက်ပေးတယ်။ မကျန်းမာသူတွေကို ပြုစုပေးတယ်။ ညနေဘက်ရောက်တော့ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတယ်။

ခရေကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကြီးဖြစ်လို့နေပေါ့။

ခရေ အပဲနဲ့အမေက ကျွန်မအရမ်း ချစ်ကြတယ်။ ကျွန်မလည်း ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်အပေါ် ချစ်တယ်။ ခရေကျောင်းပိတ်လို့ ပြုလာတာနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တွဲတွဲပဲ။ ကျွန်မအိမ် ခရေအိမ် လိုက်၊ ခရေအိမ် ကျွန်မအိမ် လိုက်နဲ့ သွားအတူ၊ လာအတူ အိပ်အတူနဲ့။ ဆံပင်ရှည်ထဲလည်း တူကြတယ်။ ကိုယ်တူကိုယ်ထည်လည်း တူတယ်။ ဒါမို့ လွဲတာလေးတွေလည်း ရှိတယ်ပေါ့။ ပညာရေး၊ ငွေ၊ အသက်အရေ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလည်း ပါတာပေါ့။

ခရေက အဆင့်အတန်းတူ ခွဲခြားမှုမရှိစွာနဲ့ လက်တွဲပေးမယ့် ကျွန်မ အခုလိုပဲတဲ့ ပရဟိတ အလုပ်ကိုတော့ ခရေက ကန့်သတ်လို့ ဦးဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဘဝါ

www.burmeseclassic.com

လေ့လာရဘူးတဲ့။ ကျွန်မကလည်း ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လို့ ရှေ့ဆက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို အိမ်ကတောင် တားမရတဲ့ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်စွာနဲ့ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခုမတူတဲ့ ခရေကို ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ကောက်တာ သိပ်မရှိဘူး။ နောက်ပြီး စိတ်ဓာတ်မကျဘတ်ဘူး။ စိတ်မာတာပေါ့။ ဒီနေ့မှာလည်း ခရေနဲ့လွဲပြန်တယ်။ ခရေက အမေ့ဆူလို့ အသံမာခဲ့ရင်တောင် ငိုတတ်တာလေ။ ကျွန်မကတော့ ကြိုက်တဲ့လူ ကြိုက်သလောက်ပြော အေးအေးပဲ။ အမေ့ဆိုရင် ကျွန်မကို အကြိုက်ပြောတာ။ နာအောင်ပြောတယ်။ ကျွန်မကတော့ အမေ့ဘယ်ထောက်ပြောပြော ပန်းနဲ့ပေါက်သလိုပဲ။ မနာခဲ့ဘူး။

ကျွန်မရဲ့ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းမ ခရေရဲ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲက ကျွန်မကို မျိုးစုံဝေဖန်ခဲ့တယ်။ ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ပိုးစိုးပက်စက် ရက်ရက်စက်စက်ပြောခဲ့တာထောင် ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တယ်။ ဆင်းငုံ့ခံခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ညှို့လို့ ခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မှားလို့ ငြိမ်နေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက အညာမတတ်တော့ ပညာတတ်တွေနဲ့ ကောင်းကို နားထောင်ခဲ့တာ။

ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်ရတဲ့။ ပညာမဲ့ဒေါသထက် ပညာရှိအပြုံး တစ်ပွင့်က တန်ဖိုးရှိတယ်တဲ့။

ဒီစကားတွေကတော့ အလိမ္မာစာမှာရှိဆိုသလို စာဖတ်တဲ့အကျိုးတွေပေါ့။ လူတော်တော်များများက မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါပြီး မြေခိုခိုရာလှိုစိုက်ချင်ကြတာလေ။ ဒီပုံစံမျိုးတော့ ကျွန်မကို လာမချိုးနဲ့။ ကျွန်မတို့က ငွေသာမရှိတာ။ စေတနာအပြည့်ရှိတယ်။ ပညာမဲ့ပေမယ့် အသိရှိတယ်။ သစ္စာရှိတယ်။ ကျွန်မကိုဆိုရင် အမေက ဆူမှဆူပဲ။ နင်တစ်နေ့ ကိုယ်ကျိုးနည်းရလိမ့်မယ်တဲ့။ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို မလုပ်ဘဲနဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လုပ်နေတယ်တဲ့။ ကျွန်မကလည်းကျွန်မပဲလေ။ မနက်

ဆိုရင် ၄ နာရီထဲပြီး ဆိုင်သွားခင်း၊ အမေ့ကိုကူလုပ်၊ အမေ့ခဏလာပြီး ပြန်၊ ကျွန်မက ညနေ ၃ နာရီဆို ဆိုင်သိမ်းပြီးတာ နဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လိုတာတွေလိုက်လုပ်၊ ကိုယ့်အသိတွေ ဆေးရုံဆို ဆေးရုံသွားဆိုသွား၊ အလှူခံထွက်နဲ့ ည ၈ နာရီရောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဆိုတော့ အမေ့နဲ့အဖေက ငြိုငြင်ပြီပေါ့။ ဟိုနေ့ကဆိုရင် သွေးလှူလိုက်တာ နည်းနည်းများသွားလို့ မနက်မထနိုင်တော့ အမေက ဆူပါလေရော။ အဖေကလည်း ကျွန်မဘက်ပါတော့ အမေ့အဖေ ရန်တွေဖြစ်ပါရော။ ဒီလို ဖြစ်နေတာက အကြိမ်မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။

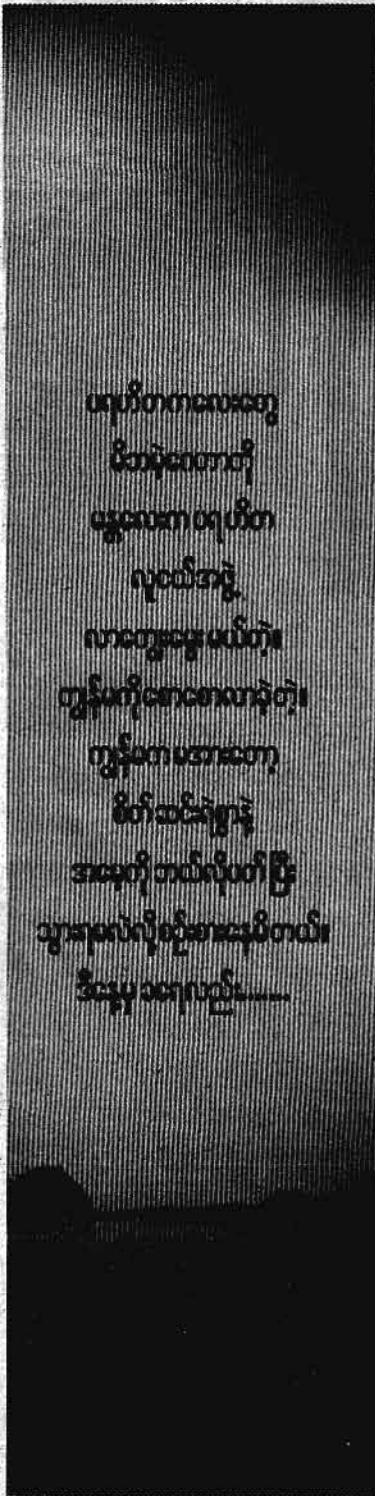

ဒါလည်း ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ
နောက်မဆုတ်စွာနဲ့ အမေပြော
တုန်းခဏပဲ။ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်
တိုင်း သုံးလှမ်းတိုးခဲ့တာလည်း
အမေမသိဘူး။

ဒီနေ့ ပရဟိတကလေးတွေ
မိဘမဲ့ဂေဟာကို မန္တလေးက ပရ
ဟိတ လူငယ်အဖွဲ့ လာကျွေးမွေး
မယ်တဲ့။ ကျွန်မကို စောစောလာခဲ့
တဲ့။ ကျွန်မက မအားတော့ စိတ်
ဆင်းရဲစွာနဲ့ အမေ့ကို ဘယ်လိုပတ်
ပြီး သွားရမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိ
တယ်။ ဒီနေ့မှ ခရေလည်း ပြန်
ရောက်မယ်ဆိုတော့ အမေက
ခေါင်းမူးလို့ဆိုပြီး အစောကြီးပြန်
သွားတော့ ကံကောင်းတာပေါ့။
အမေက ၁၁ နာရီထိုးလောက် ပြန်
သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း ဈေးကို
မြန်မြန်ကုန်အောင်ရောင်းရင်း အရင်
ကဆို ၃ နာရီမှ ဆိုင်သိမ်းတာဆို
တော့ ဒီနေ့တော့ ဗိုက်ဆာတာ
တောင် မစားဘဲ ဆိုင်သိမ်း၊ ထမင်း
ချိုင့်ကိုဆွဲပြီး ဆိုင်ဘေးက လူကြီး
တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အမေ့ကိုပြန်
မပြောနဲ့လို့ ပိတ်ရသေးတယ်။

ပရဟိတကျောင်းရောက်တော့
ကျောင်းကို အလှူရှင်တွေတောင်
ရောက်နေပြီ။ ကျွန်မလည်း နောက်

ပရဟိတကလေးတွေ
မိဘမဲ့ဂေဟာကို
မွေးလေးကပရဟိတ
လူငယ်အဖွဲ့
လာကျွေးမွေးမယ်တဲ့။
ကျွန်မကိုစောစောလာခဲ့တဲ့။
ကျွန်မကမအားတော့
စိတ်ဆင်းရဲစွာနဲ့
အမေ့ကိုဘယ်လိုပတ်ပြီး
သွားရမလဲလို့စဉ်းစားနေမိတယ်။
ဒီနေ့မှခရေလည်းပြန်

ပေါက်ကဝင်ပြီး ကျွေးမွေးထားတဲ့
အိုးခွက်ပန်းကန်တွေဆေးရင်း လုပ်
ကိုင်နေလိုက်တာ ညနေ ၅ နာရီ
ထိုးတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဗိုက်
ဆာတဲ့ဝေဒနာက တော်တော်ပြင်း
ထန်လာတယ်။ ခေါင်းတွေမူး။ ရင်
ဘတ်တွေအောင့်၊ ခြေတွေလက်
တွေတုန်လို့။ ကြားဖူးတဲ့စကားက
တော့ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်တဲ့
အခုတော့ စားမရှက်ဆိုတဲ့စကားကို
ပါ ထည့်လိုက်တော့မယ်။ ကျွန်-
ဆာဆာနဲ့စားနေမိတယ်။ ဒီနေ့မှ
ထမင်းချိုင့်ထဲကထမင်းက နည်း
နေသလိုပဲ။ ကျွန်မ ပြီးခါနီးကျတော့
ဓာတ်ပုံရိုက်သံလိုလို ကိုယ့်ကိုကြည့်
နေသလိုလို ခံစားမိတယ်။ ကျွန်-
ဘေးကိုကြည့်လိုက်တော့ မနီးမဝေး
မှာ လူတစ်ယောက်။ မျက်နှာက
ပြုံးလို့။

အရပ်ကရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ထူ
တိုနဲ့။ ဥပမိရုပ်ကကောင်းကောင်း
ဒါပေမဲ့ အသားညိုတယ်။ မဝိန်မ
နဲ့ ကြည့်လိုတော်တော်ကောင်း
တယ်။ ကျွန်မ အံ့ဩစွာနဲ့ ကြည့်
နေတုန်း သူ့ရဲ့အပြုံးလေးတစ်ဖွင့်
က ကြယ်ပွင့်လေးလို လင်းလင်း
ပြီး သူ့မျက်နှာလေးက လပြည့်ဝ
လို အေးမြတယ်။ ဒီလောက်ကြည့်
ကောင်းပြီး စွဲမက်ချင်စရာလှ
လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်-
ဒီနေ့ကို ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်

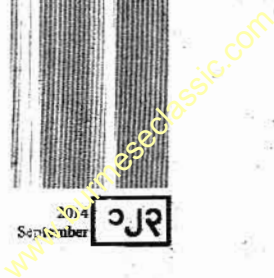

ကျွန်မ ထမင်းတွေ ပလုတ်
လောင်းနဲ့ ဝါးရမလား။ မျိုချရ
ထား စဉ်းစားနေတုန်း သူက.....
“ဟိတ်.....ဆက်စားလေ”
ဆိုတော့မှ ထမင်းကိုမျိုချမိ
သွယ် သူက.....
“ဆက်စားပါဦး။ ကျွန်တော့်
မခေါ်ဘူးလား။ ထမင်းစားလေး
လေးပေါ့”
သူ့ရဲ့ သြဇာရှိတဲ့အသံကို
ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ သူ
ဆက်ပြောသေးတယ်။
“မင်းကို ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံ
နဲ့မိတယ်။ ခွင့်လွှတ်တယ်မဟုတ်
ဘူး”
ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။
ကျွန်မဓာတ်ပုံက လှဖို့မရှိဘူး။ အဲ
ဒါကြောင့်.....
“အဲဒါ ဓာတ်ပုံမထုတ်နဲ့နော်၊
တော့ ကျွန်မ ငိုက်အရမ်းဆာနေ

လို့ပါ။ မနက်ကတည်းက မစားရ
သေးဘူး။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေရ
တာလည်း ရေတွေစိုရွဲနေပြီ။ အကျီ
တွေ ပေရေနေတယ်လေ။ ဆံပင်
တွေကလည်း ဖရိုဖရဲ မျက်နှာမှာ
သနပ်ခါးကလည်း ကြောင်ကျားနေ
တော့ ဓာတ်ပုံမထုတ်စေချင်ဘူး”
ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို သူ
နားထောင်ပြီး ပြုံးနေတယ်။ ပြီး
တော့.....
“ဒါပဲလား။ မင်းလိုပွင့်လင်း
တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်တော်တစ်
ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”
ဟုတ်မှာပေါ့။ ကျွန်မက လှ
မှမလှတာပဲ။ ကျွန်မတို့ စကားပြော
နေတုန်းမှာပဲ သူ့လူတွေလိုက်ခေါ်
တာနဲ့ လိုက်သွားခါနီး.....
“မင်းပုံကို ကျွန်တော် ပုံကြီး
ချဲ့ပြီး ပြခန်းပို့ခွင့်ပြုပါ”
“ဟာ.....မရဘူး”

အဲဒီလိုပြောပေမယ့် သူက
မျက်ဝန်းနဲ့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်
လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြသွားခဲ့တယ်။
သူတို့ထွက်သွားတော့ ကျွန်မ
လည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေတော့
ပြန်မေ့သွားခဲ့တယ်။ ညနေရောက်
တော့ ခရေလာတာနဲ့ သွားကြို
တော့ ခရေကတောင် ပြောနေ
သေးတယ်။ သူ သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက် ထပ်ရတယ်တဲ့။
ယောက်ျားလေးတဲ့။ သူ ခင်
ကြောင်။ သူ့ချောကြောင်းပြော
တယ်။ သူက မန္တလေးကတဲ့။
ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ တိုက်ဆိုင်
လိုက်တာ။ ဒီနေ့ ကျွန်မနဲ့ဆုံတဲ့လူ
ရဲ့ပုံစံကလည်း မန္တလေးသားပုံစံပဲ
လို့ တွေးနေမိတယ်။
ခရေက မန္တလေးသားဆိုတဲ့
စကားကို ပါးစပ်ကကို မချတော့
ဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ခရေ

အဲဒီလိုပြောပေမယ့် သူက မျက်ဝန်းနဲ့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြသွားခဲ့တယ်။
သူတို့ထွက်သွားတာ ကျွန်မလည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေတော့ ပြန်မေ့သွားခဲ့တယ်။
ညနေရောက်တော့

နင်ပဲပြောပါတော့ဟာ၊ ငါမပြောပြ
တော့ဘူးလို့ ပြောနေမိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ
အလုပ်လုပ်၊ ခရေလည်း ကျောင်း
ပြန်သွား။ အမေကဆူ၊ အဖေက
ပြောတဲ့ ပရဟိတအလုပ်ကိုလုပ်
ရင်း အခုဆို ကျွန်မ မရှိရင် မရ
တော့ဘူး။ ညဆိုရင် ကျောင်းမှာ
သွားအိပ်နေရပြီး ကျွန်မက ဇာပန်း
ထိုး၊ စက်ချုပ်၊ နောက်ဆုံး အေရိုး
ဗစ် ဆက်သင်ပေးနေရပြီ။

တစ်နေ့ကုန်

ဈေးရောင်း၊
အိမ်ပြန်၊ အမေ၊
အဖေနဲ့ကလေး
တွေ ဘာလို့
သလဲမေး၊ ပြီး
ရင် ရေချိုး၊ ကျောင်းပြန်

လာနဲ့ လူလည်းပိုင်း စုခိုင်သိန်း
လိုလှပပြီး အူဝဲလိုဖြစ်နေပြီ။ ဆိုင်နဲ့
အိမ်၊ ပရဟိတအလုပ်တွေနဲ့ပေါ့။

ဒီနေ့တော့ ကျောင်းမှာ ပန်းချီ
ပြပွဲလုပ်ချင်လို့တဲ့။ အကြီးအကဲတွေ
သဘောအရ ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့
ကိုယ် ကြိုက်ရာဆွဲတဲ့ ကျွန်မက
တော့ ဘယ်လိုမှမေ့မရတဲ့ ကျေး
ဇူးရှင် လွတ်လပ်ရေးဖခင် ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းပုံဆွဲတယ်။ ကိုယ်ဆွဲတဲ့

ပုံကို ဘယ်သူမှမပြောရဘူးတဲ့။ ဒီ
ပွဲမှာ မြို့ထဲကလူတွေ ပါဝင်ခွင့်ရှိ
တယ်။

ပျော်စရာတော့ကောင်းသား။
ကျောင်းမှာ ကလေးတွေ ရ၅
ယောက်၊ လူကြီးတွေနဲ့ဆိုရင် ၁၀၀

လောက်ရှိတယ်။ အကြီးအကဲတွေ
က အဆောင်တစ်ခုကိုရှင်းပြီး ပန်း
ချီပြခန်းလုပ်ထားတယ်။ ဖေဖော်ဝါ
ရီ ၁၃ ရက်နေ့မှာ အခမ်းအနား
လုပ်မယ်တဲ့။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်
ပုံကို ဆုရမယ်လို့ထင်ပြီး ပျော်နေ
ခဲ့တယ်။ ဖွင့်ပွဲနေ့မနက်ပိုင်းမှာတော့
မန္တလေးက လူ ၆ ယောက် ကား
တစ်စီးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မ
ဈေးရောင်းပြီး ညနေ ကျောင်းကို

ရောက်တော့ ကလေးတစ်
ယောက်က လာကြိုရင်းနဲ့ ညေ
သည်တွေ ရောက် နေတယ်လို့
ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီကာ
တစ်ချပ်ယူလာတယ်တဲ့။ အဲ
ပန်းချီကားကို ဖဲကြိုးတွေနဲ့ ခွဲ
ထားတာ၊ လှလိုက်တာတဲ့
ကလေးလေးက စကားထေ
တတ်လိုက်တာ။ လည်မှလည်

ကျွန်မတော့ ဒီကလေးတွေ
မခွဲနိုင်တော့ပါဘူး
ဒီတစ်သက်
ကလေး တွေနဲ့
နေတော့မယ်
စိတ်ကူး ဝိ
တယ်။ ကျွန်
ကျောင်း
ရောက်ထေ
ကလေးတွေ
ဇာထိုးပန်းထ
တတ်နေကြပြီး ထေ

တော်ကို လိမ္မာနေကြပါတယ်။
ကျွန်မကို ဦးလေးကြီးထေ
ယောက်က ရုံးခန်းကို ခဏလှီ
ခွဲဦးဆိုပြီးလာခေါ်လို့ ကလေးထေ
ကို ပုံစံအသစ်ပြခဲ့ပြီး လိုက်ထေ
တော့ မန္တလေးက လူငယ်တွေ
လည်း ဒီပန်းချီပြပွဲထဲ ပါချင်လို့
ပြီးတော့ ကျောင်းဆောင်အ
ဆောက်ပို့ အလှူငွေထည့်တယ်
ပြောတယ်။ အခုထေ

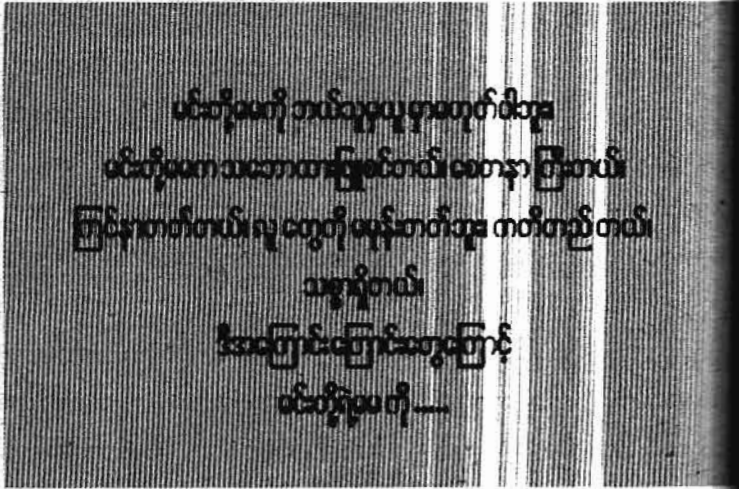
ကျော်ဦးတဲ့”

ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံရိုက်သွားတဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်မ ခေါင်းကိုငုံထားပြီး.....

“ငါ...အလုပ်တွေရှိသေးလို့ သူငယ်ချင်း၊ နင်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြလေ”

ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်လာပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်နဲ့။ ကျွန်မ ပန်းချီပြခန်းထဲရောက်တော့ တတိယရတဲ့ပုံက ကျွန်မ ထမင်းစားနေတဲ့ပုံဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ စာသင်ပြနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး.....

“ဒီပုံက မမပုံလို့ ငါပြောသားပဲ၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား။ မမနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ သနားပါတယ်၊ မမခိုက်အရမ်းဆာလို့လားဟင်၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေက ပြောနေတယ်၊ မမပုံမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မျက်နှာလေးက စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံတဲ့၊ တတိယဆုရလို့ မန္တလေးက ဦးလေးက ထခုန်တယ်၊ ပြီးတော့ ရတဲ့ဆုငွေကို သမီးတို့ ကျောင်းကိုပဲ ပြန်လှူသွားတယ်၊ အခမ်းအနားပြီးတော့ မမကို အသည်းအသန် ရှာနေတယ်၊ ဟိုလူမေ၊ ဒီလူမေးနဲ့”

“သမီးက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“သမီးတို့အားလုံးလည်း အံ့ဩသွားတာပေါ့၊ မမကိုမျှော်နေတုန်း ဟိုမမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အဲဒီဦးဦးနဲ့ တတွဲတွဲနေတော့တာပဲ၊ မမက အဲဒီဦးလေးနဲ့ ခင်တာလား၊ သူငယ်ချင်းတွေပြောတော့ ခင်တာမဟုတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒီလိုပုံဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရဘူးတဲ့၊ အမှတ်တမဲ့ပုံတဲ့၊ အလှူရိုက်တဲ့ပုံဆိုရင် ဒီပုံမျိုးမထွက်ဘူးလို့၊ သမီးက ပြောလိုက်တယ်၊ မမနဲ့ ဒီလူကြီး မသိဘူးလို့၊ ဟုတ်တယ်နော် မမ၊ မခင်ဘူးမဟုတ်လား၊ မမ အချိန်အားတိုင်း သမီးတို့ဆီမှာ ရှိနေမှာပဲ၊ မမ ယောက်ျားမယူလိုက်ပါနဲ့နော်၊ သမီးတို့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်၊ မမ.....မမယောက်ျားတစ်သက်လုံး မယူဘူးမဟုတ်လား၊ ဟင်...မမ”

ကျွန်မ ကလေးကို ငုံကြလိုက်တော့ ကလေးက မျက်ရေတွေနဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်တဲ့အကြားက စိန်ပွင့်လေးလို မျက်လုံးလင်းလက်ပြီး ငိုနေတဲ့ကြားက ပြုံးပြရင်း မေးတဲ့အမေးက လဖြတ်ဝန်းကြီးလိုပဲ။ ကျွန်မတို့ အလှူသယ်ကောင်းနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်မပုံကိုဆွဲတဲ့ မန္တလေးသား ရောက်လာပြီး ကလေးမကို လက်ဆွဲလို့

“မင်းတို့မမကို ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့မမက သဘောထားဖြူစင်တယ်၊ စေတနာကြီးတယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ တွေကို မုန်းတတ်ဘူး၊ ကတိတည်တယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် မင်းတို့မမကို ဘုရားသခင်က ချစ်သူလို့ မယ့် ကိစ္စတွေအတွက် နေသူနဲ့လုံးကို သော့ခင်းထားတာ

တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်မကိုပါ လှည့်မေးလိုက်
တယ်။ ကလေးလေးက ပျော်

“ဒါဆိုရင် သမီးသူငယ်ချင်း
သွားကြားလိုက်ဦးမယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ထွက်သွား
သူက ကျွန်မကို.....

“မင်း ကိုယ့်ကို အနောက်
က ရှုခင်းတွေ လိုက်မပြချင်
လား”

ကျွန်မက လိုက်ပြ

ယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ

က်ထားတဲ့ သီး

စားပင်တွေကို

က်ပြတော့.....

“မင်း ကိုယ့်

ပြောစရာစကား

ဘူးလား”

ကျွန်မက

ပါ ဘူးလို့

လိုက်တယ်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုစိတ်

နေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းက စကားနည်းတယ်။

နဲ့ မင်းဘယ်တော့မှ အိမ်

ထင်ကျမှာမဟုတ်ဘူး”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူ ကျွန်မကို

ဆက်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်မလည်း ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ်လုပ်ရင်းနဲ့ အချိန်တွေကုန်
မှန်းမသိ ကုန်သွားတော့တယ်။
ခရေတောင် ယောက်ျားယူသွားခဲ့
ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ။

ပေါ့။ နှုတ်နည်းတတ်တဲ့အကျင့်က

ကျွန်မဘဝထဲကိုဘယ်လိုယောက်ျား

မျိုးပဲ ဝင်လာဝင်လာ ကျွန်မက

ပြု ပြင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

အရှက် တရားနဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့

တဲ့စိတ်ကြောင့် သူပြောခဲ့တဲ့

ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ကျမှာ

မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့

စကားကို ကျွန်မ

သက်သိတယ်။

ဒီနားကလေး

တစ်ယောက်

ရဲ့ မျိုသိပ်

ခြင်းရဲ့ တစ်

ပက်မှာ ဘာ

တွေ့ရှိနေတယ်

ဆိုတာ သူသိ

အောင် ကျွန်မက ဘယ်

တော့မှ ဖွင့်ဟမှာ မဟုတ်

ပါဘူး။

ကျွန်မ ရှေ့ဆက်ပြီး

ပရဟိတ အလုပ်နဲ့

အသက်ရှင်ရင်။ ပရဟိတနဲ့

နှစ်ပါးသွားရင်း။ ပရဟိတနဲ့

သေဆုံးသည့်အချိန်ထိ ရပ်တည်

နေလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်

ထားပါတော့တယ်ရှင်။

ကျွန်မကတော့ တစ်ကိုယ်
တည်း ပျော်ပျော်ကြီးနဲ့ ပရဟိတ
အလုပ်တွေ လုပ်နေတုန်းပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တစ်ချိန်
က မျိုသိပ်ခဲ့ရတဲ့အချစ်ဟာ ကျွန်မ
နှလုံးသားထဲမှာ ထာဝရရှိနေလို့

ဒွေးမယ်နော်

သုပ္ပန္ဒိး (ဟာရီစာ)

မိုးတစ်ည

လူတစ်ယောက်နဲ့
ပစ္စည်းတစ်ပုဒ်

၁၂၈

မိုးတစ်ည၊
တစ်ယောက်နဲ့ပုရွာ
တစ်ပုဒ်

ဆုမွန်ဦး (ဟသာတ)

“ဝုန်း.....ဒုန်း.....ဖြန်း...ဖြန်း”
မိုးရောလေရော အတူတွဲရင်း
သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းလာပြန်လေ
သည်။

သက်ထွန်း ဒီနေ့ ကား
ဆွက်လာသည်မှာ အချိန်နောက်ကျ
သွား၏။ ဒီကြားထဲ မိုးကပြတ်
သည်ဟူ၍မရှိ။ မိုးရွာသွန်း၍ ကား
ထမ်းမပေါ်တွင် လူဟူ၍မရှိ။ လက်
ကော်ရည်ဆိုင်၊ ဈေးဆိုင်များသည်
ဆင် စောစောစီးစီး ဈေးသိမ်း၍ပြန်
ပြန်လေပြီ။

ကားသမားတစ်ယောက်အဖို့
တစ်နေ့တာလုံး ခရီးမိုင်များစွာ
ဆင်းနိုင်ပါမှ အံ့နာခ၊ ဆီဖိုးနုတ်၊
ဗွီနု မိမိအတွက် စဉ်းစားနိုင်၏။
ဆုမွန်မောင်းနေသောကားသည်
CNG ကားမဟုတ်။ ဓာတ်ဆီကား
ဖြစ်၍ ရသည့်ဝင်ငွေက ဆီဖိုးနှင့်
ဆီလျှင် တွက်ခြေမကိုက်။ ဒီကြား
ထဲ ကားက ဆီစားပြန်သေးသည်။

မလှုပ်လေနှင့် မြုပ်သွားမည်
ဆိုသောစကားအတိုင်း ကားသမား
ဆိုတာကလည်း ကားကို ကျောက်
တုံးတစ်တုံးလို ရပ်ထား၍မရ။ ရပ်
ထားပါက ပါစင်ဂျာကမရနိုင်။ ဝါ
စင်ဂျာမတွေ့ဘဲ ဒီအတိုင်း လျှောက်
မောင်းနေပါကလည်း လူမရဘဲ ဆီ
ကုန်သည်သာ အဖတ်တင်မည်
ဖြစ် လေသည်။

သည် ကြားကားသမားတွေ

ရဲ့ဘဝ၊ အထူးသဖြင့် တက္ကစီကား
သမားတွေရဲ့ဘဝက တစ်ခါတစ်
ခါ နဲ့ ရှာမရဖွေမရနှင့် ကျုံ့ကျုံ့လာရင်း
တစ်နေ့တစ်နေ့ အံ့နာခရဖို့ကိုပင်
အနိုင်နိုင်ဖြစ်လာတော့သည်။

ခုလည်းကြည့်လေ။ ညက
ထွက်လာကတည်းက ငွေက ငါး
ထောင်ပဲရသေးတယ်။ အံ့နာခက
တစ်သောင်း။ ဒီကြားထဲ ဆီဖိုးက
ရှိသေး။ အင်း...ဒီညတော့ အိတ်
စိုက်ရဖို့ကိန်း မြင်နေပြန်ပြီ။ ကား
သာ နေ့စဉ်မှန်မှန်ထွက်နေပေမယ့်
ဟန်သည်ရက်ဆိုတာ မရှိသေးဘူး။
တစ်နေ့လာလည်း အံ့နာခစိုက်၊
တစ်နေ့လာလည်း အံ့နာခစိုက်နဲ့
ကိုယ့်အတွက်ကျန်တဲ့ရက်ဆိုတာ
မရှိဘူး။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ လူသူ
ရှင်းနေတဲ့ လမ်းမဘစ်ခုကနေထွက်
လာရင်း လမ်းချိုးတစ်ခုကို ကွေ
ဝင်လိုက်တော့ ကားက တချက်
ချက်မြည်ရင်း ထိုးဆိုက်ရပ်၍သွား
တော့သည်။

“အဲ.....ခုမှ ကောင်းကောင်း

ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ကားက ဆီ ပြတ်သွားပြီထင်တယ်”

သက်ထွန်း ကားပေါ်မှဆင်း လိုက်သည်။ ကားဒက်ရှိဘုတ်အဖုံး ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓာတ်မီး လေးကိုယူ၍ ကားခေါင်းအဖုံးကိုဖွင့် လိုက်သည်။ ဆီတိုင်ကီကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟိုက်.....”

သက်ထွန်းထင်ထားသည့် အတိုင်း ဆီကလုံးဝမရှိတော့။ ဆီ ဝယ်ရပေးဦးမည်။

ကားစက်ဖုံးကို ပြန်၍ပိတ် လိုက်၏။

ထို့နောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင် သို့ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက် ၏။

ကားလမ်းတစ်ဖက်တွင် မီး ရောင်ပျံ့ပျံ့ကို တွေ့ရ၏။ သက်ထွန်း ထိုနေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဗျို.....မိတ်ဆွေ ဒီ.....ဒီ နားမှာ ကားဓာတ်ဆီရောင်းတဲ့ဆိုင် လေးဘာလေးများ မရှိဘူးလားခင် ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လို ချင်လို့လဲ”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ တုံ့ပြန် စကားကြောင့် သက်ထွန်း ပျော်၍ သွားသည်။

“မိတ်ဆွေတို့က ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို သိလို့လား”

တော့ ဆီရောင်းတဲ့ဆိုင်နဲ့ ပက်ပင် တိုးနေတော့ အဆင်ပြေသွားတယ် ကျုပ်ကားကလည်း မောင်းနေရင် က ဆီပြတ်သွားလို့ ထိုးရပ်သွား တာဗျ”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးက ဘယ် ဂါလန် ယူမလဲဗျ”

“သုံးဂါလန်ပေးပါ”

ဆီဆိုင်မှကောင်လေးကလိုက် ထည့်ပေးတော့ ကျသင့်ငွေကိုပေး ပြီး သက်ထွန်း ကားလေးကိုမောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လူကြီးတစ်ဦး နှင့် မိန်းမကြီးနှစ်ဦးမှ ကားကိုတာ လာ၏။ သက်ထွန်း ကားကိုခေါ် ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားကြမလဲခင်ဗျ”

“ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကိုပါ”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ဘယ်လောက်ပေး မလဲ ကားဆရာ”

“သုံးထောင်ပဲပေးပါခင်ဗျာ”

စကားဆုံးတော့ ကားနောက် ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ရင်း ဝင်လိုက်ကြ သည်။ သက်ထွန်း ကားလေးကို မောင်း၍ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဆီရောင်း တဲ့ဆိုင်ပါခင်ဗျာ”

“ဪ.....ဗျာ တိုက်ဆိုင် လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရတော့မယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ခု

ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ညသို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ နှုတ်ဆေးရုံကြီးကတော့ ဝင်သူ၊ ထွက်

www.burmeseclassic.com

သူ၊ သွားသူ၊ လာသူများဖြင့်
ဆူညံလျက်သာရှိလေသည်။ ထို
သူများသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေ
ကြသူများတော့ မဟုတ်ကြ။
သာကကိုယ်စီ၊ ဝေဒနာကိုယ်စီ
နှင့် မလာချင်သော အရပ်သို့ လာ
ဆက်ကြရသည့်သူ များလည်းဖြစ်
ကြသည်။

ဆေးရုံဟူသည် လူမစည်ကား
သင့်သော အရပ်(၃)ပါးတွင် ပါဝင်
သော အရပ်တစ်ပါးပင်မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဆေးရုံကြီး၏မိန်းပေါက်တံခါး
မှ ဝင်လာရင်း ဆင်ဝင်ရှေ့တည့်
တည့်အောက်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်
၏။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကား
နောက်ဘက်မှဆင်းလာသည်။

ကားခငွေ ကျပ်တစ်ထောင်
ဆန်သုံးရွက်ကို လာပေး၏။ ထို့
နောက် ဆေးရုံပေါ်သို့ တက်သွား
ကြတော့သည်။

သက်ထွန်း ကားကိုစက်နိုး
လိုက်၏။ ထို့နောက် လီဘာကို ဖွ
ဖွလေးနင်းလိုက်သည်။ ကားက
ဆေးရုံဝင်းမှ ထွက်မည်အပြု.....

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”
ပြေးလာသော ခြေသံတစ်သံ
ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူတစ်
ယောက် ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ
၏။

“ဗျို...ဗျို ကားဆရာ၊ ခဏ..
ခဏ၊ တက္ကစီအားလားခင်ဗျာ”

ဆေးရုံဟူသည်
လူမစည်ကားသင့်သော
အရပ်(၃)ပါးတွင်
ပါဝင်သော
အရပ်တစ်ပါးပင်မဟုတ်ပါလား။
ဆေးရုံကြီး၏
မိန်းပေါက်တံခါးမှ
ဝင်လာရင်း.....

“အားပါတယ်၊ ငါ့ညီ ဘယ်
ကိုသွားချင်လို့လဲ”

“တောင်ဥက္ကလာကိုပါ”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လောက်ပေးရ
မလဲ”

“ငါးထောင်ပဲပေးပါ”

“ရတယ်”

စကားဆုံးတော့ အသက် ၃၀
ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက်က ကား
နောက်ခန်းကို တံခါးဖွင့်၍တက်
လိုက်သည်။ သူ့ထိုင်ပြီးသည်နှင့်
ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဂျိမ်း.....”

ကားလေးကထွက်လာသည်။
လူရွယ်သည် အိတ်တစ်ခုကိုလွယ်
လာ၏။ အိတ်ထဲမှ အင်္ကျီတစ်ထည်
ကို ထုတ်၍ဝတ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီ
မှာ ဆရာဝန်များဝတ်သော ဂျူတီ
ကုတ်ဟုခေါ်သည့် အဖြူရောင်
ကုတ်အရှည်ဖြစ်သည်။ ကားလေး
မှာ မြို့ထဲမှထွက်လာရင်း ပုဇွန်
တောင်ခုံးကျော်တံတားအောက်သို့
တဖြည်းဖြည်းရောက်လာသည်။

ထိုစဉ် ကားစီးလာသော ခရီး
သည်လူငယ်က သက်ထွန်း၏
လက်ဝဲဘက်နံဘေးသို့ ချွန်မြဲသော
အရာတစ်ခုဖြင့် ထောက်လိုက်၏။
တစ်ဆက်တည်း သူ့ထံမှ ခြိမ်း
ခြောက်သောစကားသံများ ကြားရ
တော့သည်။

“ဟေ့...ကားဆရာ၊ ခင်ဗျား လုံးဝမလှုပ်နဲ့နော်၊ လှုပ်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့နံရိုးကြားကို ကျုပ်ထောက်ထားတဲ့ အသွား(၆)လက်မရှိတဲ့ခားက အိမ်နဲ့ဝင်သွားမယ်၊ ရှေ့နားက မှောင်ရိပ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ကားကိုရပ်လိုက်၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ၊ ခု ကျုပ် ခွဲစိတ်ခန်းထဲကနေ လူနာတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ရင်း ထွက်လာခဲ့တာ၊ ကျုပ်ခွဲနေတဲ့ လူနာက လောကမှာ အရမ်းတန်ဖိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပျ၊ ဒီလူ လူ့လောကက ဆုံးရှုံးသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလူ အသက်ရှင်မှုဖြစ်မယ်၊ သူ့မှာ လို

အပ်နေတာကတော့ ကျောက်ကပ်တစ်လုံးပဲ၊ ဒီလူ့ကျောက်ကပ်တစ်လုံးက အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား သူ့ကို ကျောက်ကပ်တစ်လုံးလှူရမယ်၊ အေး..... ကျုပ် ခင်ဗျားဆီမှာ အသာတကြည် အလှူခံနေတာနော်၊ လှူမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကားကို ဆေးရုံကြီးဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်၊ အေး.... မလှူဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုသတ်ပြီး ကျုပ်လူနာအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ ကျောက်ကပ်တစ်လုံးကို ယူရလိမ့်မယ်၊ ကဲ...ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လှူမှာလား၊ မလှူဘူးလား၊ ဒါပဲ ပြော၊ ကဲ.....ကဲ

ကြာတယ်ဗျာ၊ ကားကိုရပ်လိုက်စကားဆုံးတော့ တက္ကစီကလေးက ပုဇွန်တောင်ခုံးကျော်တားအလွန် မှောင်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်လိုက်၏။ ထိုကားလေးအတွင်းတွင် နောက်မှမီးထိုး၍မောင်းလာသော တက္ကစီကားတစ်စင်းလည်း ထိုးဆိုက်၍ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဟို...ဟိုမှာ၊ ခုရပ်လိုက်တာကားပဲ”

စကားအဆုံး ကားပေါ်မှ သုံးယောက် ပြေး၍ဆင်းလာကြတော့၏။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က မှ အသံထွက်လာ၏။

“သား.....သားလေး၊ မင်းခက်.....မင်းခက်၊ ကား.....ကားဆရာ၊ အဲ.....အဲဒါ ကျွန်မ..... ကျွန်မရဲ့သားလေးပါရင်၊ ကျွန်မ..... သားလေးပါ”

မင်းခက်ဆိုသောလူငယ်က တက္ကစီဒရင်ဘာအား ဓားဖြင့် ထောက်၍ထားဆဲဖြစ်လေ၏။

မိန်းမကြီးနှင့်အတူပါလာသော လူကြီးနှစ်ယောက်က ချော့ချော့ဖျောင်းဖျောင်း လက်ထဲမှဓားကို ယူလိုက်ကြ၏။ ကားဆရာမှာ အဖြစ်အပျက်ကို ဘာမှနားမလည်သလိုဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုငယ်၏မိခင်ကပင် ရှင်းပြလိုက်အောင်သည်။

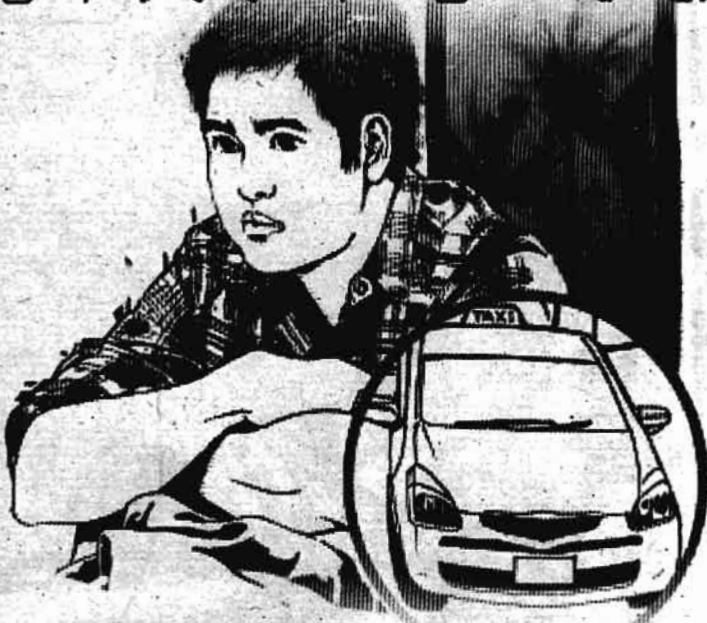

“အဖြစ်ကတော့ ဒီလို.....ဒီ
 နံပါတ် ငါ့တူရယ်၊ ဒီကသူငယ်လေး
 အန်တီရဲ့သားပါ။ ရန်ကုန်ဆေး
 ခန်းမှာ ရောဂါ တစ်ခုကိုကုရင်း
 စိတ်ရောဂါကပါ ဖောက်လာပါ
 သယ် ပြီးတော့ သူက ငယ်ငယ်
 စတည်းက ဆရာဝန်သိပ်ဖြစ်
 နှင် ခဲ့တဲ့သူပါ။ ခု လည်း အန်တီတို့
 သူ့ကို ဆေးရုံမှာ
 ဆောင်နေကြရင်း
 သွေး အဖြေ
 စစ်ခွဲကို ယူဖို့
 ဆေးရုံအောက်ကို
 ခဏအသွား
 အပြန်မှာ သူ့ကို
 အပြေးလိုက်ရှာ
 ရင်းက သူမင်းရဲ့
 ဆက္ကစီကို ငှားပြီး
 ထွက်သွားတာ
 ဖြစ်လိုက်တာနဲ့
 ဆောက်လျှောက်
 ထိုက်လာ ခဲ့တာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျား သူ ကျွန်
 တော်ကားကိုငှားတော့ တောင်
 ညာလာကိုသွားချင်လို့ဆိုပြီး ငှားခဲ့
 တာ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တောင်ခုံးကျော်နား
 ရောက်တော့မှ သူက ဆရာဝန်
 တစ်ယောက်တဲ့ သူ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ
 ထုနားတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ရင်း
 ထွက်လာတာတဲ့၊ လူနာက

ကျောက်ကပ်လဲရမယ်တဲ့၊ ဒါ
 ကြောင့် ကျွန်ကို ကျောက်ကပ်လူ
 ခိုင်းတယ်၊ မလျှာရင် ကျွန်ကိုသတ်
 ပြီး ကျောက်ကပ်ယူမယ်တဲ့၊ ခု
 လည်း ဒီမှောင်ရိပ်မှာ သူ့ရပ်ခိုင်း
 လိုက်လို့ ကျွန်တော်ရပ်လိုက်တာ၊
 ခုလိုအန်တီတို့ကား နောက်က
 ချက်ချင်း ရောက်လာကြတာပဲ။

ကျွန်တော့ ဒီညသေ ပြီလို့မှတ်
 ထားတာ၊ တော်သေးတာ ပေါ့
 ဗျာ”
 “တောင်းပန်ပါတယ် ငါ့တူ
 ရယ်၊ သူဝတ်လာတဲ့ ဆရာဝန်
 ဂျုတ်ကုတ်ကလည်း သူ့အခန်း
 ဘေးက ဆရာဝန်တစ်ယောက်
 ရဲ့အင်္ကျီကိုယူပြီး ထွက်ပြေးလာ
 တား တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်၊

မဆင်မခြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
 ယောက်နဲ့များ တွေ့ပြီး သတ် လား
 ပုတ်လား လုပ်ရင် အန်တီ
 သားလေး ကိုယ် ကျိုးနည်းတော့
 မှာ”

“ကဲပါဗျာ ဒီညီလေးက စိတ်
 ဝေဒနာရှင်တစ် ယောက်ဆိုတာ
 ကျွန်သိပြီဆို ဘာမှ မလုပ်တော့ပါ
 ဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ
 တယ်”

စကားဆုံး
 တော့ မင်းခက်ဆို
 သော စိတ်မကျန်း
 မာသူ ကောင်
 လေးကို ခေါ်
 ဆောင်သွားသော
 တက္ကစီ ကား
 လေးက ဆေးရုံ
 ကြီးဆီသို့ မောင်း
 ထွက်သွားသလို
 သက် ထွန်း ဖော်
 ကားလေးသည်လည်း တရွေ့
 ရွေ့လှုပ်ရှား ပြေးလွှားလျက်။

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာစာ)

ချောယဉ်ချစ်

တင်းလွန်းတဲ့

အပန်းဖြူ

တင်းလွန်းတဲ့အမုန်းကြီး

ချောသဉ်ချစ်

“ဟဲ့.....နင်းဥ”

ရုတ်တရက် အော်ခေါ်သံကြောင့် အမျိုးသမီးငယ်ကလှည့်ကြည့်သည်။

အထုပ်အပိုး တပွေတပိုက်နှင့် နိုင်မနင်းဖြစ်နေသူ အမျိုးသမီးသုံးဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝတ်ပုံစားပုံက တောမကျွဲမြို့ကျ။ တောရွာမှာနေပြီး မြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာသူများဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။

“ဟဲ့.....နင်းဥ”

မှတ်မှတ်သားသားဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်သူ အမျိုးသမီးမှာ နင်းဥဟု အခေါ်ခံရသူအမျိုးသမီးနှင့် အသက် (၁၀)နှစ်ခန့်သာကွာမည် ဆင်သည်။

“နင်းဥ၊ နင်ဘာကြောင်ပြီး ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါတို့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

နှုတ်ဆက်သူ အမျိုးသမီးက

အထုပ်ကို အောက်သို့ချသည်။ နင်းဥဆိုသူ အမျိုးသမီးအနီးသို့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှမ်းသွားရင်း လက်ကိုလှမ်းကိုင်သည်။

နင်းဥက နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်ရင်း နှုတ်ဆက်သူအမျိုးသမီးကို အံ့အားသင့်သည့်ဟန်ဖြင့်လှမ်းကြည့်သည်။

“နင်းဥ၊ အစ်မလေ၊ မမျိုးမျိုးလေ၊ ငါ့ညီမ မမှတ်မိဘူးလား။ နင်က တစ်သွေးတစ်မွှေးနဲ့ အရမ်းလှနေတော့ အစ်မတောင် မနည်းကြည့်ယူရတယ်”

မမျိုးမျိုးက ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မပြတ်သောအပြုံးဖြင့် ရှင်းပြသည်။ နင်းဥက မမျိုးမျိုးကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦး အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ မမျိုးမျိုးကိုအကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးခဲ့၏။

“အစ်မကြီး၊ လူမှားနေပြီထင်တယ်”

အမျိုးသားက မမျိုးမျိုးကို လေးလေးစားစားပြင်မေးသည်။

မမျိုးမျိုးအနီးသို့ အတူပါလာသူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့က အထုပ်များကို လက်မှကိုင်ဆွဲရင်း ချောက်လာကြပြန်သည်။

“အစ်မ လူမှားပါဘူးကွယ်၊ တစ်ရွာတည်းနေလာသူတွေဖြစ်လို့ မထင်မှတ်ဘဲတွေ့တာနဲ့ ခေါ်ခဲ့တာပါ”

“အစ်မတို့က ဘယ်ကလဲ”

“အစ်မတို့က သိမ်ဇရပ်ကပါ”

“သိမ်ဇရပ်ဆိုတာ.....”

အမျိုးသားက သိမ်ဇရပ်ကို မသိ၍မေးသည်။

“သိမ်ဇရပ်ဆိုတာ စစ်တောင်း တံတားအရှေ့ဘက်ကမ်းပါ။ ကျိုက်ထိုမြို့နယ်အပိုင်ပေါ့ကွယ်၊ အစ်မတို့က သိမ်ဇရပ်၊ ဆိပ်ကမ်းသာရပ် ကွက်မှာနေတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ အခု အစ်မတို့ နှုတ်ဆက်တဲ့ ဒီညီမလေးက မြို့ဘဲ”

နီးခိုင်းပါ။ အစ်မတို့ လူတုမရားဖြစ်ပြီး လူမှားနေတယ်ထင်တယ်”

“နင်းဥဆိုသူ အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းစုထားပြီး မမျိုးမျိုးတို့ကို မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းခဲ၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်မနာမည် မြတ်နိုးခိုင်၊ အစ်မတို့ လူမှားနေတယ်”

“နင်းဥရယ် အစ်မတို့ကိုမကျီစားပါနဲ့ကွယ်၊ နင်းဥရဲ့ နာခေါင်းထိပ်က မွှဲနီလေးက မှတ်သားရလွယ်ပါတယ်”

“ရှင် တော်တော်ပြောရခက်ပါလား၊ ရှင်ပြောတဲ့ နင်းဥမဟုတ်ဘူး၊ မသေမချင်း မှတ်ထား၊ ကျွန်မနာမည်က မြတ်နိုးခိုင်တဲ့ အဆို

အချို့နာမည်
စားသောက်ဆိုင်တွင်
ဝယ်တိုင်အဆိုတော်အဖြစ်
ရပ်တည်နေကြောင်း
သတင်းသုံးသပ်ကြရသည်။
နောက်တော့.....

တော်မြတ်နိုးခိုင်ရှင်”

“ဟဲ.....ဟဲ နင့်ဓာတ်ပုံတွေကို ဂျာနယ်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ နင့်ကို အဆိုတော်အဖြစ်သိနေတာကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်မတူလို့ တို့တစ်တွေ အငြင်းအခုံဖြစ်နေကြတာ၊ နင်ဟယ် ငါတို့ကို ဒီလိုမကျီစားနဲ့ဟာ”

မမျိုးမျိုးက မြတ်နိုးခိုင်(ခ) နင်းဥက နောက်ပြောင်နေသည်ထင်ပြီး အရယ်အပြုံးမပျက်ပြောသည်။

မြတ်နိုးခိုင်က မမျိုးမျိုးကို မျက်နှာထိမျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြန်ပြောခဲ့၍ မမျိုးမျိုးပင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

“ကိုလတ်၊ လာ..သွားမယ်၊ ဘယ်လိုဟာတွေလဲမသိဘူး၊ လူလိုပြောတာ လူစကားကို နားမလည်ဘူး”

မြတ်နိုးခိုင်က နောက်မှရောက်လာသူ ကိုလတ်ဆိုသူ၏ လက်မောင်းကို ချိတ်ကိုင်ရင်း လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“မမျိုး ဒီကောင်မ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မမျိုးမျိုးနှင့်အတူပါလာသူ မကြည်ထွေးက မခံချင်စိတ်ဖြင့်ပင် ပြောခဲ့သည်။

“အေးဟယ်၊ လူပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ပျံလန်နေတာပဲ၊ မျက်နှာကလည်း ပေါင်းတင်ထားတော့

အရုပ်ကို သေးဆိုးထားတဲ့ပုံပေါက်နေတယ်”

“ပုံပြောင်းတာကို လက်ခံမယ့် စိတ်ဓာတ်ပြောင်းတာကိုလေ့လက်မခံနိုင်ဘူး၊ တို့နဲ့အတူနေတုန်းက မြစ်ဆိပ်မှာ ကုန်ကောက်ပြန်ရောင်းနေရတဲ့ဘဝကို မေ့သွားတယ်နဲ့တူတယ်”

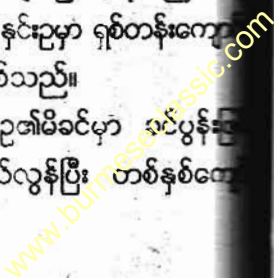
နောက်တစ်ယောက်ကလည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ထပ်ပြောသည်။ အပြစ်တင်မည်ဆိုက တစ်စရာပင်။

နင်းဥ၏ဖခင်မှာ စက်လှေမှူး၏ စက်ပြင်ဆရာဖြစ်သည်။ နင်းဥ၏အမေက ရွှေကျင်နှင့်မဒေါက်ကမှ စစ်ဟောင်းမြစ်အတိုင်းစုန်ဆင်လာသော စက်လှေများမှ ကုန်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူ၍ သိမ်ဇရပ်ခေတ်တွင် ပြန်ရောင်းချသူဖြစ်သည်။

နင်းဥ၏ဖခင်ဖြစ်သူ စက်ပြင်ဖြင့်လိုက်ပါသွားစဉ် လှိုင်းလေခံစက်လှေနှစ်မြှုပ်ချိန်၌ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ စက်လှေမှာ ဒုံဇရပ်တောရွာအနီးတွင် နစ်မြုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နင်းဥ၏ဖခင် ကွယ်လွန်သွား၍ မိသားစု၏ ဘဝရပ်တည်ရေးကစဉ်ကလျားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မအချိန်က နင်းဥမှာ ရှစ်တန်းကျောသူသာဖြစ်သည်။

နင်းဥ၏မိခင်မှာ ရုပ်ပွန်ကြည့်သူ ကွယ်လွန်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်

ကြာ၌ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေး အတွက် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရသည်။

ဒုတိယအိမ်ထောင်ကလည်း ဘစ်ခုလပ်ဖြစ်သည်။ အရက်သောက်သည်။ အရက်မူးလျှင် အလွန်သွေးဆိုးသူဖြစ်သည်။

မယားပါသမီး နှင်းဥကိုပင် ရိုသဲ့သဲ့လုပ်လာ၍ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ မမျိုးမျိုးက အိမ်ခေါ်ထားပြီး ပညာဆက်လက်သင်ယူစေခဲ့သည်။

၁၀ တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသည်နှင့် နှင်းဥမှာ ပဲခူးမြို့နယ်၊ ဘုရားကြီးမြို့နေ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်။

သိပ်မကြာပေ။ နှင်းဥကို ခိုးယူပေါင်းသင်းသူတွင် လက်ရှိဇနီးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း သတင်းကြားလိုက်ရသည်။

ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူ၏ မိဘဆွေမျိုးများက မောင်းထုတ်၍ နှင်းဥတစ်ယောက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ထွက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

အချို့က နှင်းဥသည် စားသောက်ဆိုင်တွင် ပင်တိုင်အဆိုတော်အဖြစ် ရပ်တည်နေကြောင်း သတင်းသွဲ့သွဲ့ကြားရသည်။ နောက်တော့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများက ဖိတ်ခေါ်ရသည့် အဆိုတော်အဆင့်သို့ ရောက်သွားခဲ့ကြောင်း ကြားရ

ပြန်သည်။ ထိုသတင်းများကို ကြားသိရသည့် မမျိုးမျိုးနှင့် မကြည်ထွေးတို့က ရန်ကုန်သို့ရောက်တိုင်း စုံစမ်းသည်။

ဘဝရပ်တည်ချက်ချင်း အလှမ်းကွာဝေးနေ၍ ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။

ယနေ့ သိမ်ကြီးဈေးသို့ရောက်ရှိပြီး ဈေးဝယ်ပြီးအပြန်၌ နှင်းဥနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့သည်။

နှင်းဥက သူစိမ်းပြင်ပြင်ဆက်ဆံပြီး ကျောခိုင်းသွားခဲ့သည်။

မမျိုးမျိုးနှင့် မကြည်ထွေးတို့မှာ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်မိသော်လည်း ကြားဖူးနားဝစကားများအရ မလွန်ဆန်နိုင်သော ချုပ်ကိုင်ခံရမှုရှိနေ၍ မသိသလို ဟန်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ဖြည့်စွက်အတွေးဖြင့် ဒေါသစိတ်ကို ဖြေခဲ့ကြသည်။

မမျိုးမျိုး၊ မကြည်ထွေးတို့နှင့် အတူပါလာသော အမျိုးသမီးက နောင်မှ သိမ်ဇရပ်သို့ပြောင်းလာသူ ဖြစ်၍ နှင်းဥအကြောင်းကို သိသူမဟုတ်။

မမျိုးမျိုးနှင့် မကြည်ထွေးတို့မှာ နှင်းဥ၏ပညာရေးနှင့် ဘဝရပ်တည်ရေးကို ကူညီခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ မခံချင်စိတ်တော့ ဖြစ်မိခဲ့သေးသည်။

သူတို့တစ်တွေ လှမ်းကြည့်

ချိန်ဝယ် နှင်းဥက ရပ်ထားသော နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီကိုယ်ပိုင် ကားပေါ် တက်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

နှင်းဥလိုက်ပါသောကား မောင်းထွက်ချိန်တွင် နှင်းဥက မမျိုးမျိုးတို့ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှပင်လှည့်မကြည့်ခဲ့။

ကားထဲတွင် ကြော့ကြော့မော့မော့ထိုင်ရင်း လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

“သူ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်ဆိုတာ ပြောမှာကြောက်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်သွားတာဖြစ်မယ်”

မကြည်ထွေးက မမျိုးမျိုးကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

မမျိုးမျိုးက အဖော်လိုက်ပါ လာသူ သိသွားမည်စိုး၍ မျက် တောင်လှုပ်ခတ်ပြရင်း နှုတ်ပိတ်စေ ခဲ့သည်။

ရင်းနှီးခဲ့သူများက သူမ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းပေးခဲ့သော် လည်း တစ်ချိန်သောအခါက မပြည့်မစုံဘဝဖြင့် နေခဲ့ရသူ နင်းဥ အမည်ခံ မြတ်နိုးခိုင်က အတိတ်ကို ကြွတက်မလာစေရန် ဖင်ခုထိုင် ထားခဲ့သည်ဟုပင် ထင်ခဲ့မိကြလေ သည်။

“မြတ်နိုးခိုင်”

ကိုလတ်က ကားမောင်းနေ ရင်း မြတ်နိုးခိုင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ ခေါ်သည်။ လမ်းဘေးဝဲယာသို့ငေး ကြည့်နေသော မြတ်နိုးခိုင်မှာ အိပ် ပျော်နေသူကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုလတ်၊ ဘာလဲဟင်”

“မြတ်နိုးခိုင်ရဲ့ ဘဝအမှန်ကို ပြောပြပါလား”

“ဘဝမှန်၊ ဘာကိုပြောတာ လဲ”

“ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်ကျော် က သိမ်ကြီးဈေးမှာ ဈေးဝယ်လာ တဲ့ အမျိုးသမီးသုံးယောက်နဲ့ တွေ့ တဲ့နေ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“မှတ်မိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“သူတို့ပြောတာ အမှန်ပဲ လား”

“သွားစမ်းပါ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လိုက်တာ”

မြတ်နိုးခိုင်က မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြန်အော်ခဲ့သည်။ ကိုလတ်က သည်းခံနေရဟန် ရှိသည်။

“ကိုလတ်နဲ့ခိုင်တို့ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာနော်၊ ကိုယ့် မိန်းမရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ် ရမယ့်အစား ဟစ္စကြောင့် မယုံ သင်္ကာဖြစ်ရတာလဲ”

“မယုံသင်္ကာမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုး ဆိုးကောင်းကောင်း၊ အမှန်တရား ကို သိချင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်”

“အဲဒီလို သိချင်တာကိုက မယုံသင်္ကာစိတ်ကို အခြေခံတာပဲ”

ကိုလတ်က မြတ်နိုးခိုင်ဘက် သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း တက်ရောက်စ ပြုလာသည့် ဒေါသစိတ်ကို လျှော့ ချုပ်လိုက်ရသည်။

“ကိုလတ်ကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်”

“ပြော”

“ဒီလထဲထွက်လာတဲ့ Album က အောင်မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... ဆိုပါလား”

“လုပ်ငန်းအဝဝ အောင်မြင်

တာဟာ အဆိုတော် မြတ်နိုးခိုင် ကြောင့်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ ခိုင်ဘက် က ကိုလတ်ရဲ့တေးသံသွင်းကို အောင်မြင်မှုတွေရအောင် ပံ့ပိုးနေရ တာ မမေ့နဲ့”

မြတ်နိုးခိုင်က အသံပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောရင်း မျက်နှာကို တစ်ဖက် သို့ လှည့်ထားလိုက်သည်။ ကိုလတ် ကို အမူအရာဖြင့် အသံတိတ် ဆန့် ကျင်ပြနေကြောင်း ကိုလတ်က သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ခိုင်က စိတ်ဆိုးတာလား”

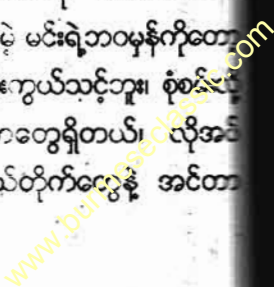
“ရှင် ထင်ချင်သလိုထင်”

“ကိုလတ်ဆိုတဲ့ကောင်က မြတ်နိုးခိုင်ဖြစ်လာအောင် ငွေကြေး များစွာ အကုန်အကျခံပြီး မြေ တောင်မြှောက်ပေးခဲ့ရတာကို နေ သွားပြီလား”

မြတ်နိုးခိုင်က ဆတ်ခနဲပြန် လှည့်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို မြေတောင် မြှောက်ပေးချင်လောက်အောင် ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ဘဝကို ရှင် အသုံးချခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အပြန် အလှန်ပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့ အပြန် အလှန်ဆိုတာကို ငါလက်ခံပေး မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ဘဝမှန်ကိုတော့ ဆက်ပြီးမဖုံးကွယ်သင့်ဘူး၊ စုံစမ်းမှု ရရှိထားတာတွေရှိတယ်၊ လိုအပ် ရင် ဂျာနယ်တိုက်တွေနဲ့ အင်တာ

ဗျူးလုပ်လိုက်မယ်”

“ဘာ...ဘာ..ရှင်...ရှင်...”

အဆိုတော်မြတ်နိုးခိုင် ဖြစ်လာစေရန် ငွေကြေးစိုက်ထုတ်ရင်းနှီးခဲ့ရသူမှာ ကိုလတ်ဖြစ်သည်။ ကိုလတ်ဘက်မှ မည်သို့ကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ ပြည်သူလူထုအတွင်း နာမည်ဂုဏ်သတင်း ပျံ့နှံ့စိုးမိုးစေရန် ပေါင်းကူးတံတားတည်ဆောက်ပေးရသည်မှာ စာပေမီဒီယာပင်ဖြစ်သည်။

ဂျာနယ်များက တင်စားမြှောက်တင်ခဲ့သော မြတ်နိုးခိုင်ကို ဂျာနယ်များက ပြန်လည်ချေဖျက်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကိုတော့ မြတ်နိုးခိုင်ကသိသည်။ ဂျာနယ်လစ်များကို သူမ ကြောက်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောလက တေးချစ်သူ ပရိသတ်တစ်ဦးကို မြတ်နိုးခိုင်က ကြမ်းတမ်းသောစကားဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့သည်ကို ဂျာနယ်များက ဖော်ပြပေးခဲ့၍ ကိုလတ်၏အစီအစဉ်ဖြင့် တောင်းပန်သည့် ဂျာနယ်ရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ခဲ့ရသေးသည်။

မြတ်နိုးခိုင်ဘက်က ဘာမှ မပြောဝံ့တော့အောင် နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

မြတ်နိုးခိုင်၏ရင်ထဲတွင် ဒေါသများက အင်နှင့်အားနှင့် စုစည်းနေကြသည်။ အပြင်သို့တိုးထွက်ရန်

ရုန်းကန်နေကြ၍ မြတ်နိုးခိုင်က အသိတရားတစ်ခုဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။

ထိုနေ့က မြတ်နိုးခိုင်နှင့် ကိုလတ်တို့ ရန်ကုန်-မန္တလေး အဝေးပြေးကားလမ်းအတိုင်း မန္တလေးသို့ သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မန္တလေးသို့ရောက်သည်အထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောကြ။

မန္တလေးတွင် သီချင်းခွေဖြန့်ချိရေးအတွက် အကြံဉာဉ်နှိုင်းရန် သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထုတ်လုပ်သူများကိုယ်တိုင် ဈေးကွက်သို့ ဆင်းနေကြရသည်။

မန္တလေးတွင် အခွေဖြန့်ချိရေးစာနယ်ဇင်းမိတ်ဆက်ပွဲလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အခွေစတင်ဖြန့်မည်။ အခွေစတင်ဖြန့်ချိချိန်၌ မြတ်နိုးခိုင်က ဝယ်ယူသူများကို နှုတ်ဆက်ညှိခံ၍ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ထားသည်။

ကြိုတင်စေလွှတ်ထားသော အခွေများက မန္တလေးသို့ ရောက်နိုင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ကိုလတ်နှင့် မြတ်နိုးခိုင်တို့ တည်းခိုကြမည့်ဟိုတယ်ကို ကြိုတင် Bookings လုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အဆင်သင့် ထည့်ဆိုရသာဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မှ နံနက် (၅)နာရီတွင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးသို့ ည (၇)နာရီတွင် ရောက်ခဲ့၏။

ကိုလတ်ကလမ်းတစ်လျှောက် ကားကို ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်သာ မောင်းခဲ့သည်။ အဝေးပြေးလမ်းတစ်လျှောက် အဝေးပြေးလမ်းရဲစခန်းများက စောင့်ကြည့်သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲများကလည်း ကြီးကြပ်ပေးနေကြသည်။

ယာဉ်မတော်တဆမှုများမဖြစ်ပေါ်စေရန်ဖြစ်သည်။ ယာဉ်တိုက်မှု၊ ယာဉ်မတော်တဆမှုများ သိသိသာသာ ကျဆင်းခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးမြို့ တည်းခိုရမည့် ဟိုတယ်တွင် မြို့ခံမိတ်ဆွေများက အသင့်စောင့်ဆိုင်းပြီး ကြိုဆိုနေကြသည်။

မြတ်နိုးခိုင် မန္တလေးသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် အနုပညာသတင်းသမားများ ပိုင်းအရောက်ရှိလာပြီး ဓာတ်ပုံသတင်းယူကြသည်။ အချို့က လူကိုယ်တိုင်တွေ့၍ အင်တာဗျူးလုပ်သည်။

မြတ်နိုးခိုင်က သူမ၏အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးရှုံးနေခဲ့သည်။

“ဟင်.....သူ.....သူက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ”

သတင်းထောက်များထဲတွင် နှောင်းအတိတ်က သူမကို မိုးသူပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးသည့် ယာဉ်မောင်း

လူငယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်က မြတ်နိုးခိုင်ကို နှင်းဥအဖြစ်သာ သိကြသည်။

မြတ်နိုးခိုင်မှာ ဆောက်တည် ရာမရအောင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

သူမသည် ဘုရားကြီးမြို့ရှိ ယာဉ်မောင်းခင်ပွန်း၏ ဆွေမျိုးများ ၏ မောင်းထုတ်ခံရချိန်တွင် ရန် ကုန်သို့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် လိုက်သွားခဲ့သည်။

နှင်းဥကိုခေါ်သွားသူ အမျိုး သမီးမှာ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကေတီဗွီဆိုင် လည်းရှိသည်။ နှင်းဥက အသံ ကောင်းသည်။ ဗွီဒီယိုခွေများကို နား ထောင်စေပြီး အသံထပ်နည်းဖြင့် သီချင်းလိုက်ဆိုစေသည်။ တေးသီ ချင်းတော်တော်များများကို ထပ်တူ နီးပါး လေ့ကျင့်သားရရှိချိန်ဝယ် စင်တင်တေးကို ဆိုစေခဲ့သည်။

ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။ တစ်လအတွင်း နှင်းဥ၏နာမည် သည် တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်ကြား သွားခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်ပိုင် ရှင်က ဗေဒင်ဆရာနှင့် တွက်ချက် ခိုင်းပြီး မြတ်နိုးခိုင်အမည်ဖြင့် ကြော် ငြာဆိုင်းဘုတ် တင်ပေးခဲ့သည်။

နောက်တော့ စားသောက် ဆိုင်၏ အလှည့်ကျ အချိန်ပိုင်း အဆိုတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆုငွေ ပန်း ကုံး၊ လက်ဆောင်တို့ကြောင့် မြတ်

နိုးခိုင်၏ဘဝသည် နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

နောက်တော့ နှင်းဥသည် နေ့ ချင်းညချင်း တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် ကားတစ်စီးကို ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို အချို့ကသိသော် လည်း မြတ်နိုးခိုင်ဟူသော ကျော် ကြားသည့်အမည်ကြောင့် ပါးစပ် သတင်းအဖြစ်သာ ထွက်ပေါ်ခဲ့ သည်။

ယနေ့တော့ ကိုလတ်က နောက်ကြောင်းလှန်နေချိန်တွင် အတိတ်က ခင်ပွန်းဟောင်းကပေါ် လာ၍ မြတ်နိုးခိုင်မှာ ထိတ်ထိတ်

ပျာပျာ ဖြစ်နေခဲ့ရတော့သည်။

အခွေစတင်ဖြန့်ချိသည် နေ့ မိတ်ဆက်ပွဲ၌ ကိုလတ်နှင့် မြတ်နိုး ခိုင်၏ခင်ပွန်းဟောင်းတို့ အခန်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် တီးတိုးဖြေ နေကြသည်ကို မြတ်နိုးခိုင်ကလှည့် မြင်လိုက်ရသည်။

ညပိုင်း တည်းခိုသည့်ဟိုတယ် ခန်းသို့ ဝဲရောက်သောအခါ မြတ်နိုး ခိုင်မှာ ကြိတ်ခိုတ်အောင့်အည်းနှိုး ခြင်းမရှိ၍ ကိုလတ်နှင့် သတင်း ထောက်တို့ ဘာပြောနေသည်ကို ထုတ်မေးခဲ့သည်။

“သတင်းထောက်က ထုတ် လုပ်သူအနေနဲ့ မြတ်နိုးခိုင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်ကို ဘယ်လိုမြှောက်တင် ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုလက်ထပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ မေးခဲ့တယ်”

မြတ်နိုးခိုင်မှာ သတင်းထောက် ၏အမေးကို မည်သို့ဖြေခဲ့ကြောင်း အတင်းအဓမ္မ မေးနေခဲ့၏။

“ငါမပြောနိုင်ဘူး မြတ်နိုးခိုင်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းဟာ မိဘနှစ်ပါးမနှင့် ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်ခဲ့ရတဲ့သူလို့ မြင် ပြခဲ့တယ်၊ အပျိုစင်လို့ အား မရတယ်”

“အဲဒီတော့.....”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီတော့ မင်းက ငါ့ကို လိမ်ခဲ့တာ၊ ငါ့ကို အရက်မူးအောင် ထိုက်ပြီး မင်းနေတဲ့အခန်းထဲမှာ သက်သေတွေနဲ့ ဝိုင်းဖမ်းပြီး လက်ထပ်စေခဲ့တာကို ပြန်လည် ဆက်စပ်စဉ်း စားကြည့်ခဲ့မိတယ်”

“ဘာများစဉ်းစားစရာရှိလို့လဲ”

“ရှိတယ်၊ ငါ့ကိုလက်ထပ်ခိုင်း ပြီး အိမ်၊ ခြံနဲ့ စတူဒီယိုလုပ်ငန်းကို မင်းနာမည်နဲ့ လွှဲခိုင်းတာတွေ၊ ငါ သိသိ ငွေတွေကို ဘဏ်စာရင်းဖွင့် နုဆောင်းနေတာတွေဟာ ရိုးသား ရဲ့လားလို့ ပြန်စဉ်းစားခဲ့မိတယ်”

“လင့်ပစ္စည်း မယားပိုင်တယ် လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းနဲ့လက် ထပ်မိက ဥစ္စာပစ္စည်းမှန်သမျှကို အမည်ပေါက်လွှဲခိုင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိချင်လွန်းလို့ပါ”

“ရှင့်ကို ဟိုသတင်းထောက် က သွေးထိုးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တွေကို ပြောပြခဲ့တာ”

မြတ်နိုးခိုင်မှာ အပျိုစင်ဟု လိမ်ထားသမျှ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်တော့မည်ဖြစ်၍ ဒေါသပေါက်ကွဲခဲ့ တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် မြတ်နိုးခိုင်၏ လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာသည်။

ချက်ချင်းမကိုင်ခဲ့။ ဖုန်းက မရပ်မနားခေါ်နေခဲ့၍ ကိုင်လိုက်ရ

၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်ကလဲရှင့်”

“ကျုပ်နာမည် သိန်းထိုက် ကျော်ပါ”

“ဘယ်ကလဲ”

“မြတ်နိုးခိုင်၊ မင်း မသိချင် ယောင်ဆောင်နေတာလား၊ မင်းရဲ့ အကြောင်းတွေကို ရင်ဖွင့်ဖို့ အချိန် တန်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ကြိုတင်ဆက် သွယ်တာပါ”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်၊ ကျုပ် သဘောကဆင်းလာတော့ ခင်ဗျား တို့တိုက်ခန်းနားက သူဝယ်ချင်းဆီ ရောက်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင် စားမိတာ အမှန်ပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ် ကို လိုက်လျောမှုအစွမ်းကုန်လုပ်ခဲ့ တယ် မှားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအမှားကို သက်သေခံပြုပြီး ကျုပ်ကို မုဒိမ်း မှုန့် တရားခွဲခဲ့တယ်”

“ဒါက ရှင့်အမှားပဲ”

“ငါ့အမှားမဟုတ်ဘူး၊ အမှား ဖြစ်အောင် မြို့ဆွယ်ဆွဲခေါ်တာက နင်ပဲလေ၊ ငါက သဘောပုဂ္ဂိုလ်မဟု လေ၊ နင်က ငါ့ဝင်ငွေကို သိနေ တယ်၊ သဘောပြန်ထက်ရမယ့် အချိန်မှာ အမှုဖွင့်တယ်၊ အမှုရိုနေ ရင် သဘောတက်ခွင့်မရနိုင်ဘူး၊ ဒါကိုသိတဲ့နင်က အမှုနဲ့ချည်နှောင် တယ်၊ တိုက်ခန်းခွဲကားအလျော် ပေးမှ ငါ့ကို ကျေအေးခွင့်ပေးခဲ့

တယ်၊ ဒါတောင် ကျေအေးခွင့်ရ အောင် လက်ထပ်စာချုပ် လုပ်ပေး ခဲ့ရတယ်”

“ရှင် လူများနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်မှာ တေးထုတ်လုပ်သူ ကိုလတ်ရယ်၊ ငါ ရယ်၊ တစ်ချိန်က နင့်ရဲ့ခင်ပွန်း ဟောင်း သတင်းထောက်ရယ်ပေါင်း ပြီး ဣတ္ထိယမှအကြောင်း ပူးတွဲ စာနယ်ဇင်းရှင်းလင်းပွဲလုပ်မလို့”

“ရှင်.....ရှင်တို့ လူယုတ်မာ တွေပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက ယုတ်မာသလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့် လိုက်စမ်းပါ”

သိန်းထိုက်ကျော်က ဖုန်းချ သွားသည်နှင့် မြတ်နိုးခိုင်မှာ ထိုင် နေရာမှ ကိုလတ်ရှိရာသို့ ဒေါသ တကြီး လျှောက်သွားခဲ့သည်။

တည်းခိုခန်းထဲတွင် ကိုလတ် ကို မတွေ့ရ။

သိန်းထိုက်ကျော်နှင့် ဖုန်း စကားပြောနေချိန်တွင် မည်သည့် နေရာသို့ ထွက်သွားသည်ကိုမသိ ရ။

ကိုလတ်နှင့် အတိတ်ဟောင်း က ခင်ပွန်းနှစ်ဦးတို့ပေါင်းပြီး သူမ ကို လက်စားချေကြတော့မည်ကို

တွေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင်ချောက်ချားလာသည်။

ယခုအချိန်တွင် မြတ်နိုးခိုင်ဟူသောနာမည်သည် လူတိုင်း၏နှုတ်ဖျား၌ ရေပန်းစားနေသောနာမည်ဖြစ်သည်။

နာမည်ကြောင့် ငွေကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် သိမ်းယူနိုင်ခဲ့၏။

နယ်ရှိုးပွဲဖြင့် ငွေယူနိုင်သည်။ အခွေထုတ်ပြီး ငွေယူနိုင်သည်။ ရန်ကုန်ရှိုးပွဲများတွင် ကြိုက်ဈေးခေါ်နိုင်ခဲ့၏။ နိုင်ငံခြားသို့သွားရောက်ဖျော်ဖြေရန်ပင် စီစဉ်ထားခဲ့သည်။

နှင်းဥဘဝမှ မြတ်နိုးနိုင်ဘဝသို့ ရောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ရသည်လည်း ရှိသည်။ မာယာနည်းဖြင့် ဒုစရိုက်နည်းသုံးပြီး ငွေညှစ်ခဲ့ဖူးသည်။ စတု ဒီယိုပိုင်ရှင် ကိုလတ်တွင် လက် ထပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသူရှိ မှန်းသိလျက် အပိုင်သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် ကြံစည်ခဲ့နိုင်သည်။

နှင်းဥသည် ရိုးသားသောဘဝဖြင့် စတင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူမ၏အချစ်ကို လိမ်လည်ရယူ၍ ဘဝကိုဖျက်ဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

အောင်မြင်စအချိန်တွင် သူမကို ငွေနှင့်မြှူ၍ အသွေးအသားကို စားမျိုချင်သည့် ပုရိသမုဆိုးပေါင်းများစွာကို ကြုံခဲ့ရသည်။ သူတို့၏

ရန်ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှောင်ခဲ့ရသည်။

ကြာလာတော့ အရိုးခံတောသူမလေး နှင်းဥကို စိတ်ရိုင်းများဝင်စေရန် ယောက်ျားသားများကလှုံ့ဆော်ခဲ့သည်ဟု ခံစားခဲ့ရ၏။

အသားစားလိုသူကို ငါးများချိတ်ထည့်ပြီး ကျွေးခဲ့သည်။

အဆိပ်သင့်အချစ်ဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကို ရှာတတ်လာသည်။

တောမကျွမ်း၊ နည်းပညာမသိသော မုဆိုးကို စိုင့်ကသင်ခဲ့၍ တောကျွမ်းမုဆိုးဖြစ်လာရသည်။

အချို့သော ယောက်ျားသားများက မိန်းမသားမှန်လျှင် သူတို့ဘဝအတွက် အသုံးချခံပစ္စည်းလိုသတောထားခဲ့ကြသည်။

စားလို့ သောပစ္စည်းကို ငွေပေးပြီး ဝယ်ယူရသလို သူတို့အလိုရှိသော မိန်းကလေး၏ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး လှည့်စားကြသည်။ မိန်းမမာယာ သံကို၊ ဇရာဟု အဆိုရှိသလို ယောက်ျားမာယာကို မန်ကျည်းကိုပင်ဟု ခိုင်းခိုင်းပုံပြု၍ ချေပခဲ့ကြသည်။

နှင်းဥ ခေါ် မြတ်နိုးခိုင်သည် ယောက်ျားသားများကို အမုန်းကြီးမုန်းခဲ့သည်။ ယောက်ျားသားများကို လှည့်စားနိုင်ရန်အတွက် အပျိုစင်

မဟုတ်ဘဲ အပျိုဟု ဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။

ပင်ကိုရုပ်ကို ခေတ်ပေါ်အလှပစ္စည်းမျိုးစုံသုံး၍ လူတိုင်းက ဝေကြည့်ရသူဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြင်လုပ်ခဲ့သည်။

နာမည်ကြီးလျှင် အထင်တကြီးဖြင့် လက်တွဲလိုသူများအတွက် နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

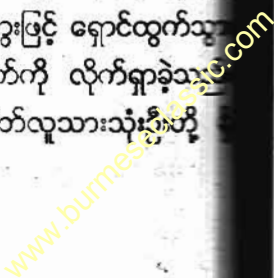
မိန်းမသု၏ အမုန်းဒဏ်သည် ပုရိသများမှာ မာယာပြိုင်နည်းဟု တိုက်ပွဲတွင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့ကြရသည်။

အမုန်းများကို အဆုံးသတ်ခဲ့မေတ္တာကို တန်ဖိုးထားမည်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ပေါ်လာချိန်တွင် အတိတ်၏သားကောင်များက နိုးထ ဝိညာဉ်ဖြင့် မြတ်နိုးခိုင်၏နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာကြ၏။

မဆုံးနိုင်သော အမုန်းတိုက်မှုများအဖြစ် စစ်ပြင်လာကြသည်။ မြတ်နိုးခိုင်က ငယ်သည်။ ထသည်။ အောင်မြင်သည်။

ငယ်ရွယ်လှပ၍ အောင်မြင်တစ်ဦး၏မာနက သူမတွင်ရှိနေသည်။ ထပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မည်သောအတွေးဖြင့် ရှောင်ထွက်သူသူ ကိုလတ်ကို လိုက်ရှာခဲ့သည်။

အတိတ်လူသားသုံးဦးဟု

ညနေရာကို မုန်းဆပြီး မန္တလေး
ကျွဲမြို့ရိုးဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့နယ် နာရီစင်အနီး
နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင်သို့
သွားခဲ့သည်။

ယခင်က ကိုလတ်နှင့်အတူ
သွားခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း စား
သောက်ဆိုင်ထဲတွင် ကိုလတ်၊
သိန်းထိုက်ကျော်နှင့် ခင်ပွန်း
သားတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါသစိတ်ကို မထိန်း
နိုင်သော မြတ်နိုးခိုင်က
ဆင့်ဆောင်လာ သော
အတီးလဲခေါက်စားဖြင့်
ကြေညာချက်မပြုဘဲ
ဝင်ထိုးသည်။

မြတ်နိုးခိုင်ရောက်လာ
သည်ကို တွေ့သည်နှင့်
သောကျားသားသုံးဦးတို့က မတ်
မတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

မြတ်နိုးခိုင်က လက်ထဲမှစား
ဖြင့် သိန်းထိုက်ကျော်ကို ဦးစွာဝင်
ညှိသည်။

သိန်းထိုက်ကျော်က လက်ကို
ခမ်းဆွဲပြီး ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်
သည်။ လဲကျသွားသော မြတ်နိုး
ခိုင်မှာ ဦးခေါင်းနှင့်ကြမ်းပြင်သမံ
ထောင်းကိုရိုက်မိ၍ လုံးဝမေ့လဲ
သွားသည်။

သတိမရတော့။

ချက်ချင်း ဆေးရုံသို့ပို့သည်။
ခင်ပွန်းဟောင်းသတင်းထောက်

က နေရာစုံ၊ မြင်ကွင်းစုံမှ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ယူသည်။ ထိုသတင်းသည်
နေ့ စဉ်ထုတ် ပုဂ္ဂလိကသတင်း
စာများတွင် မျက်နှာဖုံး

သည့် ဂျာနယ်များတွင် ဖော်ပြပေး
ခဲ့သည်။

ယောက်ျားသားများကြောင့်
မိန်းမရိုင်းဘဝ ရောက်ခဲ့ရသော
မြတ်နိုးခိုင်မှာ သူမက မသိလို၊
မမြင်လိုသော လောကကြီးကို
အတိတ်မေ့ မေ့မြောနေသူအဖြစ်
နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ သည်မှာ
တကယ်ကို သနားစဖွယ်
ပင်။

မိန်းမယဉ် ကို
မိန်းမရိုင်းဖြစ်စေရန်
ဖန်တီးခဲ့ကြသူများကို
အပြစ်တင် ရမည်
လော။

နာကျင် ကြေ
ကွဲမှုကြောင့် လက်
တုံ့ပြန်မှုပြင်းထန်
ခဲ့သည် မိန်းမသား
ကိုပင် အပြစ်တင်ရမည်
လော။

လောကဇာတ်ခုံ အရှုပ်
ကြီးများကြောင့် လူသားများသည်
အရူးတစ်ပိုင်း စိတ်ကျန်းမာသူ
ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ဆိုသည့် လောက
ကြီးကိုပင် အပြစ်တင်ရမည်လော
မသိတော့ပေ။

သတင်းအဖြစ်ပါရှိလာခဲ့သည်။

မြတ်နိုးခိုင်၏ ပရိသတ်က
ဆေးရုံသို့သွားရောက်ပြီး သတင်း
မေးကြသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် ပက်
လက်အနေအထားဖြင့် မလှုပ်
မယှက် တွေ့ရသော မြတ်နိုးခိုင်၏
သတင်းကို ဂျာနယ်သတင်းထောက်
များက အနုပညာနှင့်သက်ဆိုင်

ချောယဉ်ချစ်

ကောသိမိသု ဗျူဟာဗျူးတစ်ယောက်

သူတည်းတစ်ယောက်

ကေသီမိုးသူ

နောက်သုံးရက်ဆိုလျှင် မမကြီး မအေးအေး မင်္ဂလာဆောင်ပေးတာမဟုတ်ပါ။ မမကြီး မအေးအေးရဲ့ နှစ်သူ ကိုမောင်မောင်သန်းနှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အခုတွေ့၊ အခုကြိုက်၊ အခုယူဆိုသည်မျိုး မဟုတ်ပါ။ နှစ်နှစ်ကျော် ကျော်လောက် သမီးရည်းစားဘဝနှင့် နေလာခဲ့ပြီး ငွေကြေးလေး စုဆောင်း ရတတ်သမျှနှင့် ယခုကဲ့သို့ မင်္ဂလာပွဲလေး ကျင်းပဖို့ စီစဉ် ထိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မမကြီး မအေးအေး ရေချိုးပြီး ယာယီရင်ရှားနှင့် မှန်တင်ခုံတွေတွင် အလှပြင်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ကေသီထွေးက မသိမသာ ပြောနေမိသည်။

ဪ...မမကြီး...မမကြီး၊ နောက်ဆိုရင် မမကြီးကို အပျိုစင်

ဘဝနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ရောက်ရှိပြီး သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသည့်စကားအတိုင်း ခင်ပွန်းသည် ကိုမောင်မောင်သန်း ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရပေတော့မည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကတော့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွင်

ကျွေးမွေးညှော်ခံရန်အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယများဝယ်ဖို့ မနက်ကတည်းက မြို့သို့ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်သည်က မိမိနှင့် မမကြီး မအေးအေး နှစ်ယောက်တည်းရယ်။

“မမကြီး...”

ကေသီထွေးသည် မမကြီး မအေးအေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို အသာတင်ရင်း မဝံ့မရဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။ မမကြီး မအေးအေးသည် သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသည့် ညီမဖြစ်သူ ကေသီထွေးအား မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်ရင်း....

“ဘာလဲ ညီမလေး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

မမကြီး မအေးအေးက စကားလမ်းခင်းပေးလိုက်သည်နှင့် ကေသီထွေးသည် အားတုံအားနာခဲ့သည်

လေသံဖြင့်....

“အထွေး မမကြီးဆိုက အကူ အညီတောင်းစရာရှိနေလို့ အဲဒါ..”

မမကြီး မအေးအေးသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထား သည့် ကေသီထွေးဘက်သို့ ကိုယ် ကိုလှည့်လိုက်လျက် တစ်ဆက် တည်း....

“ဪ...ညီမလေး ကလည်း ကွယ် ပြော စရာရှိတာများ မြန်မြန် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မမကြီးကို အားနာနေရ သေးတယ်၊ ကဲ.... ပြော၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဘာအကူ အညီတောင်း ချင်လို့လဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းသာပြော”

သည်တော့လည်း

ကေသီ ထွေးသည် စိတ်ကိုတင်း လိုက်သလို အသက်ကို ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှူ လိုက်ပြီး....

“အထွေး ဒီည ကိုကိုဦးနဲ့ သွားတွေ့မလို့၊ အဲဒါအထွေးမှာ ဝတ်စရာ အဝတ်အစားအသစ် မရှိ လို့”

“ဘာလဲ မမကြီးက အဝတ် အစားအသစ် ပြေးပြီးဝယ်ပေးရ မှာလား”

ကေသီထွေးက ဦးခေါင်းကို မသိမသာယမ်းခါပြလျက်....

“မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊ အထွေး အတွက် အဝတ်အစားအသစ် ပြေး ဝယ်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ မမကြီးဆို မှာရှိပြီးသားအဝတ်အစားကို ခဏ ငှားမလို့ပါ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်အဝတ်

အစားကို ငှားချင်တာတဲ့လဲ”

“ဟို....မမကြီးရယ် မြောင် ထဘီပါတိတ်အနက်ရောင်လေးနဲ့ အင်္ကျီလက်ရှည် အနက်ရောင်လေး ကိုပါ၊ ခါးစည်းကြိုးနဲ့ အင်္ကျီအနက် လေးဟာလေ”

ကေသီထွေးစကားကြောင့် မမ ကြီး မအေးအေးသည် မျက်လုံး ပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားသည်။ အကျောက်အကန်လည်း ငြင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

“အဲဒီအင်္ကျီနဲ့ ထဘီကိုတော့

ချမ်းသာပေးပါ အထွေးရယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမကြီးရဲ့မင်္ဂလာ ပွဲ ဧည့်ခံတဲ့နေ့မှာ ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်နေလို့ ဝ ကွယ်”

“မမကြီးကလည်း ခဏ လေးပဲဝတ်မယ့် ဥစ္စာ ကို၊ ကိုကို ဦးနဲ့တွေ့ပြီ အိမ်ပြန်ရောက်တာ မျက်ချင်းပြန်ချွတ်မယ့် ဥစ္စာကို”

ကေသီထွေးက လည်း ဇွတ်အတင် ပြောသည်။

မမကြီး မအေး အေးသည် ကေသီထွေး အားမျက်စောင်းတ မျက်ပစ်ထိုးလိုက်ရင်း...

“ညည်းရဲ့အဝတ်

အစားတွေက ဘယ်ရောက်က လို့လဲ”

“အားလုံး လျှော်တဲ့အထဲ သွားပြီလေ၊ အခုထက်ထိ အဲ အဝတ်အစားတွေက အစိုအတိုက် ရှိနေတုန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် မမကြီး က အဝတ်အစားကို ခဏတော့ နေတာပေါ့”

မမကြီး မအေးအေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ လေးပင်ပင်ကြီးချလိုက်လျက် ဆက်တည်း....

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း...ညည်းမလည်း ဒုက္ခပဲနော်၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ သွားပြီး တွေ့တာများ အဝတ်အစားအသစ်နဲ့ သွားချင်ရသေးတယ်၊ ရိုးရိုးအဝတ်အစားဟောင်းနဲ့ သွားတွေ့တော့ ညည်းရဲ့လူက ဘာပြောမှာလို့လဲ၊ ညည်းမှာ ဝတ်စရာအဝတ်အစားတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို ငါသိတယ်၊ ညည်းငါ့ကို လိမ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ အထွေး”

“ကဲပါ မမကြီးရယ် စကားအပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ အထွေးကို ပေးမယ့်ဟာသာ ပေးစမ်းပါ”

သည်တော့လည်း မမကြီးမအေးအေးသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ထိုက်လျက် ကေသီထွေး၏ နဖူးပြင်လေးကို လက်ညှိုးဖြင့်အသာတို့ ထိုက်ပြီး....

“ညည်းနော်...ညည်း တော်တော်ရှုပ်ချင်တယ်၊ အနိုင်ယူစရာ

မရှိရင် ကိုယ့်အစ်မကိုပဲ အနိုင်ကျင့်နေ၊ ဟွန်း....”

ထို့နောက် မမကြီး မအေးအေးသည် ကေသီထွေးအတွက် အဝတ်အစားကို ဗီနိုထဲကနေ သွား၍ ထုတ်ယူပေးသည်။

ကေသီထွေးသည် မမကြီးမအေးအေး၏ခါးကိုဖက်ကာ နဖူးပြင်လေးကို တစ်ချက်နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး....

“ဒီလိုအလိုက်သိတတ်တာ လေးတွေကြောင့် မမကြီးကို အထွေး အရမ်းချစ်နေရတာ”

“သွားပါ၊ သူလိုတာရမှ ဟွန်း....”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူလိုတာကို ရလိုက်ပြီမို့ မမကြီး မအေးအေး အပါးကနေ ခွာခဲ့သည်။

သည် က နေ့ ည မှ ၁ မှ

လကသာနေသည်။ သို့တစေရဲရဲဝံ့ကြီး သာနေခဲ့သည်တော့မဟုတ်။ တိမ်တိုက်အချို့ ဖုံးအုပ်ထားတာကြောင့် မဝံ့မရဲဖြင့်သာ နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကေသီထွေးသည် ရိုးပြတ်တောကလေးကို ဖြတ်သန်းမိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ရှေ့တွင်ရှိနေသည့် တံတားငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ချစ်သူကိုကိုဦးနှင့် ချိန်းဆိုထားရာ ရွာလယ်ရှိ ဇရပ်ပျက်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ရှေ့မလှမ်းမကမ်းဆီမှ အသံဝါကြီးနှင့် အော်ဟစ်သီဆိုနေသည့် သီချင်းဆိုသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ ထိုသို့သီချင်းသီဆိုနေသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ရွာဆော်ငပွကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဖော်ကြီးဖြစ်သည်။ ကေသီထွေး သည်နေရာကို ဖြတ်ကျော်သွားလေတိုင်း ထိုကဲ့သို့

ကေသီထွေးသည် ရိုးပြတ် တောကလေးကို ဖြတ်သန်းမိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
ရှေ့တွင်ရှိနေသည့် တံတားငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရဦး မည်ဖြစ်သည်။
ထို့နောက်တွင်မှ ချစ်သူကိုကိုဦးနှင့်.....

ပင် ဖော်ကြီး၏ သီချင်းဆိုသံကို ကြားရမိဖြစ်သည်။ လူချင်းလည်း မကြာခဏ ကြုံဆုံရမိဖြစ်သည်။ ယခုလည်း လူချင်းကြုံဆုံဦးမည် ထင်သည်။

ကေသီထွေးသည် ဦးခေါင်းကို မသိမသာငုံ့၍ ရှေ့ဆီသို့ သွက် သွက်လက်လက် လှမ်းခဲ့သည်။

အစကတည်းက မုတ်ထင် ထားသည့်အတိုင်းပင် ကောက်ရိုး ခြောက်ပုံကြီးကို ကျောမှို၍ထိုင်ရင်း သီချင်းဆိုနေသည့် ဖော်ကြီးအား မြင်တွေ့ရသည်။ ကေသီထွေးကို

တံတားလေး၏
တစ်ဖက်ဆီသို့ရောက်တော့မှပင်
စိတ်နည်းနည်းအေးသွားသည်။
ရှေ့သို့နည်းနည်း
ဆက်၍လျှောက်လိုက်သည်နှင့်
ကိုကိုဦး
အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်
ရပ်ပျက်ကြီးသို့.....

မြင်တွေ့သည်နှင့် ဖော်ကြီးက သီ ချင်းဆိုခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းလေးကိုငုံ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်လှမ်း နေသည့် ကေသီထွေးအား မျက်စိ တစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ကေ သီထွေးကလည်း ဦးခေါင်းကိုသာငုံ့ ၍ ရှေ့ဆီသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လျှောက်လှမ်းသည်။

တံတားလေး၏တစ်ဖက်ဆီသို့ ရောက်တော့မှပင် စိတ်နည်းနည်း အေးသွားသည်။ ရှေ့သို့နည်းနည်း ဆက်၍လျှောက်လိုက်သည်နှင့် ကို ကိုဦး အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ဖရပ်ပျက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွား တော့၏။

“ကိုကိုဦး စောင့်နေရတာကြာ ပြီလားဟင်”

ကေသီထွေးက ဖရပ်ပျက်ကြီး ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“သုံးနှစ်သုံးမိုးလောက် စောင့် နေရလည်း ဘာအရေးလဲ ကေသီ ထွေး၊ အရေးကြီးတာက ကေသီ ထွေးကိုဦးရဲ့ရင်ခွင်ထဲဝင်လာဖို့ပဲမဟုတ် လား”

အပြောကောင်းလွန်းသည် ကိုဦးအား မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်ရင်း ရင်ခွင်ကြားထဲ တိုးဝင်လိုက်မိသည်။

“ကိုဦးကတော့လေ အသံ

ကတော့ အရမ်းကောင်းတာပဲနော်၊ အဲဒီအပြောလေးတွေကြောင့်များ ဒီက သူ့ကိုချစ်နေတာလား မပြော တတ်ဘူး”

ကိုကိုဦးသည် ကေသီထွေး ခေါ်ဦးခေါင်းထက်ရှိ ဆံစလေးများကို အသာနမ်းရှိုက်လိုက်ရင်း တိုးတိုး လေး ပြောခဲ့သည်။

“ကိုဦးက အပြော ကောင်း ရုံတင်ပဲလား ကေသီ”

“ဟွန်း...သွား ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ကိုဦးကလည်း နားရှက် ရောတွေ”

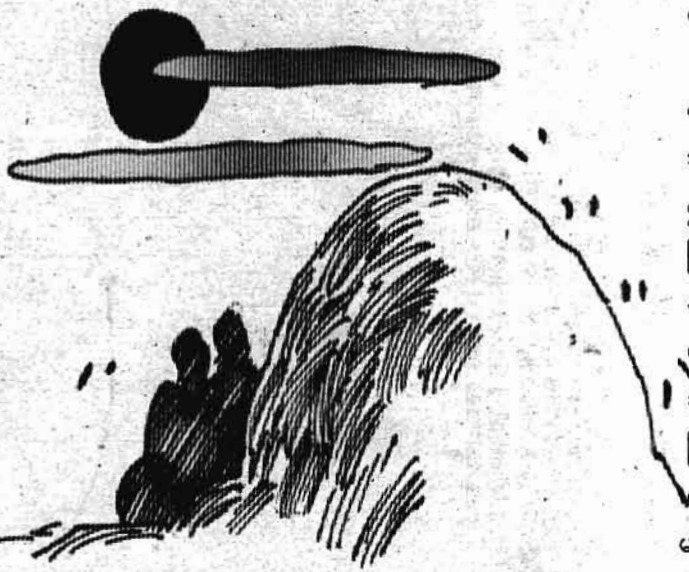
ကေသီထွေးသည် ချက်သလို တိုးတိုး လေးဆိုရင်း ဦးခေါင်းကို ကိုကိုဦး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ဝှက်ထားလိုက် မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ငွေလ ခင်း၏ အလင်းရောင်က လုံးလုံးလျားလျား ကွယ်ပျောက် သွားလေတော့သည်။ တိမ်စိုင်း၊ တိမ်တိုက်များက ဖုံးအုပ်ထား လိုက်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ပြဿနာက စတင်ခဲ့ပြီထင် သည်။

ကိုမောင်မောင်သန်းနှင့်အတူ တူ သူ့မိဘနစ်ပါးက အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ရွာဆော် ငပွကြီး အမူးသမား ဇော်ကြီးလည်း ပါရှိလာ၏။ ထို အချိန်တွင် မအေးအေးမှာ မနက်

ဖြန်ကျင်းပမည့် မင်္ဂလာပွဲတွင် ဝတ် ဆင်မည်ဖြစ်သော ဝတ်စုံကို ဝတ် ကြည့်နေချိန်ဖြစ်သည်။

“ဟား...ဦးတိုးဆင့်နဲ့ ဒေါ် သီတာတို့ပါလား၊ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စများလဲ၊ မင်္ဂလာပွဲက မနက် ဖြန်ကျမှမဟုတ်လား”

မအေးအေးနှင့် ကေသီထွေး တို့၏ဖခင် ဖြစ်သူ ဦးတင်မောင်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဦးတိုးဆင့်က မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ဦးတင်မောင်အား လှမ်းကြည့်လိုက် ရင်း....

“ဒီမှာဦးတင် မောင်၊ ခင်ဗျား သမီးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့သား မင်္ဂလာ ကိစ္စ ကို မလုပ်ကြတော့ ရင်ကောင်းလိမ့် မယ်ထင်တယ်”

ထိုစကား ကြောင့် တံခါး အကွယ်မှ ချောင်း ရှိ နားထောင် နေ ကြသည့် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် မျက် လုံးပြူး မျက် ဆန်ပြူးဖြစ်သွား ကြသည်။ မအေး အေးသည် စိတ် မထိန်းနိုင် တော့ သဖြင့် လူကြီးများ ရှိရာဆီသို့ ထွက်သွားလျက် တစ်ဆက်တည်း....

“ဦးလေး ခုနက ဘာပြော လိုက်တယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကိုမလုပ်ရင် ကောင်းမယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ညည်းလို သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို မြဲရဲ့

သားနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မဘက်က ဘာများ အမှားအယွင်းလုပ် မိလို့လဲ”

ဦးတိုးဆင့်က မအေးအေး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မင်းကိုယ်မင်း သိရမှာပေါ့၊ မင်း တစ်နေ့ညက ရိုးပြတ်တောက်ကို ဖြတ်ပြီး ဘယ်ကိုသွားခဲ့တယ်ဆိုတာကို မင်းကိုယ်မင်း သိရမှာပေါ့၊ အေး... အဲဒီတုန်းက ကိစ္စကို မင်းမေ့ နေတယ်ဆိုရင် တော့ ဟောဒီက မျက်မှောင် သက်သေဖြစ်တဲ့ ဖော်ကြီးကိုပဲ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြခိုင်းရ တော့မှာပဲ၊ ဖော်ကြီး...မင်း ဟိုတစ်

အစားနဲ့ပဲ အဲဒီညတုန်းက ကိုကိုဦး ဆိုတဲ့ လူကို သွားပြီးတွေ့တာ၊

နေ့ညက ဘာတွေမြင်တွေ့ခဲ့ရ သလဲဆိုတာကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

သည်တော့ လည်း ဖော်ကြီးသည်ရှေ့သို့ထွက်လာလျက် မအေးအေးအားလက် ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ....

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအဝတ်

ဟောဒီမျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ တွေ့ခဲ့ရတာ၊ ညည်းဘာမှငြင်းဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့”

ဖော်ကြီးဆီက ဒက်ထီဆိုလာ သည်စကားကြောင့် မအေးအေး၏ အကြည့်မျက်လုံးက ညီမငယ်ကေသီထွေးဆီသို့ ကျ ရောက်သွားသည်။

သည်တစ်ခါ တော့ ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်တော့မည်ကို သိနားလည်လိုက်သည်။ ကေသီထွေးသည် မျက်စိမျက်နှာအပျက် ပျက်အယွင်းယွင်းနှင့် မကြီးမအေးအေးအား ဦးခေါင်း မသံမသာ ယမ်းခါပြလိုက်ခဲ့သည်။ မကြီး မအေးအေးအနေဖြင့် အခြေအနေမှန်ကို သဘောပေါက် သွားဟန်ဖြင့် ဦးတိုး ဆင့်ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လာညှိ လိုက်လျက်....

“ကဲ...ဒီလိုဆိုလည်း ဦးလေး တို့ပြောသလိုပဲ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြတာပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယ ဖြစ်နေကြလို့တော့ ဒီမင်္ဂလာပွဲဟာ အသေမြောက်မှာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ခြေသွားသူမှာ ဖခင်ကြီး ဦးတင်မောင်ဖြစ်သည်။ ဦးတင်မောင်က မအေးအေး၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး....

“ဟဲ့...သမီး၊ ညည်း သေလိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီကံကလေးကစားနေတာမဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

လူကြီးတွေလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ ညည်း
က

ခြေနဲ့ပျက်ချင်နေတာလားဟင်”

“အို...ပေဖေကလည်း သူ
တို့ဘက်က စပြီးတော့ ပြဿနာ
ရှာလာတဲ့ဥစ္စာပဲ။ သူတို့ဘက်က
ဘင်းလာတဲ့ဥစ္စာကို အမီးတို့ဘက်
က တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ခယ
နေရဦးမှာလား။ ထားလိုက်ပါတော့
ဗေဖေ ဒီမင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားရလို့
လည်း သမီးတို့မှာ ဘာမှနစ်နာ
မသွားပါဘူး။ နေပါစေ ဗေဖေရာ၊
သူတို့သဘောအတိုင်းပဲ ရှိပါစေ
တော့လေ”

ထိုမျှသာပြောပြီးနောက်
အေးအေးသည် ကေသီထွေးထံသို့
လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“မမကြီးရယ် အထွေးကြောင့်
နဲ့ မမကြီးတို့မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွား
ရပြီနော်”

မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် ကေသီ
ထွေးက ပြောလိုက်မိသည်။

မမကြီး မအေးအေးသည်

ကေသီထွေး၏ လက်မောင်းတစ်
ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်၍
နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်သည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ အထွေး
ရယ်၊ ဖြစ်ချိန်တန်ရင် ဖြစ်မှာပဲ။
ပျက်ချိန်တန်ရင်တော့ ပျက်ရမှာပဲ။
ဒါဟာ လောကဓမ္မတာပဲလေ။ ဒီ
တော့ ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့ ဟုတ်
ပြီလား”

စိတ်ညစ်မနေနဲ့ဟုဆိုလိုက်
သည့် မမကြီး မအေးအေး၏အသံ
သည် တုန်ယင်လိုက်မောနေသည်။
လက်ငင်းပစ္စက္ခတွင် ကြုံတွေ့
လိုက်ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့်
သူကိုယ်တိုင် ဝမ်းပန်းတနည်း

ဖြစ်နေမည်မှာ မလွဲကေန်ပင်။

မမကြီး မအေးအေးသည်
ကေသီထွေး၏ပခုံးတစ်ဖက်ကို
အသာဖျစ်ညှစ်၍ သူ့အိပ်ခန်းထဲ
သို့ဝင်သွားသည်။ ကေသီထွေးမှာ
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်မိုး၍
အသံထွက်သည်အထိ ငိုရှိုက်မိ
တော့သည်။

ဪ...သူတည်းတစ်
ယောက် ကောင်းဖို့ရောက်ရန်
အတွက် တစ်ယောက်သောသူမှာ
အပျက်တရားနှင့် ကြုံတွေ့သွားရ
ပြီကောလေ။

ကေသီမိုးသူ

အစ်ကိုရဲဇူးနီးကိုထောင် လင်အယောင်ဆောင်ပြီး အမိမိကျူးလွန်ဝံ့သူ အတူနေလူငယ်ရဲလုပ်ရပ်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တွံတေးမြို့နယ်တွင် မရိုးဖြစ်သူအား တစ်အိမ်တည်းအတူနေ မတ်ဖြစ် သူက သားမယားအဖြစ်ပြုကျင့်ရန် ကြံစည်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း သိရ သည်။

စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့၊ ည ၁၁ နာရီအချိန်က မ--- (၂၀ နှစ်)၊ (စက်ချုပ်)၊ ---ရွာ၊ တွံတေးမြို့၊ နယ်နေသူသည် နေအိမ်အိပ်ခန်း ခြင်ထောင်ထဲတွင် တစ်ဦးတည်း အိပ်ပျော်နေစဉ် လူတစ်ဦး ခြင် ထောင်အတွင်းသို့

ဝင်ရောက်လာပြီး သားမယား အဖြစ်ပြုကျင့်ရန် ပြုလုပ်သဖြင့် မ- က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ထင်မှတ်၍ ခါးကိုစမ်းသပ်ကြည့်ရာ ဂျင်း ဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို သိရသည်ဆို၏။

ထိုသို့သိရသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ် သူမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်လေ့ဝတ် ထမရှိ၍ ဘယ်သူလဲဟုမေးပြီး မျက် လုံးဖွင့်ကြည့်ရာ နေအိမ်ညွှန်ခန်း တွင် ထွန်းထားသော နှစ်ပေမီး ချောင်းအလင်းရောင်ကြောင့် ခင် ပွန်းဖြစ်သူ၏ညီဖြစ်သူ ခင်ဇော် လတ် (၁၈ နှစ်)၊ (ပန်းထိမ်လုပ်

သား)၊ (လိပ်စာတူ)ဖြစ်နေ၍ တွန်း ဖယ်ပြီး တစ်အိမ်တည်းအတူနေ ယောက္ခမမများထံတိုင်ကြားစဉ် ခင် ဇော်လတ်မှာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ သည်ဆို၏။

မ---က တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းသဖြင့် တွံတေးမြို့မရဲ စခန်း(ပ)၂၈၉/၂၀၁၄၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၇၆/၅၁၀ ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး အမှု စစ် ရဲအုပ် ရန်နောင်လတ်က ခင် ဇော်လတ်အား စစ်ဆေးလျက်ရှိ ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

လင်းဦး (လှည်းကူး)

အန်ဖတ်ဆိုအောင် သောက်မိတဲ့အရက်ကြောင့် လူလတ်ပိုင်းယာဉ်မောင်း သေဆုံးခဲ့မှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ (၂)ရပ်ကွက် တွင် လူတစ်ဦးအရက်ကို အလွန် အကျ သောက်စားမှုကြောင့် အရက်မူးလွန်ပြီး အန်ဖတ်ဆို၍ သေဆုံးသွားသော သေမှုသေခင်း တစ်ရပ်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း သတင်း ရရှိသည်။

စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့ နံနက် ၈နာရီအချိန်က ဘုရင့် နောင်နယ်မြေရဲစခန်းမှ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်တင်နိုင်ဇော်သည် မရမ်း ကုန်းမြို့နယ်၊ (၂)ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ

နေအိမ်တစ်အိမ်တွင် အမျိုးသား တစ်ဦး သေဆုံးနေကြောင်း သတင်းရရှိ၍ စခန်းမှူး ရဲအုပ် ကျော်ဇော်ဦးစီးသည့်အဖွဲ့နှင့်အတူ သက်သေများလိုက်ပါလျက် သွား ရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ထိုသို့သွားရောက်စစ်ဆေးရာ သေဆုံးသူမှာ သန်းထိုက်စိုးကြွယ် (၃၈နှစ်)၊ (ယာဉ်မောင်း)ဖြစ်ပြီး အလောင်းအားစစ်ဆေးရာ ပြင်ပ ဒဏ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရှိရ ဘဲ ၎င်းသည် နေအိမ်တွင် တစ် ဦးတည်းရှိနေစဉ် အရက်အလွန် အကျသောက်စားထားရာ အရက်

မူးလွန်ပြီး အန်ဖတ်ဆိုကာ သေဆုံး သည့် လက္ခဏာဖြင့် တွေ့ရှိရပြီး မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံသို့ ပို့အ ရာ ပီအာရ် ၃၁ဖြင့် လက်ခံထုတ် ရှိခဲ့၏။

ဒုရဲအုပ် တင်နိုင်ဇော်က တရား လိုပြုလုပ်တိုင်တန်းသဖြင့် ဘုရင့် နောင် နယ်မြေရဲစခန်း သေမှုသေခင်းအမှတ်စဉ် (၁၀၂၀၁၄)ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး အမှု စစ်ဆေးရန်မူး ရဲအုပ်ကျော်ဇော်က စစ် ဆေးလျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိ သည်။

အောင်စိန်နော်

www.burmeseclassic.com

ရင်ကျပ်ရောဂါဒဏ်ကို ငါးအရှင်ကို မျိုချရမည်ကုသုံး

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ရင်ကျပ် ရောဂါ ခံစားနေရသောသူများကို ငါးအရှင်များ မျိုချစေသည့်ကုထုံးဖြင့် ကုသပေးလျက်ရှိသည်။ နှစ်စဉ် ဖွန်လရောက်တိုင်း ရင်ကျပ် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူများသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတောင်ပိုင်း၊ ဟိုက်ဒါဘတ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကာ ဆေးကုသမှုများ ခံယူလေ့ရှိသည်။ ထိုကုသနည်းသည် ဟိန္ဒူလူမျိုးများ၏ ရိုးရာအစဉ်အလာ ဆေးကုသနည်းဖြစ်ပြီး ဘာတီနီဂေါမိဿားစုက ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ အထည်းက လက်ဆင့်ကမ်းကုသ

ခဲ့၍ နှစ်ပေါင်း (၁၅၆)နှစ်တိုင် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ဆေးကုသမှုခံယူသူသည် (၄၅)ရက်အတွင်း သတ်မှတ်ထားသော စည်းမျဉ်းများကို တိကျစွာ လိုက်နာရမည်ဖြစ်ပြီး သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ကုသမှုခံယူပါက အသက်ရှူခြင်းဆိုင်ရာရောဂါများ သက်သာပျောက်ကင်းကြောင်း သိရသည်။ ရင်ကျပ်ရောဂါသည်များသည် အဝါရောင်ပတ်တားသော အရာကဲ့သို့ ငါးစင်တီမီတာရှိသည့် ငါးတစ်ကောင်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ မျိုချစေခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးအရှင်ကို မျို

ချရန် ပါးစပ်ကို ကျယ်ဝန်းစွာ ဟထားရမည်ဖြစ်ပြီး ကလေးငယ်များမှာ ကြောက်ရွံ့စွာ ခြေကြေးကြသည်။ ဆရာဝန်များနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းများက ထိုကုထုံးကို ဒေသန္တရ မူပြုကြသော်လည်း ယုံကြည်သက်ဝင်သူ များပြားသဖြင့် လူ့အဖွဲ့ကို ထိန်းသိမ်းရန် ရေတွင်းဝင်များကိုပင် ချထားပေးကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်
Re: Strange News
23-7-2014

မိကျောင်းညွှန်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ရေခဲမုန့်

ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၊ Davaoမြို့ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသည်အနီး အနားတွင်ရှိသော မိကျောင်းမွေးမြူရေးဥယျာဉ်မှ မိကျောင်းဥများရယူ ပြီး ရေခဲမုန့်ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

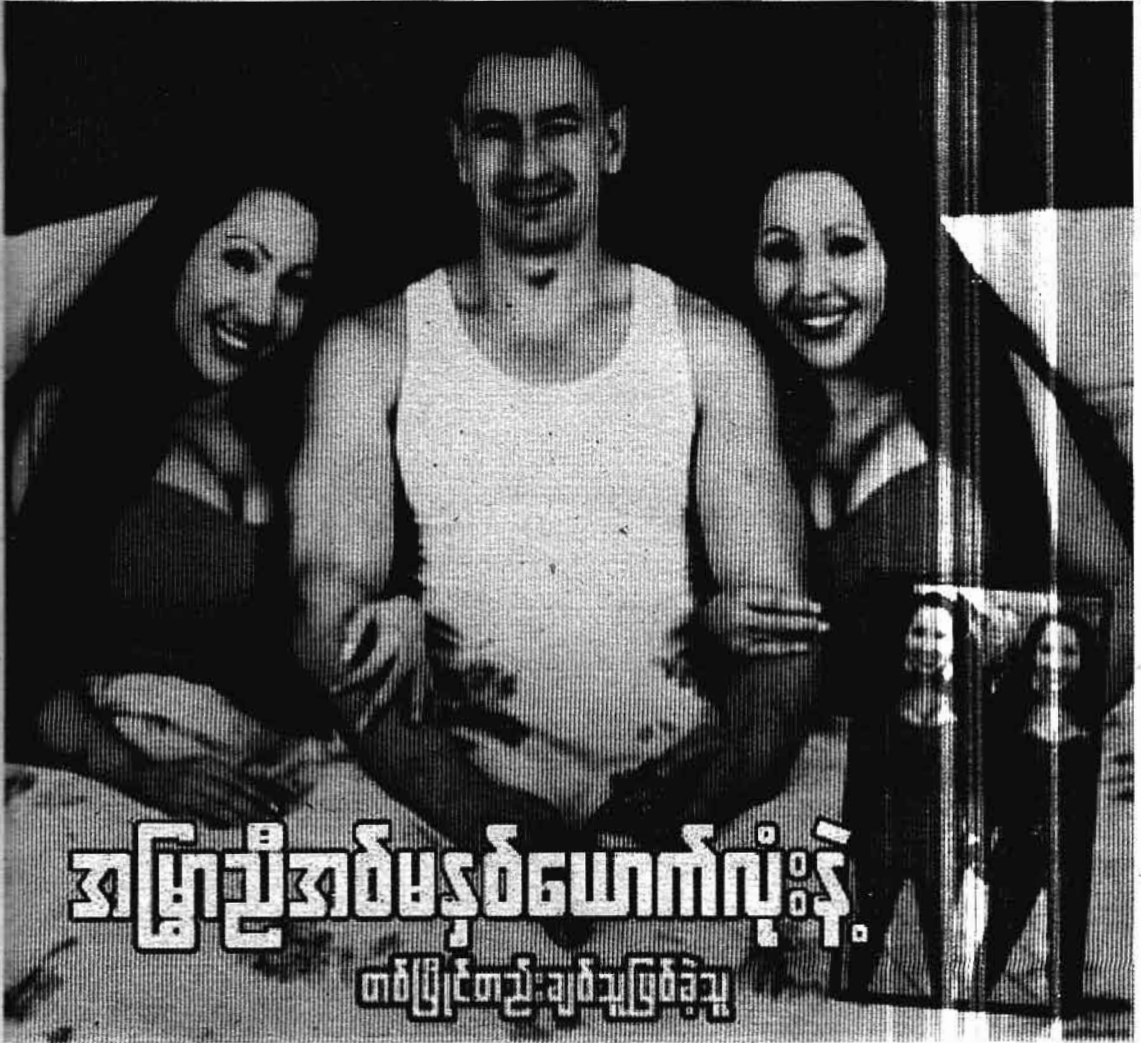
ထိုဥယျာဉ်သည် မိကျောင်းများကို အသားနှင့် သားရေရရှိရန် မွေးမြူထားခြင်းဖြစ်ပြီး မိကျောင်းဥများသည် ပုံမှန်ကြက်ဥများထက် အာဟာရဓာတ် ပို၍ပြည့်ဝကြောင်း စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုရေခဲမုန့်များကို မိကျောင်းအသားနှင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သားဖောက်ခြင်းမလုပ်သည့်ဥများနှင့် ပိုလျှံနေသော ဥများနှင့်သာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှင်သည် ဥယျာဉ်ပိုင်ရှင်ထံမှ မိကျောင်းဥများ ရရှိခဲ့ပြီး ရေ ခဲမုန့်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိကျောင်းဥများသည် စတုရန်းပုံနှင့်အညီ အနုစိတ်ဖြစ်ပြီး ကြက်ဥ ထက် အာဟာရပိုရှိကာ ကျန်းမာရေးနှင့် သင့်တော်သည့် ရွေးချယ်မှုဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။

ဆောင်းဟေမန် Ref: International News 27-7-2014

www.burmeseclassic.com

အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ကွဲခဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းချစ်သူဖြစ်ခဲ့သူ

ဩစတြေးလျနိုင်ငံတွင် အသက် (၃၁)နှစ်အရွယ်ရှိ Ben Byrne ဆိုသူ အမျိုးသားသည် အသက် (၂၈)နှစ်အရွယ်ရှိ အမြွှာညီအစ်မနှစ်ဦးလုံးနှင့် တစ်ပြိုင်နက် တည်း ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ခဲ့သည်။

Ben Byrne သည် ကားစက်မှု အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး Facebook လှူမှုကွန်ယက်၌ အမြွှာ

ညီအစ်မ Anna နှင့် Lucy Decinque တို့ကို တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ၆ လခန့် အွန်လိုင်းတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး အပြင်၌တွေ့ဆုံကာ ပြိုင်တူချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အမြွှာညီအစ်မ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ကလည်း အမျိုးသားတစ်ယောက် တည်းနှင့် သူမ၏သမီးနှစ်ဦး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချစ်သူဖြစ်နေသည်

ကို ခွင့်ပြုထားသည်။ သူတို့သုံးယောက်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားသူများပြားကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: World interesting News

3-3-2014

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ဖွဲ့အမျိုးသားနဲ့ငြိစွန်းလို့ လူမြင်ကွင်းမှာ အရက်ဝက်ဆုံးနိပ်ဝက်ခံရမှု

တရုတ်နိုင်ငံ၊ Yulin မြို့ရှိ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် လွန်စွာ ကြမ်းတမ်းသော ရန်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထိုရန်ပွဲတွင် အိမ်ထောင်ဖွဲ့အမျိုးသားနှင့် ချစ်သူဟုယူဆသော အမျိုးသမီးကို အခြားသော အမျိုးသမီးများက စိတ်ရှိုလက်ရို ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို အင်အားစွမ်းမာစွာ ဆဲဒ်ပင်ဆွဲ၊ ဆောင့်ကန်ကာ လူအများရှေ့တွင် တရွတ်တိုက်ဆွဲချသွားခဲ့ကြသည်။ ဘေးနားမှလူများက ဝင်မဆွဲခဲ့သည့်အပြင် ရဲများကလည်း ရပ်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ထိုသတင်းမှာ လူမှုကွန်ယက်၌ ပျံ့နှံ့သွားပြီး တချို့က ချစ်သူဟုယူဆသည့် အမျိုးသားကို အပြစ်တင်ခဲ့ကြပြီး

တချို့က ကောင်မလေးသည် အိမ်ထောင်ရှိသည့်အမျိုးသားမှန်း မသိဘဲ တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းဖတ်

Ref: China News

7-8-2

www.burmeseclassic.com

အဝဉ်းအလအရမတည်သည် ရန်ကင်းစွာ မိတ်ဆွေရင်းစွေဖြစ်နေကြလို့။

မြိတ်နီနိုင်ငံ၊ Port Lympne Reserve တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲမှ မျောက်ငယ်လေး Mubi သည် အာဖရိက Drill မျောက်အမျိုးအစား ထဲတွင် ပါဝင်ပြီး ကမ္ဘာ့မျိုးသုဉ်း ဆော့မည့် မျောက်မျိုးစိတ်ဝင်ဖြစ် သည်။ ထိုမျောက်သည် မွေးပြီးပြီး ချင်း မိခင်ဖြစ်သူ၏ စွန့်ပစ်ခြင်းကို

ခံခဲ့ရပြီး တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မှ တာဝန် ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် Simon Jeffery က အိမ်သို့ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သည်။ မွေးပြီး ပထမတစ်ပတ်တွင် ကျန်းမာရေးဆိုးဝါးခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ ပြန်လည်ကျန်းမာလာခဲ့ သည်။ ယခုအခါ အိမ်ရှင်ကမွေး ထားသော ခွေးလေးနှင့် အဖော်ရ နေပြီး ဆော့ကစားရန် မျောက်ဝံ

ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လည်း ပေးထား သည်။ Mubi ၏ ချစ်စရာပုံသဏ္ဍာန် နှင့် ခွေးလေးအပေါ် ချစ်ခင်စွာနေ ထိုင်တတ်သည့် ပုံများမှာ အင်တာ နက်၌ ရေပန်းစားလျက်ရှိသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: World Amazing Animal

2-8-2014

(၃) ရတနာသားသမီး တစ်ယောက်ကြော

လုပ်ငန်းစီးပွားနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်မည်။ အပြိုင်အဆိုင်၊ အတိုက်အခံမရှိမည်။ အောင်မြင်မှုကို လွယ်လွယ်ကူကူ မရရှိနိုင်ပါ။ မြေကိစ္စ၊ မိန်းမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြဿနာရှင်းရမည်။ တောင်ပေါ်တောလမ်းခရီးသွားလာရလျှင် အန္တရာယ်ရှိသည်။ သတိပြုစွာထားပါ။ ဝင်ငွေများသော်လည်း ထွက်ငွေ၏ဆွဲဆောင်မှုကို မခံနိုင်၍ လက်ထဲငွေမထည့်ဘဲ ငွေစုဘဏ်တွင်ထားရှိခြင်း၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်းပြုလုပ်ပါ။ သစ်နှင့်ပတ်သက်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂရောင်းဝယ်မှု အကျိုးပေးမည်။ ဘာသာရေး အားကောင်းမည်။ အမြင်ထူး၊ အာရုံထူးရရှိမည်။

ယတြာ။ ။ ရွှေဖရုံသီးဆွမ်းချက်၍ လှူဒါန်းဒါနပြုပါ။

စိတ်သောကဖြစ်စရာများ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုများ မကြာခင် ကြုံရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မရှိပါ။ အပူလောင်ခြင်း၊ တစ်ပါးသူ၏ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းရခြင်းကြုံမည်။ ဝန်ထမ်း၊ ဝန်ထမ်းမဟုတ် သားသမီးဖြစ်ပါက အကြီးအကဲနှင့် မိဘအကြီးအကဲများ၏ စောင့်ရှောက်ကူညီခံစားရမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်ထံမှ အကူအညီကောင်းရရှိမည်။ ဆေးပညာ၊ စာပေပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများ အောင်မြင်မှုကို အတိုက်အခံနှင့် အနှောင့်အယှက်များကို ရင်းနှီး၍ အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ ချစ်သူမရှိသေးသူများ ချစ်သူတွေ့မည်။ ချစ်သူရှိပြီးသူများ မေတ္တာပြိုင်ပေါ်တတ်သည်။

ယတြာ။ ။ ဘုရားကို ထီး၊ ယပ်နှင့် ကြပန်းလှူပေးပါ။

စာပေပညာရှင်များ၊ တေးရေးသူများ မထင်မှတ်ဘဲ အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ စစ်ဘက်စက်မှုပညာရှင်၊ ဆေးဘက်ပညာရှင်များ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြီးမည်။ ဘာသာရေးကို လိုက်နာလုပ်ဆောင်၍ အလှူကြီးပေးလှူရမည်။ ထိပေါက်ခြင်း၊ ကံစမ်းမဲပေါက်ခြင်း၊ ဆုလာဘ်ခံခြင်းများကြုံမည်။ လေရောဂါသတိပြု၍ လေယာဉ်၊ ရေယာဉ်ဖြင့် သွားလာရသော ခရီးသည်များကို အထူးဂရုစိုက်ပါ။ အတတ်ပညာတစ်ခုခုကို သင်ယူရန် အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ အိမ်ထောင်

www.burmeseclassic.com

သည်များ အိမ်ထောင်ရေးသာယာမည်။ ငယ်ရွယ်သူနှင့် ပညာသင်များ အပေါင်းအသင်း အထူးဂရုစိုက်၍ သွားလာပါ။

ယတြာ။ ။ မုန့်လုံးရေပေါ် (၂၇)လုံးဖြင့် ဆွမ်းကပ်၍ ဗောဓိညောင်ပင်ကို ရေလောင်းလှူဒါန်းပေးပါ။

လုပ်ငန်းစီးပွားအောင်မြင်မည်။ အနုပညာရှင်များဖြစ်ပါက ဂုဏ်သတင်းကျော်စော၍ ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်ခြင်းခံရမည်။ အနုပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများ အလုပ်အကိုင် သစ်များပေါ်မည်။ အထည်အဝတ်အစားနှင့် ရတနာပစ္စည်းရောင်းဝယ်သူများ တဖြည်းဖြည်း ချင်း လုပ်ငန်းမြှင့်တက်အောင်မြင်မည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် မိမိထက်ကြီးသော အမျိုးသမီးများထံမှ အကျိုး ရှိသော အကူအညီရရှိမည်။ အိမ်ထောင်သည်များ အချစ်သစ်ပေါ်ပေါက်တတ်သဖြင့် မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုပြန် ထိန်းပါ။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပါက အသက်ကြီးသူနှင့် ချစ်သူဖြစ်တတ်သည်။ ပညာရေးကောင်း၍ စိတ်ကြိုက်ရွေး ချယ်ခွင့်ရရှိမည်။

ယတြာ။ ။ မွေးနေ့နံနက်တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဗယာကြော်နှင့်တွဲ၍ ဆွမ်းကပ်လှူပေးပါ။

အကောင်းဆုံးကို စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရရှိသောကာလဟု မှတ် ယူပါ။ တောတောင်နှင့် နီးစပ်သောနေရာများမှာ ခြံမြေဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်။ ဘာသာရေး တွင် ထူးခြားသော ပညာရပ်များကို ဆည်းပူးလေ့လာခွင့်ရရှိမည်။ တိုင်းခြားမြေခြားသို့ အလုပ် ကိစ္စဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ပညာရေးအတွက်ဖြစ်စေ သွားလာရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် လျှပ်စစ်နှင့်မီးတို့ကို အထူးသတိ ပြု ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းပါ။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သည့်တိုင် စန်းပွင့်နေတတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အပေါင်း အသင်းကြောင့် အမှုအခင်းကြုံတတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ပညာရေးအလွန်ကောင်းနေပါသည်။

ယတြာ။ ။ ပိတောက်ညွန့်ကို အုန်းညွန့်နှင့်တွဲ၍ မွေးနံထောင့်မှ ကပ်လှူပါ။

စီးပွားရေးတွင် အပြိုင်အဆိုင်နှင့် အတိုက်အခံရှိမည်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းလုပ် ကိုင်နေသူများ၊ ဝင်ငွေကောင်း၍ လုပ်ငန်းတိုးတက်မည်။ အသီး၊ အညှ ဧရောင်းဝယ်သူများ အကျိုးပေးမည်။ အကြီးအကဲ၊ မိဘတို့၏ စောင့်ရှောက်မှုခံယူနိုင်မည်။ နှလုံး၊ အသည်း ရောဂါကိုတော့ သတိပြုရပါလိမ့်မည်။ ကုန်သည်၊ ပွဲစားတို့ ငွေဝင်လာဘိရွှင်မည့်ကာလဟု မှတ်ယူပါ။ အိမ် ထောင်သည်များ နှစ်ဦးအတူ သာသနာပြုခရီးထွက်၍ အလှူဒါနကြီးများပြုရမည်။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပါက နွား အိုမြက်နုကြိုက်သမားများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ပညာရေးတွင် အဆိုးမရှိပါ။

ယတြာ။ ။ လိမ္မော်သီး(ဝါ)လိမ္မော်ရည်ဖြင့် မွေးနေ့၊ မွေးနံ့ထောင့်မှ နံနက် (၉)နာရီမကျော်မီ ကပ်လှူပါ။

စီးပွားရေးအောင်မြင်မည်။ ထိပေါက်ခြင်း၊ အမွေရရှိခြင်း၊ လုပ်ငန်းထူထောင်အပ်နှံခံရ ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ ရွှေတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မည်။ နတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အစောင့် အရှောက်ခံရမည်။ ရေထွက်ပစ္စည်း၊ ရေနံထွက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ခြင်း ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်း၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ လစာနှင့် ရာထူးတိုးမြှင့်ခံရလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပါက ဦးခေါင်း ပိုင်းဝေဒနာ သတိပြုရမည်။ ရန်အားလုံးကို အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ ချစ်သူ နှင့် ခရီးယာယီထွက်ရမည်။ ပညာရေးကောင်းနေ၍ သတိပေးစရာမရှိပါ။

ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ရွှေထီး၊ ငွေထီးလှူ၍ အများသောက်သုံးရန် သောက်ရေးအိုး၊ ရေသန့် သူး လှူပေးပါ။

ဝေဒသုတေသီတစ်ဦး